

МАРИСА МЕЙЪР

СКАРЛЕТ

Книга втора
от Лунните хроники

ЕГМОНТ

МАРИСА МЕЙЪР СКАРЛЕТ

Превод: Кристина Георгиева

chitanka.info

Героите са същите, но не съвсем — Червената шапчица търси отвличената си баба, която се оказва ветеран от Съпротивата, пазеща страховита тайна, а големият лош вълк е на път да бъде опитомен от една целувка. Дори в бъдещето приказките започват с „Имало едно време...“.

Бабата на Скарлет Беноа изчезва без следа. Когато момичето тръгва да я търси, пътят го отвежда до Вълка — уличен боец, който може би има информация къде точно се намира старата жена. Разкривайки тайна след тайна, двамата откриват Синдер и спомените, грижливо пазени години наред, са на път да преобърнат хода на историята.

БЛАГОДАРНОСТИ

Удивително е колко много хора трябва, за да може една книга да види бял свят. И тази не е изключение.

Преди всичко искам да благодаря на четиримата ми бета читатели за интелигентността, търпението, ентузиазма и изключителността им във всяко отношение: Дженифър Джонсън, Тамара Фелсингър, Меган Стоун-Бъргес и Уитни Фолконър, вие ме направихте по-добра в този занаят.

На моята редакторка, която ме подкрепя винаги, Лиз Шабла, както и на всички във „Фейуел и Френдс“, благодаря ви за това, че превърнахте всяка крачка от това пътуване в приятно изживяване. Рич Дийс, Джийн Фейуел, Елизабет Фитиан, Лизи Мейсън, Ана Роберто, Алисън Верост, Холи Уест, Ксения Уиники, Йон Ягед и останалите неизброими хора, които помогнаха за раждането на книгите — вие сте рок звезди и аз много се гордея, че съм част от семейството на вашето издателство.

На агентите ми Джил Гринбърг, Черил Пиентка и Катлийн Дитуейлър, които работиха неуморно, за да пхнат книгите в ръцете на читателите от цял свят — благодаря ви за това, че не спирате да ме карате да се чувствам най-щастливият писател на света.

Искам да благодаря на редактора си в „Покет Жунес“ във Франция, Ксавие Д'Алмейда, който се съгласи да прегледа черновата и да провери автентичните детайли на мястото на действието, помогна ми да изберем най-подходящото разположение за фермата на Беноа и също така, слава богу, ме предпази да не отровя горките пилета!

На моите сродни души от „Апокалипсис“, и най-вече на местната група по писане: Джей Андерсън Коутс, Меган Бостик, Мариса Бърт, Даниел Маркс и Дженифър Шоу Улф — благодаря ви! Годината беше чудесна! Чакам с нетърпение да видя как писателските ви кариери процъфтяват за много години напред.

Благодаря от цялото си сърце на приятелите и семейството ми, които бяха до мен на всяка крачка, на брат ми Джеф, който ми зае

всичките си книги за космически кораби, и на прекрасния ми съпруг Джес — една година откакто сме заживели щастливо и сме започнали да броим годините.

И най-накрая, но не по важност, благодаря сърдечно на всички читатели, учители, книжари, библиотекари, критици и блогъри, които поддържат жива любовта.

КНИГА ПЪРВА

„Тя не знаеше, че вълкът е зъл, и затова не се страхуваше от него.“

ГЛАВА ПЪРВА

Скарлет се спускаше към задната уличка на таверна „Рийо“, когато портскрийнът на седалката до нея извънтя и механичен глас изрече:

„Съобщение от полицията в Тулуза,
отдел «Издирвания».
До мадмоазел Беноа“.

Сърцето ѝ подскочи и тя зави в последния момент, преди корабът да е остъргал каменната стена отдясно, после пусна спирачките и той спря ход напълно. Изключи мотора и грабна захвърления на седалката портскрийн. Контролното табло в кабината отрази бледосинята му светлина.

Бяха намерили нещо. Полицаяте сигурно бяха намерили нещо.
— Приемай! — извика тя и стисна силно порта в ръцете си.

Но вместо видеовръзката, която очакваше с детектива, натоварен със случая на баба ѝ, получи единствено няколко кратки, делови изречения.

28 август 126 д.а.

ОТНОСНО: Иск № AIGOO155819, подаден на 11 август 126 д.а.

С настоящето съобщение уведомяване СКАРЛЕТ БЕНОА, Рийо, Франция, ЕФ, че, считано от 15 часа и 42 минути на 28 август 126, издирването на изчезналото лице МИШЕЛ БЕНОА, Рийо, Франция, ЕФ, се преустановява поради липса на доказателства за насилие или умишлено убийство. Хипотеза: Лицето е избягало по свое желание и/или е извършило самоубийство.

СЛУЧАЯТ СЕ ПРЕКРАТЯВА.

Благодарим ви, че използвахте нашите детективски услуги.

След съобщението се завъртя видеореклама, с която полицията напомняше на всички пилоти на корабите за доставки да не свалят предпазните колани, преди да са изключили моторите.

Скарлет впи очи в малкия екран, докато накрая думите не се размазаха в черно — бял вик и земята под кораба не изчезна. Пластмасовият панел на портскрийна изпука в пръстите ѝ, които се затягаха все повече и повече.

— Идиоти — процеди тя през зъби в празния кораб.

Думите „Случаят се прекратява“ се изсмяха насреща ѝ. Скарлет нададе гърлен вик и тресна с все сила порта в контролното табло — искаше да натроши на парчета и метала, и пластмасата, и жиците. Но и след трите удара екранът — едва ожулен — само примигна.

— Идиоти такива! — Тя запрати порта на пода пред седалката до нея, отпусна се тежко назад и опъна къдриците си като струни.

Коланите се впи в гърдите ѝ и изведнъж започнаха да я задушават. Тя откопча механизма и едновременно с това отвори вратата с ритник, като едва не се приземи по очи в сенчестата уличка. Миризмата на мазнина и уиски от таверната я задави, когато си пое жадно въздух, мъчейки се да отрезви гнева си със здрава мисъл. Щеше да отиде до полицейския участък — сега беше станало късно, затова по-добре утре. Още призори. Щеше да бъде спокойна и разумна, щеше да им обясни защо предположенията им са погрешни. Щеше да ги убеди да отворят случая отново.

Скарлет прокара рязко чипа в китката си пред скенера до товарното отделение на кораба и вдигна капака по-силно, отколкото хидравликата позволяваше.

Щеше да каже на детектива, че не бива да спира издирването. Щеше да го накара да я изслуша. Щеше да го накара да проумее, че баба ѝ не е изчезнала по своя воля и положително не се е самоубила.

В багажника на кораба бяха натъпкани около половин дузина щайги, но Скарлет не ги забелязваше. Тя беше далеч оттук — в Тулуза, и планираше мислено разговора, призовавайки на помощ всичката си убедителност и цялата си способност да разсъждава логично.

Нещо се беше случило с баба й. Нещо не беше наред и ако полицията спре да я издирва, Скарлет ще отиде в съда и няма да се откаже, докато не забранят и на последния тиквеник от техните детективи да работи повече, и...

Тя стисна силно по един домати във всяка ръка, завъртя се на пети и замери каменната стена. Доматите се размазаха, а сокът и семенцата опръскаха купчините боклук, който чакаше да замине за компактора.

Почувства се по-добре. Грабна още един домати и си представи как се опитва да обясни на детектива, че баба й няма навика да изчезва така ненадейно, но той пак не й вярва. Представи си как доматиът изплесква самотоволното му малко.

Тъкмо когато и четвъртият домати бе заличен, една врата се отвори. Скарлет се пресягаше за нов домати, но в този миг не друг, а собственикът на таверната се облегна на дървената рамка. Тя замръзна. Слабото лице на Жил лъщеше. Очите му обходиха стената на таверната и слюзестата оранжева цапаница, сътворена от Скарлет.

— Дано това не са моите домати.

Тя дръпна ръка от щайгата и я отри в мръсните си дънки. Лицето й гореше, а пулсът й биеше тежко и неравно.

Жил обърса потта от плешивата си глава и я стрелна с обичайния си свиреп поглед.

— Е?

— Не са твоите — промълви тя. И това беше истината — докато той плати, технически погледнато доматиите бяха нейни.

Той изръмжа.

— В такъв случай ще ти орежа само три униви за почистването на тази свинщина. Ако вече си свършила със стрелбата по мишената, може би ще благоволиш да ги внесеш вътре. От два дни сервирам увехнали марули.

И той се шмугна обратно в ресторанта, без да затваря вратата. По уличката се разляха смях и шум от прибори — звуци съвсем обичайни и затова толкова по-странни.

Светът на Скарлет се сгромолясваше, но никой не забелязваше това. Баба й беше изчезнала, но никого не го беше грижа.

Скарлет се обърна към багажника, хвана двата края на щайгата с домати и зачака сърцето й да спре да блъска в гърдите й. Думите от съобщението все още бомбардираха съзнанието й, но мислите й бяха

започнали да се проясняват. Първата вълна на агресията остана да гние при размазаните домати.

Щом успя да си поеме спокойно дъх, тя сложи щайгата върху червеникавите картофи и ги извади от кораба.

Редицата готвачи не ѝ обърна никакво внимание, докато отбягваше съскащите им тигани, за да стигне до склада. Там напъха щайгите по рафтовете, които бяха надписани с маркер, после изтрита, а сетне надписвани отново поне дузина пъти през годините.

— Bonjour, Скарлинг!

Скарлет повдигна косата от потния си врат и се извърна.

На вратата сияеща стоеше Емили, а в очите ѝ блестеше тайна. Но щом видя лицето на Скарлет, тя веднага се отдръпна назад.

— Какво.

— Не ми се говори. — Скарлет се плъзна край келнерката и се запъти обратно към кухнята, но Емили издаде пренебрежителен звук и заприпка подире ѝ.

— Че кой те кара да говориш? Аз само се радвам, че си дошла — каза тя и стисна Скарлет за лакътя. Двете излязоха отново на уличката. — Той се завърна. — Въпреки ангелските къдрици, които опасваха лицето ѝ, усмивката на Емили загатваше доста дяволити мисли.

Скарлет се отскубна, взе едно сандъче с пащърнак и репички и ги подаде на сервитьорката. Не отвърна нищо — не бе в състояние дори да се поинтересува кой беше той и защо беше толкова важно, че се е завърнал.

— Чудесно — каза тя и взе да пълни една кошница с червен лук.

— Забравила си, нали? Хайде, Скар, спомни си — това е уличният боец, за когото ти разказвах онзи... о, дали пък това не беше София?

— Уличният боец?! — Скарлет стисна очи — челото ѝ започна да пулсира от главоболието.

— Той ли, Ем?

— Не бъди такава. Той е мил! И тази седмица почти всеки ден е тук и винаги сяда на някоя от моите маси, което определено означава нещо, не мислиш ли? — Скарлет не отговори и момичето остави сандъчето на земята, за да извади от джоба на престилката си пакетче дъвки. — Много е тих. Не е като Ролан и шайката му. Мисля си, че е

свенлив... и самотен. — Тя мушна една лентичка в устата си и предложи на Скарлет.

— Свенлив боец? — Скарлет отказа дъвката с жест. — Чуваш ли се какви ги приказваш?

— Трябва да го видиш, за да разбереш какво искам да кажа. Има едни очи, които просто.

— Емили размаха ръка пред лицето си, сякаш беше слънчасала.

— Емили! — на вратата отново се бе появил Жил. — Стига си дрънкала, ами се хващай на работа. Чакай те на четвърта маса. — Той хвърли кръвнишки поглед на Скарлет — мълчаливо предупреждение, че ще ореже още униви от цената, ако продължава да разсейва работниците му. А после се вмъкна вътре, без да дочака отговор. Емили се оплези зад гърба му.

Скарлет подпря кошницата на хълбока си, затвори багажника и мина край келнерката.

— Той ли чака на четвърта маса?

— Не, той е на девета — измърмори Емили и вдигна зеленчуците от земята. Докато минаваха през запарената кухня, тя възкликна:

— О, как може да съм толкова глупава! Цяла седмица забравям да ти пратя съобщение, за да питам за grand-mere. Има ли нещо ново?

Скарлет стисна зъби, а в главата ѝ като стършели забръмчаха думите от съобщението. Случаят се прекратява.

— Нищо — отвърна тя и разговорът им се изгуби в хаоса от крясъците на готвачите, които си викаха един на друг през плота.

Емили отиде с нея до склада и стовари там сандъчето. Скарлет побърза да се заеме с нареждането на кошниците, преди момичето да ѝ е подхвърлило някоя и друга окуражителна дума.

— Не се тревожи, Скар. Ще се върне. — Каза Емили, както бе прието, и влезе обратно в таверната.

От толкова стискане челюстите на Скарлет започнаха да я болят. Хората говореха за изчезването на баба ѝ, сякаш беше котка, която се е изгубила, но щом огладнееше, щеше да намери пътя към дома. Не се тревожи. Ще се прибере.

Но вече две седмици бяха изминали, откакто баба ѝ я нямаше. Беше изчезнала, без да изпрати съобщение, без да се сбогува, без никакво предупреждение. Дори беше пропуснала осемнайсетия

рожден ден на Скарлет, при все че седмица по-рано сама купи продуктите за любимата лимонова торта на внучката си.

Ратаите не я бяха видели да заминава. Андроидните работници не бяха записали нищо подозрително. Беше оставила портскрийна си, но съхранените на него съобщения, календарът и архивът от нета не даваха никаква следа. Това, че беше тръгнала без него, също беше доста подозрително. Та днес хората носеха портовете навсякъде със себе си.

Но най-лошото не беше, че е оставила портскрийна си или че не е приготвила тортата.

Скарлет беше намерила идентификационния чип на баба си. Идентификационният ѝ чип! Увит в тензук на червени петна от кръвта и оставен като малък пакет върху кухненския плот.

По думите на детектива именно така постъпвали всички бегълци, които не желаели да бъдат заловени — изрязвали чиповете от ръцете си. Беше изрекъл думите, сякаш вече е разрешил загадката. Но Скарлет си помисли, че вероятно и за повечето похитители тази хитрост не бе никаква тайна.

ГЛАВА ВТОРА

Зад плота с топлите заливки, Скарлет забеляза Жил, който сипваше с черпака сос бешамел върху сандвич с шунка. Тя заобиколи от другата страна и викна, за да привлече вниманието му, но беше посрещната от раздражението му.

— Свърших — рече тя също толкова навъсено. — Хайде, подпиши се, че си получил доставката.

До сандвича Жил наблъска една камара пържени картофи и плъзна чинията по металния плот към Скарлет.

— Занеси това на първа маса и докато се върнеш, аз ще съм оправил всичко.

— Жил — наежи се Скарлет, — аз не работя за теб.

— Благодаря се, че не те пращам с телена четка на улицата. — Той ѝ обърна гръб — от потта бялата му риза беше пожълтяла през годините.

Пръстите на Скарлет се свиха конвулсивно. Представи си как запраща сандвича в тила му, а после сравнява резултата с доматиената пихтия отвън. Но строгото лице на баба ѝ бързо проникна в съзнанието ѝ. Колко разочарована щеше да бъде, ако се прибереше у дома и откриеше, че в изблик на гняв Скарлет е загубила един от най-верните им клиенти.

Тя грабна чинията и гневно изхвърча от кухнята. Вратата едва се бе затворила зад гърба ѝ, когато един от келнерите насмалко не я отнесе. Таверна „Рийо“ беше неугледно място — подът лепнеше, масите и столовете бяха евтини и не си подхождаха, а въздухът беше напоен с мазнина. Но клюките и силният алкохол бяха любимите развлечения на хората от града и таверната винаги беше пълна — особено в неделните дни, когато ратаите от околността оставяха посевите си, без да ги наглеждат за цяло денонощие.

Докато Скарлет чакаше сред навалищата да се разчисти път, по който да мине, вниманието ѝ беше привлечено от трите нетскрийна над бара. Всички до един предаваха все същия репортаж, който от миналата вечер насам се въртеше по новините. Хората говореха само

за едно — годишния бал на Източната република, на който почетен гост била лунната кралица и как едно момиче киборг успяло да проникне на празненството в двореца, разрушило няколко полилея и опитало да убие кралицата... а може би не нея, а новия император. Всеки си имаше своя версия. Статичното изображение на екрана показваше момичето в едър план — по лицето му имаше петна от кал, а няколко мокри кичура се бяха измъкнали от опашката. Пълна загадка бе как изобщо момичето е било допуснато на бала на благородниците.

— Защо ли не са я избавили от страданията ѝ, още щом е паднала по стълбите? — обади се Ролан, — един от редовните посетители в таверната, който имаше вид на човек, залепен на бара още от обяд. Той насочи пръст към екрана и се престори, че стреля. — Пръскам ѝ черепа с един куршум право в главата. Много ѝ здраве!

Сред постоянните посетители наблизко премина шепот на съгласие, а Скарлет изви очи от отвращение и се запровира сред множеството към първа маса.

Веднага разпозна красивия уличен боец на Емили — донякъде заради множеството белези и синини по смуглата му кожа, но най-вече защото беше единственият странник в таверната.

След припадъците на Емили, Скарлет не очакваше видът му да е толкова неугледен — сплъстените кичури на главата му стърчаха на всички страни, а едното му око беше посинено и подуто съвсем отскоро. Двата му крака подскачаха под масата, навити като на пружина.

Пред него имаше три празни чинии, опръскани тук-там с мазнина, една-две хапки, останали от яйчената салата, няколко недокоснати резена домати и марули.

Скарлет почувства как втренчено го е зяпнала едва когато погледът му се вдигна и се сблъска в нейния. Очите му бяха неестествено зелени — подобно на неузряло грозде, все още неоткъснато. Тя стисна по-здраво чинията и внезапно проумя защо Емили се бе прехласнала така. Има едни очи, които...

Като си проправи път през тълпата, Скарлет сложи сандвича на масата.

— За вас ли е този *croque, monsieur*?

— Благодаря. — Гласът му я сепна, но не защото беше силен и груб, както бе очаквала, а защото звучеше нисък и колеблив.

Може би Емили имаше право. Може би той наистина беше свенлив.

— Какво ще кажете да ви поднесем направо цялото прасе? — попита тя и постави празните чинии една върху друга. — Така ще спестите тичането на келнерите напред-назад от кухнята дотук.

Очите му се разшириха и за миг Скарлет си помисли, че той ще я попита дали това е възможно, но сетне вниманието му отново се върна към сандвича.

— Храната ви тук е добра.

Тя се сдържа да не се разсмее. Според нея таверна „Рийо“ и „добра храна“ бяха несъвместими думи.

— От боя човек сигурно огладнява.

Той замълча. Пръстите му си играеха със сламката в чашата и Скарлет забеляза как масата започна да подскача ведно с краката му.

— Е, добър апетит — рече тя и вдигна чиниите. Но тогава спря и ги наклони към него. — Не искате ли да опитате домати? Много са вкусни и освен това са расли в моята градина. Марулите също, но когато ги брах, бяха свежи, а не така спаружени. Е, все едно, марулите няма да ви харесат. Но какво ще кажете за домати?

Част от напрежението изчезна от лицето на боеца.

— Никога не съм опитвал домати.

Скарлет повдигна вежди.

— Никога?

След като се поколеба за миг, той остави чашата, взе двете резенчета и ги мушна в устата си.

Както дъвчеше, изражението му замръзна — сякаш за миг се замисли, с очи, зареяни в нищото, после преглътна.

— По-различни са на вкус от това, което очаквах — каза той и отново вдигна очите си към нея. — Но не са противни. Ще си поръчам още домати, ако може.

Скарлет намести чиниите в ръцете си, за да не изпусне ножа за масло.

— Всъщност аз не работя.

— Ето, започва! — извика някой от бара и в таверната на вълни се разнесе шепот на възбуда. Скарлет надигна очи към нетскрийновете. Те показваха тучна зелена градина с бамбук и лилии, блестяща от скорошния проливен дъжд. Червена топлина се разливаше по голямото

стълбище от балната зала. Охранителната камера над вратата улавяше дългите сенки, които се протягаха по пътеката. Всичко излъчваше красота. Спокойствие.

— Имам десет униви и ги залагам, че ей сега някой ще си изгуби крачето по стълбите! — изрева един мъж и целият бар се разсмя. — Кой иска да се обзаложи с мен? Хайде, та какви са изгледите ми да спечеля?

Миг след това на екрана се появи момичето киборг. То излетя от вратата надолу по стълбите и с плющящата си сребърна рокля разби на парчета покоя в градината. При все че знаеше какво следва, Скарлет затаи дъх и трепна, когато то се препъна, сгромоляса се, а сетне се изтърколи надолу по стъпалата и тромаво се просна върху каменната пътека в подножието им. Звук нямаше, но във въображението си Скарлет чуваше тежкото дишане на момичето, докато то се обръща по гръб и се взира нагоре към вратата. Няколко сенки паднаха върху стълбището и над нея се появиха неразличими силуети.

След като беше чула разказа повече от дузина пъти, Скарлет откри с очи върху стъпалата липсващия метален крак, отразил светлината от балната зала. Изкуственият крак на момичето киборг.

— Говори се, че това вляво била кралицата — каза Емили.

Скарлет подскочи — не беше чула келнерката да се приближава.

Принцът, тоест императорът, слезе по стълбите с бавни, тихи стъпки, наведе се и вдигна крака. Момичето хвана крайчеца на полите си и ги дръпна над прасците си, но така и не можа да скрие жиците, които висяха като мъртви пипала от металното чуканче.

Скарлет знаеше какви слухове се носеха. Съвсем сигурно било, че момичето е лунитянка — незаконен и опасен беглец за населението на Земята — и освен това била успяла да промие мозъка на император Кай. Според някои тя се стремяла да се сдобие с власт, според други — с богатства. Имаше и такива, които мислеха, че се е опитвала да започне войната, с която дълго заплашваше Земята. Но независимо какви са били кроежите ѝ, Скарлет не можеше да не изпита известно съжаление към нея. Та тя беше малка още, по-малка от Скарлет дори, и имаше такъв окаян вид, проснатата там в подножието на стъпалата.

— Някой май предложи да я избавим от страданията ѝ? — обади се един от мъжете на бара. Ролан насочи пръст към екрана.

— Именно. Никога преди не съм виждал нещо толкова гнусно.

В края на бара един мъж се приведе напред, тъй като другите посетители му пречеха да види Ролан.

— Аз не съм съгласен. Момичето е доста чаровно така, както се преструва на невинно и безпомощно. Вместо да го пращат обратно на Луната, защо ли не вземат да го пратят при мен?

Думите му бяха посрещнати от груб смях. Ролан стовари ръката си върху бара и чинийката с горчицата се раздрънча.

— Свиня — промълви Скарлет, но гласът ѝ бе удавен в силния смях.

— Аз не бих имал нищо против да я постопля малко! — обади се друг мъж и масите се затресоха от смях и бурни възгласи.

Гневът заби нокти в гърлото на Скарлет и тя тръшна чиниите върху масата. Без да обръща внимание на изненаданите лица наоколо, се провря през тълпата и заобиколи зад бара.

Разчисти от пътя си няколко бутилки с уиски и пред очите на слисания барман се покатери върху плота, който вървеше по протежението на стената. Като се надигна, отвори панела в стената под рафта с чашите за коняк и издърпа кабела за нет линка. Трите екрана угаснаха, а градината в двореца и момичето киборг изчезнаха.

Около нея се надигна протестен вой.

Скарлет се обърна с лице към хората и, без да иска, ритна една бутилка вино от бара. Стъклото се пръсна на пода, но тя не чу нищо и размаха кабела пред разгневената тълпа.

— Имайте малко уважение! Момичето ще бъде екзекутирано!

— Това момиче е лунитянка! — провикна се една жена. — То трябва да бъде екзекутирано!

Множество кимания подкрепиха това мнение и някой замери Скарлет по рамото с коричка хляб. Тя скръсти ръце на хълбок.

— Момичето е само на шестнайсет.

Избухнаха остри спорове, мъжете и жените наскачаха от масите и закрепяха против лунитяните, против злото и против момичето, опитало да убие съюзнически лидер!

— Хей, хей, успокойте се всички! Оставете Скарлет на мира! — викна Ролан, чиято самоувереност бе подкрепена от уискито, което бе изпил. Той вдигна ръце към развълнуваната тълпа. — Всички знаем, че цялото им семейство са смахнати. Първо старата квачка отлита нанякъде, а сега и Скарлет защитава правата на лунитяните!

Шествие от смях и подигравки мина край ушите на Скарлет и с него се смеси шумът от кипналата ѝ кръв. Преди да се опомни, тя скочи от барплота, прекоси половината бар и удари Ролан по ухото, разпръсквайки наоколо няколко чаши и бутилки.

Той извика от болка и се извърна с лице към нея.

— Какво.

— Баба ми не е смахната! — Тя стисна ризата му. — Ти това ли каза на детектива, когато те разпита? Това ли му каза? Че е смахната?

— Естествено, че това му казах! — извика той в отговор и вонята на алкохол я заля цялата.

Тя стисна още по-силно ризата му, докато пръстите не я заболяха. — И се обзалагам, че не съм бил само аз. Като живее свряна в оная стара дупка, говори с животните и андроидите, сякаш са хора, и гони народа с пушката си.

— Само веднъж! И онзи беше продавач на андроидни компаньонки!

— Хич не се учудвам, че и последният бушон на баба Беноа е гръмнал. Струва ми се, че това отдавна се задаваше.

Скарлет блъсна силно Ролан с две ръце. Той залитна и се удари в Емили, която се бе опитала да ги разтърве. Емили изпищя. Ролан заплашваше да се стовари отгоре ѝ и в усилието си да се предпази тя падна върху една маса.

Ролан все пак се задържа на краката си, а на лицето му се изписа нерешителност — не знаеше дали да се разсмее, или да заръмжи.

— Скар, ако не внимаваш, ще свършиш като старата.

По пода проскърцаха краката на маса и в следния миг боецът вече беше стиснал Ролан за гърлото, повдигайки го целия от пода.

Таверната притихна. Равнодушен, боецът държеше Ролан във въздуха, сякаш беше играчка, без да обръща внимание на това, че той се задушава.

Скарлет зяпаше с отворена уста, а ръбът на бара се забиваше в стомаха ѝ.

— Мисля, че ѝ дължиш извинение — рече боецът с тихия си, равен глас.

От устата на Ролан се чу клокочене. Краката му се мятаха, търсейки пода.

— Хей, я го пускай! — извика един мъж и скочи от стола си. — Ще го убиеш така! — той сграбчи боеца за китката, но със същия успех можеше да помести железен кол. Почервеният от гняв, мъжът пусна хватката си и отстъпи назад, за да нанесе удар, но точно когато замахна, боецът вдигна свободната си ръка и го парира.

С несигурна крачка Скарлет отстъпи назад от бара и с недоумение забеляза, че върху ръката на боеца бяха татуирани безсмислени числа и букви. СОГЛ1962.

Боецът продължаваше все така да е ядосан, но по изражението му сега личеше, че е и мъничко развеселен — сякаш тъкмо си бе спомнил правилата на някаква игра. Той пусна Ролан на земята и едновременно с това освободи и ръката на другия мъж.

Ролан се подпря на един стол, за да не падне.

— Какво ти става, бе? — изрече той гневно и разтри врата си. — Ти да не си някой побъркан преселник от града или какво?

— Ти се държа непочтително.

— Аз съм се държал непочтително?! — излая Ролан. — Та ти насмалко не ме уби!

През летящите врати от кухнята изскочи Жил.

— Какво става тук?

— Ей този се опита да започне свада — викна някой от множеството.

— А пък Скарлет повреди екраните!

— Не съм ги повредила, идиот такъв! — кресна Скарлет, без да знае на кого говори.

Жил се огледа — екраните бяха угаснали, Ролан още търкаше врата си, а по мокрия под се въргаляха счупени чаши и бутилки. Той изгледа кръвнишки уличния боец.

— Ти — рече той и го посочи с пръст. — Омитай се от таверната ми.

Стомахът на Скарлет се стегна.

— Той не е направил ни.

— Моля те, Скарлет, не започвай. Не ти ли стигат опустошенията, които нанесе днес? Нали не се опитваш да ме накараш да затворя сметката си?

Скарлет се наежи, а лицето ѝ още пламтеше.

— Искаш ли да си взема обратно стоката? Нека да видим колко доволни ще останат клиентите ти, когато отсега нататък започнеш да им сервираш изгнили зеленчуци!

Жил заобиколи зад бара и дръпна кабела от ръцете на Скарлет.

— Ти да не си мислиш, че вашата ферма е единствената във Франция? Скар, ще ти го кажа направо — поръчвам от теб, защото в противен случай баба ти ще превърне живота ми в ад!

Скарлет сви устни и се въздържа да му напомни гневно, че баба ѝ вече я няма, така че, ако желае, би могъл да поръчва от друг.

Жил върна вниманието си обратно към боеца.

— Казах ти да се омиташ!

Боецът не му обърна внимание. Той подаде ръка на Емили, която все още стоеше свита до масата. Лицето на момичето гореше, полата ѝ беше подгизнала от бирата, но когато той я вдигна на крака, очите ѝ засветиха, заслепени от любов.

— Благодаря — промълви тя и необичайната тишина понесе шепота ѝ.

Най-сетне боецът се обърна към смръщения Жил.

— Ще си тръгна, но не съм си платил за обяда. — Той се поколеба. — Мога да платя и за счупените чаши.

— Какво? — примигна Скарлет.

— Не ти ща парите! — викна обидено Жил. Думите му поразиха Скарлет дори повече, защото той вечно се оплакваше как снабдителите му съдирали кожата и парите никога не стигали. — Изчезвай оттук!

Светлите очи на боеца се стрелнаха към Скарлет и за миг тя усети, че нещо ги свързва.

И двамата бяха отритнати от обществото. Нежелани. Безумни.

Пулсът ѝ пееше, но тя зарови мисълта. Този мъж създаваше главоболия. Изкарваше си хляба, като се биеше за пари, а кой знае — може би дори за развлечение. И тя не можеше да реши кое беше по-осъдително.

Като се извърна настрана, боецът сведе ниско глава, сякаш се извиняваше, а после повлече крака към вратата. Когато мина край нея, Скарлет не можа да не си помисли, че въпреки жестокостта си сега той приличаше на безобидно куче, което бяха изпъдили навън.

ГЛАВА ТРЕТА

Скарлет издърпа от най-долния рафт щайгата с картофи, пусна я тежко на пода, а сетне с мъка сложи отгоре и щайгата с домати. До тях свали лука и ряпата. Пак щеше да се наложи да занесе зеленчуците на два пъти до кораба и това я разлюти. Не ще може да си тръгне от таверната с достойнство.

Тя хвана дръжките на долната щайга и повдигна и двете.

— Какво правиш? — Жил стоеше на вратата с преметната през рамото кърпа.

— Взимам си доставката обратно.

Той въздъхна и се подпря на стената.

— Скар, това, което казах в бара — не го мисля.

— Не ти вярвам.

— Виж, аз харесвам баба ти. Харесвам и теб. Вярно е, че тя ми взима много скъпо, а ти понякога си като бодлив таралеж в гащите. Също е вярно, че понякога и двете сте малко шантави. — Той вдигна ръце отбранително, щом видя, че Скарлет се наежи като петел. — Хей, чакай. Ти си тази, дето се покачи на бара, за да държи речи, тъй че не си и помисляй да ме обвиняваш, че си съчинявам.

Тя сбърчи носа си.

— Но ако трябва да съм честен, grand-mere стопанисва добре фермата си и година след година вие произвеждате най-добрите домати в цяла Франция. Не искам да закривам сметката си при вас.

Скарлет наклони щайгата така, че червените лъскави кълбета се търколиха и се удариха едно в друго.

— Хайде, остави ги, Скар. Вече се подписах на доставката.

И Жил се отдалечи, преди тя да е избухнала отново.

Скарлет духна една къдрица от лицето си, сложи щайгите на земята и ритна с крак картофите обратно под рафта. От кухнята се чуваше сподавеният смях на готвачите, които се кикотеха на разигралата се в салона драма. След разказа на сервитьорите случката се беше превърнала в легенда. Готвачите говореха, че Ролан паднал в несвяст на земята, след като уличният боец строшил една бутилка в

главата му и междувременно в суматохата счупил и един стол. Той и на Жил щял да свети маслото, ако Емили не смогнала да го усмири с една от своите красиви усмивки.

Скарлет нямаше желание да изправя разказа, затова отри ръце в дънките си и се върна в кухнята. Докато прекосяваше помещението, за да стигне до скенера на задната врата, във въздуха увисна една студенина между нея и служителите в таверната. Жил не се виждаше никъде, от салона се чуваше кикотът на Емили. Скарлет се молеше да си фантазира, че всички свеждат очи, щом минеше край тях. Питаше се за колко време слуховете щяха да се разпространят в града. Скарлет Беноа защитила киборга! Лунитянката! Ясно, че е откачила.

Тя поднесе китката си под древния скенер. По навик провери ордера за доставката на екрана, за да е сигурна, че Жил не я е измамил, както често правеше, и забеляза, че всъщност е приспаднал трите униви за размазаните домати. Шестстотин осемдесет и седем униви, внесени по сметката на продавача: ФЕРМА И ГРАДИНИ „БЕНОА“.

Без да се сбогува, тя излезе през задната врата.

Сенките в уличката бяха още топли от слънчевия следобед, но след знойния задух на кухнята действията освежително и Скарлет остави страстите си да охладнеят, а в това време се зае да пренареди щайгите в багажника на кораба. Закъсняваше с доставките. Щеше да се прибере у дома чак по тъмно. А на сутринта трябваше да стане призори, за да отиде до полицейския участък в Тулуза. В противен случай щеше да изгуби един цял ден, в който никой нямаше да си мръдне пръста, за да намери баба й.

Две седмици. Цели две седмици, откакто баба й беше изчезнала незнайно къде, сама. Безпомощна. Забравена. Може би... може би дори мъртва. Може би я бяха отвлekli, после я бяха убили и накрая бяха захвърлили трупа й в някоя тъмна, кална канавка. Но защо? Защо, защо, защо, защо?

Сълзи на ярост замрежиха очите й, но тя ги отпъди с няколко примигвания. Скарлет гръшна капака, заобиколи кораба и замръзна.

Отпуснал гръб на каменната сграда, там стоеше боецът. И я наблюдаваше.

От изненада, една сълза се търкулна навън. Скарлет я отри, преди да е пропълзяла надолу по бузата й, и на свой ред се вторачи в него, като се помъчи да прецени дали позата му излъчваше заплаха.

Той стоеше на десетина крачки от носа на кораба и по лицето му се четеше по-скоро колебливост. Но от друга страна, лицето му не излъчваше заплаха и когато той едва не удуши Ролан.

— Исках да се уверя, че си добре — рече боецът и гласът му почти се изгуби сред врявата, която идеше от таверната.

Скарлет разпери пръсти върху задницата на кораба. Беше разгневена — нервите ѝ бръмчаха, сякаш не можеше да реши дали трябва да се страхува от него, или да се чувства поласкана.

— По-добре съм от Ролан — отвърна тя. — Когато тръгнах, вратът му беше почнал да посинява.

Боецът светкавично стрелна очи към вратата на кухнята.

— Малко му беше.

Тя искаше да се засмее, но след като цял следобед беше преглъщала гнева и безсилието си, сега се чувстваше омаломощена.

— Не биваше да се намесваш. Държаш нещата под контрол.

— Така е. — Той присви очите си, като че ли се мъчеше да реши някаква загадка. — Просто се уплаших да не извадиш пистолета, защото такава сцена нямаше да ти помогне при това положение — да докажеш, че не си луда, де.

Косата на тила ѝ настръхна. С ръката си Скарлет инстинктивно докосна долната част на гърба си, където топлият малък пистолет стоеше опрян в тялото ѝ. Беше подарък от баба ѝ за единайсетия ѝ рожден ден и беше придружен с параноичното предупреждение: „Никога не знаеш кога някой странник ще поиска да те отведе на място, на което ти не искаш да отидеш.“ Баба ѝ беше я научила как да използва пистолета и оттогава Скарлет не излизаше от къщи без него и не я беше грижа колко налудничаво и ненужно беше това.

Седем години по-късно тя бе напълно уверена, че никой никога не бе забелязал пистолета, скрит под червеното ѝ яке, което не сваляше от гърба си. До този момент.

— Как разбра?

Той сви рамене, но някак рязко и сковано.

— Видях дръжката, когато се качи върху бара.

Скарлет повдигна гърба на якето си, колкото да намести пистолета в колана на дънките си.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои, но въздухът беше изпълнен със зловонието на лука и боклуците на уличката.

— Благодаря ти за загрижеността. Добре съм. И вече трябва да тръгнавам — закъснявам с поръчките... изоставям с всичко. — Тя направи крачка към пилотската кабина.

— Останаха ли ти домати?

Скарлет спря.

Боецът се сви още по-навътре в сянката. Изглеждаше малко смутен.

— Още съм гладен — промълви той.

На Скарлет ѝ се стори, че подушва аромата от месото на домати на стената зад себе си.

— Ще ти платя — додаде той бързо.

Тя поклати глава.

— Не, няма нужда. Имам, колкото искаш. — Без да го изпуска от очи, тя отиде отзад и отвори багажника. Взе един домати и връзка криви моркови. — Дръж — викна му тя. — Морковите също са вкусни сурови — и му ги хвърли.

Той ги улови чевръсто — домати изчезна в огромната му длан, а другата ръка сграбчи морковите за стъблата с перестите им листа. Той внимателно ги изучи от всички страни.

— Какво е това?

От устните ѝ се изтърколи изненадан смях.

— Моркови. Наистина ли не знаеш?

За сетен път стеснението му издаде, че разбира колко необичайно звучат думите му. Раменете му се превиха в напразен опит да се смали.

— Благодаря ти.

— Майка ти никога ли не те е карала да си изяждаш зеленчуците?

Погледите им се сблъскаха и тозчас помежду им настъпи неловкост. В таверната нещо се разби на парчета и Скарлет подскочи. Последва гръмък смях.

— Както и да е. Вкусни са и ще ти харесат. — Тя затвори багажника, мина отпред и прокара чипа пред скенера на кораба. Вратата се отвори — сякаш помежду им се издигна стена — и фаровете светнаха, подчертавайки синината около окото на боеца, така че сега то изглеждаше още по-тъмно отпреди. Той се сви подобно на престъпник под прожектор.

— Питам се дали ти трябва работници за фермата? — попита той и в бързината да ги изрече, думите му излязоха неясни.

Скарлет спря и изведнъж разбра защо я бе чакал, защо я бе дебнал толкова дълго. Тя огледа широките му рамене и грамадните му ръце. Той бе създаден за тежък, физически труд.

— Работа ли търсиш?

Устните му започнаха да се разтеглят в усмивка. Погледът му излъчваше опасна дяволитост.

— Парите от борбите са добри, но това не е истинска работа. Мислех си, че може да ми плащаш с храна.

Тя се разсмя.

— След като станах свидетел на вълчия ти апетит, с такава сделка скоро ще остана и без риза на гърба. — Скарлет се изчерви, още щом изрече шегата — без съмнение той вече си я представяше без риза. Но за нейна изненада лицето му запази спокойното си равнодушие и тя побърза да запълни тишината, преди той да реагира. — Впрочем, как ти е името?

Отново онова тронаво свиване в раменете.

— На борбите ми викат Вълка.

— Вълка ли? Колко хищническо.

Той кимна напълно сериозен.

Скарлет преглътна усмивката си.

— Ами ако поискаш да скриеш в автобиографията си, че си бил уличен боец?

Той се почеса от вътрешната страна на ръката, където странната татуировка едва се виждаше в мрака, и тя си помисли, че може би го е смутила. Може би Вълка беше любимият му прякор.

— На мен пък ми казват Скарлет. Точно като косата ми. Каква изумителна наблюдателност!

Изражението му се смекчи.

— Каква коса?

Скарлет облегна ръката си на вратата и подпря брадичка върху нея.

— Хубава шегга.

За миг на лицето му се изписа доволство и Скарлет изпита топло чувство към този толкова необичаен странник. Уличният боец с тихия глас.

В ума ѝ затрептя предупреждение — губеше ценно време. Баба ѝ беше в неизвестност. Сама. Уплашена. Захвърлена мъртва в някоя канавка.

Скарлет стисна силно вратата на кораба.

— Съжалявам наистина, но нямаме свободни места. Не ни трябват нови работници. Блясъкът в очите му угасна и в следния миг той изглеждаше отново смутен. Объркан.

— Разбирам. Благодаря ти за храната. — Той ритна един изгорял фойерверк на тротоара — остатък от снощните празненства на мира.

— Защо не се отправиш към Тулуза или Париж? В града има повече работа, а и тукашните хора не обичат много пришълците. Както вече сигурно си забелязал.

Той килна глава така, че изумрудените му очи заблестяха още по-ярко, окъпани от светлините на кораба. Изглеждаше почти развеселен.

— Благодаря за съвета.

Скарлет се обърна и потъна в седалката на пилота.

Вълка се прилепи до стената, когато тя запали мотора.

— Ако ти потрябва ратай, почти винаги можеш да ме откриеш в изоставената къща на Морел. Може и да не се разбирам много с хората, но мисля, че във фермата ще се справя. — Някаква веселост докосна ъгълчетата на устните му. — Животните ме обожават.

— О, не се и съмнявам — рече Скарлет с престорено насърчение. После затвори вратата и промълви: — Кое ли домашно животно не обича вълка?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Със злополучния сапунен бунт и всичко покрай него пленничеството започна зле за Карсуел Трън. Но след като го преместиха в самостоятелната килия, той се бе превърнал в олицетворение на изискания джентълмен и след шест месеца образцово поведение убеди единствената жена сред пазачите, които се сменяха на пост, да му даде един портскрийн.

Съмняваше се, че това щеше да се случи, ако жената не бе твърдо убедена, че той е идиот, който не можеше да прави друго, освен да брои дните и да търси неприлични картинки на момичетата, които някога е познавал или е рисувал във въображението си.

И разбира се, тя имаше пълно право. Трън не проумяваше технологиите и дори да разполагаше с подробен наръчник „Как да избягаме от затвора с портскрийн“, не би могъл да използва таблета за нищо полезно. Така и не беше успял да прочете съобщенията си, нито да се свърже с новинарския поток, нито да научи нещо за затвора в Нов Пекин или заобикалящия го град.

Но да, той наистина беше благодарен за открито неприличните, макар и доста цензурирани, картинки.

На двеста двацет и осмия ден от своето пленничество Трън преглеждаше портфолиото си и се питаше дали сеньора Сантяго все още е женена за онзи смрадливец, който миришеше на лук, когато тишината в килията бе нарушена от ужасно стържене.

С присвити очи той погледна нагоре към гладкия, ослепително бял таван.

Шумът спря и след него се чу влачене на крака. Два глухи удара. Ново стържене.

Трън скръсти крака на леглото си и зачака, а в това време шумът се усили, дойде по-наблизо, подхлъзна и пак продължи. На Трън му трябваше известно време да разбере какъв е този звук, но след като дълго се вслушва и мисли, реши, че шумът идеше от моторна бормашина.

Сигурно някой от другите затворници си правеше ремонт.

Звукът спря, но споменът от него остана да вибрира по стените. Трън се огледа. Килията му беше във формата на идеален куб с шест гладки, искрящо бели стени. Тя съдържаше чисто бялото му легло, писоара, който се вадеше и прибираще в стената с натискане на копчето, и него самия, ведно с бялата му униформа.

Ако някой си правеше ремонт, той се надяваше следващата килия да е неговата.

Звукът започна отново, този път по-стържещ, а сетне един дълъг винт проби тавана и издрънча на пода в центъра на килията. След него паднаха още три.

Трън проточи врат, тъй като един от винтовете се изтърколи под леглото.

Миг след това една квадратна плоча падна с трясък, а след нея от тавана увиснаха два крака и се чу вик на изненада. Краката бяха обути в бял памучен анцуг, същия като на Трън, но за разлика от простите му бели обувки ходилата, закачени за тези крака, бяха боси.

На едното имаше кожа.

На другото — огледална метална обшивка.

Момичето изпъшка, пусна ръцете си от тавана и падна на земята в средата на килията.

Трън се облакътти на коленете си и без да се помества от сигурното си местенце до стената, се приведе напред, за да го разгледа по-добре. Момичето беше слабичко, с мургава кожа и права кафява коса. Както левият му крак, така и лявата ръка също беше изработена от метал.

Като се опомни, момичето стана и изтупа анцуга си.

— Съжалявам — промълви Трън.

Тя се извърна към него с див поглед.

— Изглежда сте се натъкнали на грешната килия. Нуждаете ли се от помощ? Бих могъл да ви упътя как да се върнете във вашата.

Тя примигна.

Трън се усмихна.

Момичето се намръщи.

Раздразнението ѝ я разхубавяваше още повече и Трън облегна брадичка в дланите си, за да я разгледа по-добре. Никога преди не беше срещал, а още по-малко беше флиртувал с киборг. Но всяко нещо си имаше първи път.

— Килиите тук трябваше да са празни — тросна се момичето.

— Обстоятелствата бяха особени.

Тя се вгледа в него продължително със свити вежди.

— Убийство?

Усмивката му се разшири.

— Благодаря ви, но боя се, че не познахте. Аз поведох бунта на двора. — Той намести якичката си и сетне додаде: — Протестирахме срещу сапуна.

Объркването ѝ нарасна и Трън забеляза, че тя все още стоеше в отбранителна позиция.

— Сапунът — рече той отново, като се питаше дали не го беше чула. — Много изсушава кожата.

Тя мълчеше.

— А моята е чувствителна.

Тя отвори уста. Той очакваше съчувствие, но всичко, което излезе оттам, бе едно безразлично „А“.

Като се изпъна, момичето изрита падналата плоча изпод краката си, а после се завъртя в пълен кръг, изучавайки килията. Устните ѝ се извиха гневно.

— Ама че съм глупава — тихо каза тя и като приближи стената вляво от Трън, допря до нея ръката си. — Една стая по-натам.

Тя изведнъж замига с клепачи, като че ли очите ѝ се бяха напълнили с прах. Като простена ядно, момичето удари няколко пъти слепоочието си с ръка.

— Вие бягате от затвора.

— Не точно в този момент — процеди тя през зъби, като силно тръскаше главата си. — Но, да, това общо взето е идеята ми. — Лицето ѝ се озари, щом съзря порта в скута му. — Какъв модел е портскрийнът?

— Нямам никаква представа. — Той ѝ го подаде. — Правя си портфолио със снимки на жените, които съм обичал.

Тя се отблъсна от стената, дръпна портскрийна от ръцете му и го обърна. Един от металните ѝ пръсти се отвори и оттам се показва малка отвертка. Тя набързо отви капака от долната страна на порта.

— Какво правите?

— Ще взема видео кабела.

— За какво ви е?

— Моят е изгорял.

Тя издърпа една жълта жичка от екрана, хвърли го обратно в скута на Трън и седна на пода със скръстени крака. Трън я наблюдаваше смаяно. Тя заметна косата си на една страна и отвори панела в основата на черепа. След миг пръстите ѝ се показаха, стиснали жица, подобна на онази, която тъкмо бе откраднала от него, но чийто край беше почернял. Лицето на момичето се разкриви, докато монтираше новия кабел.

Най-сетне тя въздъхна облекчено, затвори панела и подметна старата жица на леглото до Трън.

— Благодаря.

Той направи гримаса на отвращение и се отдръпна от жицата.

— Вие имате портскрийн в главата си?

— Нещо такова. — Момичето се изправи и отново прокара ръка по стената. — А, така вече е по-добре. Сега как да. — Думите ѝ постепенно заглъхнаха. Тя натисна копчето в ъгъла.

Лъскавият бял панел се плъзна нагоре по стената и оттам леко и безпрепятствено се подаде писоарът. Пръстите ѝ се мушнаха в дупката между него и стената и заопипваха.

Като се отдръпна от захвърления на леглото кабел, Трън изчисти от съзнанието си картината на момичето, което отваря панела в черепа си, отново възприе ролята на изискания джентълмен и докато то работеше, поведе незначителен разговор. Попита я за какво я бяха пъхнали зад решетките и ѝ направи комплимент за изящната изработка на металните крайници. Но тъй като тя не му обърна внимание, за миг той се запита дали не е бил откъснат от нежната половина на човечеството вече толкова време, че да е започнал да губи очарованието си.

Но това беше малко вероятно.

Няколко минути изтекоха. Накрая момичето намери онова, което търсеше, и Трън отново чу звука на моторната бормашина.

— Когато ви арестуваха — обади се Трън, — нима не взеха под внимание факта, че мерките за сигурност в затвора може да се окажат недостатъчни?

— Тогава бяха достатъчни. Ръката е ново допълнение. — Тя спря и се вгледа зорко в ъгъла на нишата, сякаш се опитваше да види през

стената. Може да има рентгенови очи. А, ето това би му свършило отлична работа.

— Нека позная — изрече Трън. — Влизане с взлом?

След като дълго мълча и сезира в механизма за прибиране, момичето сбърчи нос.

— Две обвинения за измяна, ако искаш да знаеш. Плюс оказване на съпротива при ареста и незаконна употреба на биоелектричество. О, също и нелегална имиграция, но ако трябва да съм честна, това ми се вижда прекалено.

Той погледна тила ѝ с присвити очи и в лявото му око се появи тик.

— На колко години сте?

— На шестнайсет.

Отвертката в пръста ѝ отново се завъртя. Трън почака, докато стърженето стихна.

— Как се казвате?

— Синдер — рече тя и шумът отново писна.

А когато замря:

— Аз съм капитан Карсуел Трън. Но обикновено ме наричат просто...

Ново стържене.

— Трън. Или Капитана. Или капитан Трън.

Без да отвърне, тя намушка ръката си в нишата. Изглежда се опитваше да отбие нещо, но то вероятно не помръдна, защото само след секунда седна и изпухтя сърдито.

— Виждам, че се нуждаете от съучастник — каза Трън и изпъна анцуга си. — Имате късмет, защото аз случайно съм гениален престъпник.

Тя го изгледа намръщено.

— Омитай се.

— В тази ситуация молбата ви е трудна за изпълнение.

Тя въздъхна и изтупа от отвертката си стружките бяла пластмаса.

— Какво възнамерявате да правите, когато излезете оттук? — попита той.

Тя се обърна отново към стената. Стърженето продължи известно време, докато накрая тя спря, за да разкърши схванатия си врат.

— Най-прекият път въвн от града е на север.

— О, каква наивна, малка каторжница сте. Не мислите, че те именно това очакват от вас?

Тя напъха отвертката в нишата.

— Моля те, спри да ме разсейваш.

— Казвам само, че може би ще можем да си помогнем един на друг.

— Остави ме на мира.

— Имам кораб.

За кратък миг тя го стрелна предупредително с очи.

— Космически.

— Космически — повтори тя провлечено.

— За по-малко от две минути може да ни отведе почти до звездите. И освен това е съвсем близо до града. Лесно се стига дотам. Какво ще кажете?

— Ще кажа, че ако не млъкнеш и не ме оставиш да работя, няма да стигнем почти доникъде.

— Приемам забележката — рече Трън и вдигна примирително ръце. — Но все пак обмислете предложението ми с хубавата си главица.

Тя се изопна, но продължи да работи.

— Като се замисля всъщност, сецам се, че през една пряка отук някога имаше отличен бар, в който сервираха дим сум. Правеха миниатюрни свински ролца, от които да си оближеш пръстите. Сочни и питателни. — Той притисна пръстите си и при спомена устата му се напълни със слюнка.

Синдер присви очи и започна да масажира врата си.

— Ако имаме време, може да се отбием и да си вземем нещо за хапване за из път. Ще ми дойде добре след понесеното страдание от буламача, на който тук казват храна. — Той облиза устни, но когато отново върна вниманието си към момичето, чертите ѝ се бяха изопнали от болка. По челото ѝ бяха избили капчици пот.

— Добре ли сте? — попита той и протегна ръка към нея. — Искате ли да ви разтрия гърба? Тя го плесна силно по ръката.

— Моля те — пророни тя и изпъна ръцете си, за да го задържи на разстояние. На пресекулки си пое с мъка въздух.

Трън я гледаше неподвижно и постепенно образът ѝ затрептя, както топлината, която се издига над релсите Маглев. Той се олюля назад. Пулсът му се ускори. Мозъкът му сякаш изтръпна и оттам усещането се втурна по нервите из тялото му.

Тя беше красива.

Не, божествена.

Не, съвършена.

Пулсът му туптеше тежко и той мислеше неясно — боготворя я, предан съм ѝ. Предавам се във властта ѝ. Отстъпвам.

— Моля те — въздъхна тя отново и се скри зад металната си ръка. Гласът ѝ беше пълен с отчаяние. Тя се отпусна тежко върху стената. — Спри да говориш. Остави ме на мира.

— Добре. — Той беше напълно объркан — киборг, съкилийничка, богиня. — Разбира се. Както пожелаете. — С просълзени очи той отстъпи с несигурна крачка назад и потъна в леглото си ослепял.

ГЛАВА ПЕТА

Скарлет извади празните щайги от багажника на кораба и ги понесе през зиналите врати на хангара, докато мислите се блъскаха гневно в главата ѝ. Беше намерила портскрийна си на пода в кораба и съобщението от полицията изгаряше крака ѝ през джоба, докато тя вършеше разсеяно вечерните си задължения.

Най-много от всичко се гневеше на самата себе си, защото беше позволила на едно красиво лице и щипка опасност да отвлечат вниманието ѝ, и то толкова скоро, след като бяха прекратили издирването на баба ѝ. Интересът ѝ към уличния боец я караше да се чувства като изменник, предал всичко, което му е скъпо.

А сетне идваше ред на Ролан и на Жил и на всеки друг вероломник в Рийо, който бе забил нож в гърба им. Хората вярваха, че баба ѝ е смахната, и така бяха казали на полицаите.

Никой не беше споменал, че тя е най-трудолюбивата жена в околността. Никой не им беше казал, че прави най-вкусните еклери от тази страна на Гарона. Никой не беше подметнал, че в продължение на двайсет и осем години тя е изпълнявала дълга си към страната си като военен пилот на космически кораб. И до днес носеше върху любимата си карирана домашна престилка медала за безупречна служба.

Никой. Полицаите бяха повярвали на хората, че баба ѝ е луда.

И бяха спрели издирването.

Но не за дълго. Баба ѝ беше изчезнала и Скарлет щеше да я намери, дори ако трябваше да изрови мръсотииите на всеки един детектив в Европа и да започне да го изнудва с тях.

Слънцето бързо се скриваше и издължената ѝ сянка стигаше далеч по чакъла. Отвъд пътеката царевицата и листнатото захарно цвекло шепнеха и се протягаха на всички страни, за да срещнат първите звезди. На запад една къща, облепена с обли камъни и два прозореца, които светеха в оранжево, накъсваше пейзажа. Това бяха единствените им съседи на километри наоколо.

През по-голямата част от живота ѝ фермата беше раят на Скарлет. През годините тя се бе влюбила по-силно в мястото,

отколкото смяташе, че е възможно човек да се влюби в парче земя и къс небе. И чувстваше, че и баба ѝ изпитва същото. Макар и да не обичаше тези мисли, тя знаеше, че някой ден ще наследи фермата, и понякога си представяше как остарява тук. Доволна и честита, вечно с кал под ноктите и една стара къща, която все плаче за ремонт.

Доволна и честита — точно като баба си.

Скарлет си знаеше — не може просто така да е избягала.

Тя завлече щайгите в хамбара и ги нареди една върху друга в ъгъла, за да могат андроидите утре отново да ги напълнят. После взе кофата с храната за кокошките. Вървеше и хвърляше пълни шепи зърно по пътеката, а кокошките се щураха в краката ѝ.

Щом зави зад ъгъла на хангара, спря.

В къщата светеше лампа. На втория етаж. В стаята на баба ѝ.

Кофата се изплъзна от пръстите ѝ. Кокошките закудкудаха и се разбягаха, а после се скупчиха около разпиляното зърно.

Тя ги прескочи и хукна с всички сили. Чакълът се хлъзгаше под обувките ѝ. Сърцето ѝ се издуваше — щеше да се пръсне. Дробовете ѝ горяха от спринта, когато рязко отвори задната врата. Взе стълбите по две наведнъж, а старото дърво простена тежко.

Вратата на стаята на баба ѝ зееше отворена и тя замръзна там задъхана, стиснала силно рамката.

През стаята беше преминал ураган. Всяко чекмедже беше извадено, а по земята се въргаляха дрехи и тоалетни принадлежности. Завивките бяха натрупани в безпорядък в единия край на леглото, матракът беше извит на една страна, а дигиталните фотографии до прозореца бяха извадени от поставките им и след тях на стената бяха останали тъмни петна, неизбледнели от слънцето.

Застанал на колене до леглото, някакъв мъж ровеше в кутията със старите военни униформи на баба ѝ. Щом зърна Скарлет, той скочи на крака и едва не си удари главата в ниската дъбова греда, която вървеше от единия край на тавана до другия.

Светът се завъртя. Скарлет едва го позна — бяха минали години, откакто го бе видяла за последно, и за това време той много се бе състарил. На обикновено гладко обръснатото му лице бе пораснала брада. От едната страна косата му бе сплескана, а от другата стърчеше право нагоре. Беше блед и изнемощял — сякаш от седмици не бе хапвал сносна храна.

— Татко?

Той стисна до гърдите си синьото пилотско яке.

— Какво правиш тук? — Тя отново обгърна с поглед хаоса. Сърцето ѝ все така блъскаше бясно. — Какво правиш?

— Тук има нещо — каза той и гласът му прозвуча дрезгав от дългото мълчание. — Скрила е нещо. — Той погледна към якето после го захвърли на леглото. Коленичи и пак зарови в кутията. — Трябва да го намеря.

— Да намериш какво? За какво говориш?

— Тя си е отишла — промълви той. — Няма да се върне. Никога няма да узнае и... трябва да го намеря. Трябва да проумея защо.

Миризмата на коняк се завъртя във въздуха и сърцето на Скарлет се вледени. Тя не знаеше откъде бе научил за изчезването на майка си, но очевидно доста бързо и лесно бе приел, че всяка надежда е загубена, и вече смяташе, че всичко нейно му принадлежи по право, въпреки че някога бе изоставил и двете. Години наред не бе им изпратил дори едно съобщение, а днес се появяваше пиян, за да разрови вещите на баба ѝ.

Внезапно Скарлет изпита неудържимо желание да се обади в полицията. Проблемът беше, че и на тях им бе много ядосана.

— Махай се! Махай се от къщата!

Без да се уплаши, той започна безразборно да тъпче дрехите обратно в кутията.

С пламтящо лице Скарлет заобиколи леглото, сграбчи ръката му и се опита да го изправи на крака.

— Спри!

Той изсъска и падна върху старите дъски на пода. И тогава избяга от нея като от бясно куче, притискайки ръката си до тялото. Погледът му беше напълно обезумял.

Скарлет се отдръпна назад, а после сви юмруци на хълбок.

— Какво се е случило с ръката ти?

Той не отговори, само продължи да придържа ръката до гърдите си.

Скарлет стисна зъби, стигна го с няколко твърди крачки и го улови за китката. Той изскимтя и се опита да издърпа ръката си, но тя го стисна здраво и вдигна ръкава до лакътя му. — Възкликна уплашено

и го пусна, но ръката му остана да виси във въздуха, сякаш бе забравил да я прибере.

Цялата му кожа бе покрита със следи от изгаряния. Всеки отпечатък представляваше правилен кръг, подреден в равни, безупречни редици. Ред след ред, те опасваха ръката му в кръгове от китката до лакътя. Някои лъщееха с набръчканата тъкан на белезите, други бяха черни и подути от мехурите. На китката му, там, където някога е бил имплантиран чипът, имаше рана с коричка.

Стомахът ѝ се обърна.

Облегнат на стената, баща ѝ зарови лице в матрака — далеч от Скарлет, далеч от изгарянията.

— Кой ти причини това?

Ръката му падна и се сви до стомаха му. Той замълча.

Скарлет се отблъсна от стената и изтича до банята в коридора. Миг след това се върна с тубичка с мехлем и руло бинт. Баща ѝ не се бе поместил.

— Те ме накараха — с тих глас каза той. — Истерията му преминаваше.

Съвсем леко Скарлет притегли ръката му и започна да превързва раната, колкото се може по-внимателно, при все че ръцете ѝ трепереха.

— Кои са тези хора? И какво са те накарали да направиш?

— Не можех да избягам — продължи той, като че ли не я чу. — Разпитвах ме, задавах ми много въпроси, а аз не знаех нищо. Не знаех какво искаха от мен. Опитах се да им отговоря, но не знаех нищо.

Скарлет вдигна очи от превръзката — баща ѝ бе наклонил главата си към нея и гледаше с празен поглед към разхвърляните завивки. Очите му се бяха налели със сълзи. Баща ѝ плачеше. Това ѝ се стори дори по-страшно от изгарянията му. Гърдите ѝ се стегнаха и тя спря — бинтът увиваше ръката му до средата. И тогава осъзна, че не познава този тъжен, грохнал мъж. Нищо не беше останало от баща ѝ. Нищо не беше останало от обаятелния ѝ, себелюбив и безполезен баща.

Там, където доскоро бушуваха гневът и омразата, сега се бе настанило болезнено чувство на състрадание.

— Дадох ми ръжена — продължи той, а очите му бяха широко отворени и далечни.

— Дадоха ти...? Но защо...?

— И ме заведоха при нея. И тогава разбрах, че тя знае всичко. Тя имаше нужната информация. Те искаха нещо от нея. Но тя само гледаше... гледаше ме и плачеше... но когато ѝ зададоха същите въпроси, мълчеше. Мълчеше и не им отговори. — Гласът му секна, а на лицето му пламна неочакван гняв. — Тя ги остави да ми причинят това!

Скарлет преглътна с мъка, довърши превръзката и с треперещи крака се облегна на матрака.

— Grand-mere? Ти си я видял?

Вниманието му се върна към нея. Погледът му отново бе обезумял.

— Държаха ме седмица и после ме пуснаха ей така. Разбрах, че тя не дава пет пари за мен. И никога не би се прекършила заради мен.

Без предупреждение той се стрелна напред, допълзя на колене до Скарлет и сграбчи ръцете ѝ. Тя опита да се отскубне, но той стискаше толкова здраво, че ноктите му се забиха в кожата ѝ.

— Какво е това, Скар? Какво е това толкова важно нещо? По-важно даже и от собствения ѝ син.

— Татко, успокой се. Трябва да ми кажеш къде е баба. — Мислите ѝ се накъсаха. — Къде е? Кой я е пленил? Защо?

Баща ѝ се вгледа изпитателно в нея — уплашен и треперещ. После бавно поклати глава и заби поглед в земята.

— Тя крие нещо — прошепна той. — Искам да узная какво. Какво крие, Скар? Къде го е скрила?

Той се обърна и зарови енергично в едно чекмедже със стари памучни ризи, което вече беше преровено. Целият се беше облял в пот и косата край слепоочията му беше мокра.

Скарлет се хвана за леглото, за да се повдигне и да седне на матрака.

— Татко, моля те — тя се опита да го успокои, макар че сърцето ѝ биеше така тежко, че чак болеше. — Къде е тя?

— Не знам. — Той заби пръстите си в дупчицата между корниза и стената. — Бях в един бар в Париж. Сипали са опиат в чашата ми. Когато се събудих, се намерих в тъмна стая. Миришеше на мухъл, въздухът беше застоял. — Той подсмръкна. — И когато ме пуснаха,

пак ме упоиха. В един миг бях в тъмната стая, в следващия се озовах тук. Събудих се на полето.

Скарлет я побиха тръпки. Тя прокара ръце през косата си, докато къдриците не се усукаха на възли около пръстите ѝ. Бяха го довели тук, на същото място, от което бяха отвлekli и баба ѝ. Но защо? Дали тези хора знаеха, че Скарлет е единственият негов близък? Дали мислеха, че тя най-добре ще се погрижи за него?

Не, в това нямаше логика. Очевидно беше, че тези хора не даваха пукната пара за здравето на баща ѝ. Тогава какво? Дали това не беше предупреждение към нея? Или заплаха?

— Все нещо трябва да помниш — рече тя с нотка на отчаяние в гласа. — Например стаята или нечии думи. Успя ли да ги зърнеш? Ще можеш ли да опишеш някой от тях на полицаите? Нещо дребно не помниш ли?

— Бях упоен — побърза да каже той, но тогава сбърчи вежди, като че се мъчеше да си спомни. Понечи да докосне следите от изгарянията, но отпусна ръката си в скута. — Не ми позволиха да ги видя.

Скарлет едва се удържа да не го разтърси и да изкрещи, че трябва да помисли по-усилено.

— Бил си с вързани очи?

— Не. — Той примигна. — Беше ме страх да ги погледна. Сълзи на безсилие запариха в очите ѝ и Скарлет отпусна назад глава, поглъщайки въздуха на търпеливи глътки. Най-ужасните ѝ страхове, прокрадващите се мъчителни съмнения се оправдаха.

Баба ѝ е била отвлечена. При това от жестоки, безпощадни хора. Дали и с нея се отнасяха сега както със сина ѝ? Какво ли ѝ бяха сторили? Какво искаха от нея?

Откуп?

Но тогава защо не бяха поискали нищо от Скарлет? И защо бяха отвлekli и баща ѝ само за да го освободят след това? В това нямаше никакъв смисъл.

Страхът замъгли разума ѝ и въображението ѝ потече, за да роди всички възможни ужаси — мъчения, изгаряния, тъмни стаи.

— Какво искаше да кажеш с това, че са те накарали? Какво са те накарали да направиш?

— Накараха ме да се изгоря сам — промълви той. — Дадоха ми ръжена.

— Но как.

— Толкова много въпроси. Не знам. Никога не съм виждал баща ми. Тя не говори за него. Не знам какво прави тук в тази голяма, стара къща. Не знам какво се е случило на луната. Не знам какво крие, но тя крие нещо. — Той повдигна немощно завивките на леглото и надникна вяло под чаршафите.

— Говориш глупости — каза Скарлет с разтреперан глас. — Трябва да се напегнеш да си спомниш. Все нещо трябва да помниш.

Дълго, дълго мълчаха. Кокошките каканижеха на двора, а люспестите им крака дращеха по пясъка.

— Помня татуировката.

Тя се намръщи.

— Какво?

Той докосна с пръст една от раните на вътрешната страна на ръката си, точно под свивката.

— Онзи, който ми подаде ръжена, имаше татуировка. Ето тук. Някакви букви и числа.

Бели светлинки като иглички забодоха Скарлет в очите и тя се улови за смачкания юрган — за миг почувства, че ще падне. Букви и числа.

— Сигурен ли си?

— С... О... — Той поклати глава. — Не мога да си спомня. Имаше и още.

Устата ѝ пресъхна. Омразата взе превес над слабостта ѝ. Беше виждала тази татуировка.

Той се бе престорил, че е благ човек. Престорил се бе, че си търси почтена работа.

Когато само преди дни, а може би часове? — бе измъчвал баща ѝ. Държал бе баба ѝ като затворник.

А тя почти му повярва. Доматите, морковите... помисли си, че му помага. Небесни светила! Тя дори флиртува с него, а през цялото време той е знаел. Спомни си особената му веселост, блясъка в очите му и стомахът ѝ се сви. Беше се подиграл с нея.

Ушите ѝ пищяха. Тя погледна надолу към баща си. Той тъкмо обръщаше джобовите на чифт панталони, които бяха умалели на баба ѝ

още преди двайсет години.

Скарлет се изправи. Кръвта нахлу в главата ѝ, но тя не обърна внимание. С отсечени крачки отиде до ъгъла на стаята и вдигна портскрийна на баба си, който баща ѝ беше захвърлил на пода.

— Дръж — рече тя и хвърли порта на леглото. — Отивам във фермата на Морел. Ако не се върна до три часа, извести полицията.

Замаян, баща ѝ се пресегна и взе порта.

— Мислех, че всичките Морел са мъртви.

— Чуваш ли ме? Искам да заключиш вратите. Никъде няма да излизаш. Изчакай три часа и тогава извести полицията. Разбираш ли ме?

Отново лицето му бе завладяно от онова, по детски уплашено изражение.

— Не отивай там, Скар. Не разбираш ли? Използваха ме за примамка и ти ще си следващата. Те ще дойдат за теб.

Скарлет стисна зъби и закопча якето си догоре.

— Смятам първо аз да ги открия.

ГЛАВА ШЕСТА

Карсуел Трън

Идентификационен номер 0082888359

Роден на 22 май 106 д.т. Американска република 437
медийни резултата, обратен хрон. ред 12 януари 126 д.т.
Военновъздушни сили.

След двуседмични дела по бързата съдебна
процедура кадет Карсуел Трън беше признат за виновен и
осъден на шестгодишен затвор.

Дългият зелен текст се нижеше пред очите на Синдер и документираше престъпленията на някой си Карсуел Трън, който, макар да бе прехвърлил двайсетте едва преди няколко месеца, вече беше оставил зад гърба си изобилна хроника от закононарушения: едно обвинение в дезертъорство, две обвинения за участие в международни кражби, едно обвинение за опит за грабеж, шест обвинения за пренос на крадени стоки и едно обвинение за кражба на държавно имущество.

Последната присъда не беше достатъчно строга. Та той беше откраднал космически кораб от армията на Американската република.

Ето значи откъде бил корабът, с който толкова се гордееше.

В момента той излежаваше шестгодишна присъда в Източната република за опит за кражба на колие от нефрит, датиращо от втората ера, но Австралия и, разбира се, родната му Америка също го издирваха, за да започнат съдебни дела срещу него. И без съмнение, затворът не му мърдаше и в двете страни за причинените там вреди.

Синдер се тръшна върху таблото с бушоните — искаше й се да не беше проверявала нищо. Не стига, че тя самата бягаше от затвора, ами сега помагаше и на този престъпник, и то истински престъпник, а на всичкото отгоре двамата щяха да офейкат с краден кораб.

Тя преглътна мъчително и надникна през отвора, който беше направила между техническото помещение и затворническата килия.

Подпрял лакти на коленете си, Карсуел Трън все така седеше на леглото и въртеше палците си.

Синдер отри потната си длан в искрящо белия анцуг. Та тук изобщо не ставаше дума за Карсуел Трън. Тук ставаше въпрос за кралица Левана, император Кай и принцеса Селена — невинното дете, което преди тринайсет години Левана опитала да убие, но което било спасено и пренесено тайно тук, на Земята. Детето, което и днес все така беше най-издирваният човек в целия свят. Детето, което случайно се оказа, че е Синдер.

Беше научила това преди по-малко от двайсет и четири часа. Доктор Ърланд, който знаеше от седмици, реши да ѝ съобщи, че е направил ДНК анализ, за да докаже кръвното ѝ родство с лунната кралица едва когато Левана я разпозна на годишния бал и заплаши да нападне земята, ако Синдер не бъде хвърлена зад решетките като незаконен емигрант от Луна.

И така, доктор Ърланд се бе промъкнал в килията ѝ, за да ѝ поднесе нов крак (старият беше паднал на стълбището в двореца), киборгска ръка — ултрамодерна, оборудвана с вълшебни джаджи, с които и тя все още свикваше, и най-голямата изненада в живота ѝ. След това ѝ бе заръчал да избяга от затвора и да замине за Африка, където той щеше да я чака. И всичко това, сякаш бягството не бе по-сложно от инсталирането на нов процесор на Гард 3.9.

Но тази заповед — едновременно така проста и толкова неосъществима — ѝ помагаше да не мисли за новооткритата си самоличност. А това беше добре, защото от мислите тялото ѝ се парализираше, отказваше да ѝ служи, а моментът не беше никак подходящ за проява на нерешителност. И нямаше значение какво ще прави, когато веднъж се измъкне от затвора, защото едно беше сигурно: останеше ли тук, това означаваше сигурна смърт, когато кралица Левана дойде за нея.

Тя отново надникна през дупката към затворника. Ако измислеше къде да отидат — някъде немного далеч, корабът можеше да се окаже ключът към успеха на бягството им.

Трън все така въртеше палците си и изпълняваше заповедта ѝ — да я остави на мира. Когато изрече думите, те изгориха езика ѝ като огън, кръвта ѝ закипя, а кожата ѝ пламна. Чувството на прегряване беше страничен ефект от дарбата ѝ на лунитянка — сила, която доктор

Ърланд успя да отключи у нея, след като имплантираното в гръбнака ѝ устройство години наред ѝ бе пречило да я използва. Тя все още гледаше на дарбата си като на магия, но това всъщност беше генетично умение, с което лунитяните се раждаха. То им позволяваше да контролират и манипулират биоелектричеството на другите живи същества. Лунитяните можеха да накарат хората да виждат несъществуващи неща или да им внушат въображаеми емоции. Под тяхното въздействие те извършваха постъпки, които в други случаи не биха извършили. И то, без да спорят. Без да се съпротивляват.

Синдер все още се учеше как да използва „дарбата“ си и не беше съвсем сигурна как бе успяла да въздейства върху Карсуел Трън. А също не беше напълно сигурна как бе успяла да убеди един от пазачите да я премести в по-удобна килия. Знаеше само, че много силно ѝ се прииска да удуши Трън, задето не спираше да дърдори, а дарбата ѝ някак се беше надигнала от основата на врата ѝ, подбудена от стреса и напрежението. За миг тя бе изгубила контрол над нея и в този отрязък той стори точно това, което тя поиска от него — да спре да бърбори и да я остави на мира.

Но вината на мига я загриза. Тя не знаеше какво влияние оказваше върху човека това манипулиране на мозъка. И освен това не искаше да е като онези лунитяни, които се възползваха от силата си само защото можеха да го направят. И изобщо не искаше да е лунитянка.

Тя изпъшка и духна един кичур от лицето си. После се мушна в дупката, останала в стената, след като изкърти писоара.

Трън вдигна очи, когато тя спря пред него с ръце на кръста. Все още изглеждаше замаян и макар Синдер да не искаше да си признае, той всъщност беше доста привлекателен — при условие, че момичето случайно хареса тази четвъртита челюст, ясните сини очи и дяволитите му трапчинки. Въпреки че отчаяно плачеше за подстрижка и бръснене.

Тя пое дъх, за да се успокои.

— Накарах те по моя воля да направиш нещо, а не трябваше. Злоупотребих със силата си и се извинявам.

Той погледна металната ѝ ръка и стърчащата от пръста ѝ отвертка и примигна.

— Ти същото момиче ли си? Онова, което беше тук преди малко?
— попита той с учудващо ясен глас въпреки силния американски акцент. По някаква причина Синдер очакваше след манипулирането той да заваля думите.

— Разбира се.

— О! — Той свъси вежди. — Преди малко изглеждаше много похубава.

Синдер се наежи и дори помисли дали да не оттегли извинението си. Но вместо това скръсти ръце на гърдите си.

— Кадет Трън, нали така?

— Капитан Трън.

— Според досието ти, когато си дезертирал, си бил кадет.

Той се смръщи все така озадачен, но после лицето му се проясни и той вдигна пръст.

— Портскрийнът в главата ти?

Тя ухапа вътрешната страна на бузата си.

— Е, само ако държиш на техническите подробности — призна той. — Но вече съм капитан. Харесва ми как звучи. А и момичетата остават по-впечатлени.

Не особено впечатлена, Синдер посочи техническото помещение от другата страна на стената.

— Реших да те взема с мен в случай, че успеем да се доберем до кораба ти. Моля те... опитай да не плещиш толкова много.

Той беше скочил от леглото, още преди тя да довърши.

— Неустоимият ми чар те убеди, нали?

С въздишка тя се пхна обратно в дупката, като внимаваше да не стъпи върху разкачените тръби.

— Значи този твой кораб — откраднал си го, нали? От американската армия?

— Не обичам да мисля за него като за „откраднат“. Нямам доказателства, че не съм искал да им го върна.

— Шегуваш се, нали?

Той повдигна рамене.

— Ти също нямаш доказателства.

Тя го погледна с присвити очи.

— Да не би да имаше намерение да им го върнеш?

— Може би.

В ъгъла на полезрението ѝ оранжевата лампичка замига — киборгската система на Синдер беше засякла лъжата.

— И аз така си помислих — тихо каза тя. — Могат ли да проследят кораба?

— Естествено, че не могат. Отдавна магнах оборудването за проследяване.

— Отлично. Което ми напомня нещо. — Тя вдигна ръка, прибра отвертката и след два опита успя да извади и ножчето. — Трябва да отстраним чипа ти.

Той отстъпи малко назад.

— Не ми казвай, че ти става лошо.

— Не, разбира се — той се изсмя неловко и стисна левия си ръкав. — Просто... ножчето стерилизирано ли е?

Синдер го изгледа заплашително.

— Не се сърди — сигурен съм, че държиш на хигиената и прочие, но просто. — Гласът му секна. Той се поколеба, а сетне протегна към нея ръката си. — Както и да е, все едно. Само гледай да не кльцнеш нещо важно.

Синдер се приведе над ръката му и допря острието до китката му, колкото се може по-нежно и внимателно. Там вече имаше избледнял белег — вероятно още от времето, когато за първи път е бягал от полицията.

Когато срязва плътта, пръстите му потръпнаха, но иначе Трън стоеше неподвижен като статуя. Тя извади кървавия чип и го метна в една купчина жици на пода. Сетне отрязва една ивица плат от ръкава му и го накара да превърже с нея раната.

— Дали на мен така ми се струва, или този миг е съдбовен за връзката ни?

Синдер се изсмя. Като се обърна настрани, тя посочи решетката близо до тавана. Около нея имаше жици, които изпълзяваха от електрическото табло и се губеха в дюзина дупчици по стените.

— Можеш ли да ме повдигнеш догоре?

— Какво е това? — попита Трън и събра пръстите си едни в други.

— Въздуховод. — Синдер стъпи на ръцете му, без да обръща внимание на пъшкането му, когато я повдигна. Беше го очаквала — заради металния крак беше много по-тежка, отколкото изглеждаше.

С помощта на „столчето“ тя отмести решетката за секунда. После безшумно я остави върху водопроводните тръби над главата си и без да се бави, се покачи в отвора.

Докато чакаше Трън да се покатери след нея, Синдер свали вътрешната схема на затвора, за да провери в коя посока трябваше да поемат. След това включи вграденото си фенерче и запълзя напред.

Придвижването обаче се оказа трудна и опасна работа, тъй като на всеки половин метър левият ѝ крак стържеше по алуминиевата тръба. На два пъти тя спря, за да се послуша — беше ѝ се сторило, че чува стъпки някъде под тях. Дали щяха да задействат алармата, когато открият бягството им? Учудваше се, че това все още не се беше случило. Трийсет и две минути. Беше излязла от килията си преди трийсет и две минути.

От потта, която капеше от носа ѝ, и от бързото тупкане на сърцето ѝ времето се разтягаше до безкрай и на нея ѝ се струваше, че часовникът в главата ѝ бе спрял. Присъствието на Трън бе започнало да я изпълва със съмнения. И без друго щеше да е трудно сама да се измъкне оттук — как щеше да успее с него?

Отговорът мина през главата ѝ — ясен и обезпокоителен.

Можеше да промие мозъка му.

Можеше да го убеди да ѝ издаде къде е скрит корабът и как да се добере дотам, а после щеше да го накара да размисли и да се откаже да дойде с нея. Щеше да го прати назад. И на него нямаше да му остане друг избор, освен да я послуша.

— Всичко наред ли е?

Синдер изпусна въздуха, който бе заседнал на гърлото ѝ.

Не. Тя не би се възползвала нито от него, нито от друг. Винаги досега беше успявала да се справи и без лунната си дарба — щеше да успее и сега.

— Извинявай — измърмори тя. — Тъкмо проверявах схемата. Почти стигнахме.

— Схемата ли?

Тя не отговори. Само след няколко минути зави зад един ъгъл и на тавана на въздуховода видя светъл квадрат на кръстосани линии. Облекчение и надежда запърхаха в сърцето ѝ, когато бавно подаде главата си над решетката.

Пред очите ѝ се разкри бетонна площадка с малък басейн със застояла вода и на около шест стъпки от него — друга решетка, но кръгла и по-голяма.

Отводнителният канал. Намираще се точно там, където сочеше схемата.

Скокът отгук щеше да се превърне в епичен разказ, но ако успееш да се разминат без счупени крака, останалото щеше да е лесно.

— Къде сме? — прошепна Трън.

— Това е подземната товарна рампа. Тук стоварват храната и другите доставки. — Тя прескочи решетката, колкото се може по-грациозно, после направи ловка маневра назад, за да могат и двамата с Трън да надникнат през нея.

— Трябва да се доберем до канала ей там.

Трън се намръщи и посочи с ръка:

— Това там не е ли изходът за навън?

Тя кимна, без да поглежда.

— Тогава защо не опитаме да стигнем до него?

Тя вдигна очите си и го погледна — решетката хвърляше странни сенки по лицето му.

— И да повървим пеша до кораба ти? С белите анцузи на затвора?

Той се смръщи, но трябваше да замълчи, защото се чува гласове. И двамата се отдръпнаха назад.

— Аз не съм го видяла да танцува с нея. Сестра ми го е видяла — рече някаква жена. Думите ѝ бяха придружени от стъпки, а сетне с глух метален звук една врата се вдигна по релсите.

— Роклята ѝ била подгизнала и смачкана като чувал за боклук.

— Но защо му е на императора да танцува с киборг? — попита мъжки глас. — А и тя — така да се нахвърли върху лунната кралица... не може да бъде. Сестра ти си измисля. Главата си залагам, че момичето е просто една луда, която е обикаляла по улиците. Вероятно някоя несправедливост срещу киборгите я е ожесточила така.

Разговорът бе прекъснат от грохота на кораба за доставки.

Синдер се престаши да надникне през решетката и видя един кораб, който обърна под тях, даде на заден ход към товарната рампа в нишата и спря точно на пътя между Синдер и Трън и отводнителния канал.

— Добро утро, Риуджи — поздрави мъжът, щом пилотът слезе от кораба. Размяната на поздравите помежду им беше удавена от съскането на хидравликата, докато местеха подвижната платформа.

Възползвайки се от шума, Синдер разви решетката с отвертката си. Когато кимна на Трън, той внимателно я повдигна.

Пот се стичаше по врата на Синдер и сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се уплаши, да не би да напука гръдния ѝ кош. Като се наведе надолу, огледа площадката за други признаци на живот и тогава на бетонния таван забеляза въртящата се камера. Само на една ръка разстояние.

Бързо се дръпна назад, а пулсът засвистя в ушите ѝ. Имаше късмет, че камерата гледаше в другата посока, но дори така беше невъзможно и двамата с Трън да слязат, без да ги забележат. Освен това трябваше да се справят и с тримата работници, които разтоварваха кораба, а всяка една изгубена минута ги приближаваше към залавянето им — всеки миг някой от пазачите можеше да открие празните им килии.

Синдер затвори очи и си представи местоположението на камерата. Сетне ръката ѝ се плъзна навън от дупката и застина, плътно прилепнала до тавана. Камерата се оказа по-далеч, отколкото ѝ се бе сторило след този бърз поглед. Но тогава пръстите ѝ я напипаха. Тя улови лещата и я стисна. Титановата ѝ ръка смачка пластмасата като сливка и произведе удовлетворително хрущящ звук, който обаче отекна гръмовно.

Тя се ослуша — отдолу шумът от разговора и стоварването продължаваше и това я успокои.

Но времето им беше свършило. Само след минута някой щеше да разбере, че една от камерите не работи.

Тя вдигна глава и кимна на Трън, а след това застана над отвора.

В следващия момент Синдер се стовари върху покрива на кораба и металът под нея издрънча и се разтресе. След нея с приглушен ропот кацна и Трън.

Разговорът утихна.

Синдер се извъртя точно когато трите фигури изникнаха от товарната рампа. Смутът бе разкривил лицата им.

Когато зърнаха нея и Трън върху кораба, те замръзнаха. Синдер виждаше как очите им поглъщат белите им униформи. Металната ѝ

ръка.

Единият от мъжете посегна към портскрийна на колана си.

Синдер стисна зъби и протегна ръката си към него, като мислеше единствено за това как мъжът няма да стигне порта си и няма да изпрати сигнал за тревога. Мислеше как ръката му се вкаменява само на сантиметри от колана му.

По нейна заповед ръката му спря и увисна във въздуха неподвижно.

— В очите на мъжа се четеше ужас.

— Не мърдай — рече Синдер с дрезгав глас. Вината вече дращеше с нокти по гърлото ѝ. И макар да знаеше, че тя самата беше също толкова уплашена колкото и хората пред нея, страхът върху техните лица беше очевиден.

Изгарящото усещане отново я обхвана, като започна от юрната част на врата, разпростря се надолу по гръбнака, раменете и хълбоците и запари там, където среща протезите. Но вече не беше нито толкова болезнено, нито толкова неочаквано, както когато доктор Ърланд отключи лунната ѝ дарба. Всъщност беше повече отпускане, почти приятно.

Синдер усещаше хората на платформата — биоелектричеството им се търкаляше от тях на вълни, пукаше във въздуха и чакаше някой да го овладее.

Обърнете се!

Със сковани и тромави тела тримата работници се обърнаха едновременно.

„Затворете очи! Запушете уши! Тя се поколеба, преди да добави: Тананикайте си!“

В този момент тримата започнаха да тананикат и жуженето им изпълни заглъхналата товарна площадка. Синдер се надяваше, че това ще стигне да не чуят как с Трън отварят решетката в бетонния под. Молеше се да си помислят, че двамата са избягали през изхода на рампата или че са се промъкнали тайно на някой от корабите за доставки.

Синдер се обърна към Трън, който я зяпаше с увиснало чене.

— Какво правят тези хора?

— Подчиняват се — рече тя сурово. Мразеше себе си, задето ги контролираше. Мразеше тананикането, което изпълваше ушите ѝ.

Мразеше дарбата си, която беше толкова неестествена, толкова могъща, толкова несправедлива.

Само че мисълта да ги освободи от контрола си над тях, така и не ѝ мина през ума.

— Хайде — подкани тя Трън и като се плъзна по кораба, скочи от него. Пропълзля отдолу и намери решетката между колелата за кацане. Въпреки че ръцете ѝ трепереха, тя успя да завърти капака и да го повдигне.

Плитък басейн от застояла вода проблесна в тъмнината към нея.

Не беше много високо, но когато босите ѝ крака се приземиха в мазната вода, ѝ се повдигна. След миг Трън се намери до нея и сложи обратно решетката в дупката.

В стената имаше кръгъл бетонен тунел, който едва стигаше до кръста ѝ и вонеше на зеле и плесен. Синдер сбърчи нос, приведе се и заджапа през него.

ГЛАВА СЕДМА

С всеки изминал час купчината с иконки върху нетскрийна на император Кай растеше.

Доста документи чакаха подписа на новия император и още толкова — да бъдат прочетени. Но истината беше, че те се трупаха, най-вече защото той не си даваше много зор да прочете или подпише ни един от тях. Заровил пръсти в косата си, Кай се бе вторачил с празен поглед във вградения екран — в момента вдигнат изправен от бюрото му — и с нарастващ ужас гледаше как иконките се множат пред очите му.

Беше още много рано, но след като часове наред бе зяпал сенките над леглото си, той най-сетне се отказа да спи и реши да дойде тук и да се опита да свърши малко работа. Отчаяно се нуждаеше от нещо, което да отвлече вниманието му. Все едно какво. Стига да го разсее от мислите, които не спираха да се въртят в главата му.

Но дотук с добрите намерения.

Кай пое бавно дъх и огледа празния кабинет. Това беше кабинетът на баща му, но изведнъж стаята му се видя твърде екстравагантна за работно място. От червено-златния таван висяха три богато украсени фенера с пискюли и ръчно изрисувани изящни дракони. Вляво от него имаше холографско огнище, вградено в стената. В далечния ъгъл беше разположен малък бар, заобиколен с мебели от кипарисово дърво с резба. До вратата в рамки за картини трептяха неми филми на майката на Кай, понякога придружени с кадри от детството му, а понякога тримата бяха всички заедно.

Откакто баща му почина, нищо не се бе променило. Само собственикът на кабинета сега беше друг.

А може би и миризмата. На Кай му се струваше, че си спомня аромата от одеколونا на баща си. Но сега в стаята се усещаше острата миризма на белина и препарати, останала след бригадата чистачи, изтъркали цялата стая, когато баща му се зарази с летумозис — чумата, погубила стотици хиляди хора през последните десетина години на Земята.

От снимките погледът на Кай се премести надолу и се препъна в малкото метално ходило с омазани с грес стави, което се беше настанило в ъгъла на бюрото му. Като въртящо се колело мислите му отново направиха един пълен кръг.

Лин Синдер.

Той остави стилуса, който стискаше в ръка, и със свит стомах посегна към ходилото, но спря, преди пръстите му да го стигнат.

Кракът принадлежеше на красивата млада механичка от пазара. Момичето, с което толкова лесно се разговаряше. Момичето, което беше толкова неподправено и никога не се преструваше на това, което не беше.

Поне така беше вярвал.

Пръстите му се свиха в юмрук и той отдръпна ръката си. Искаше му се да има някого, с когото да поговори.

Но баща му си беше отишъл. А сега и доктор Ърланд беше заминал — напуснал поста си и тръгнал, без да се сбогува.

Оставаше Кон Торин — съветникът на баща му, който сега беше негов помощник. Но със своята вечна разсъдливост и дипломатичност Торин никога нямаше да разбере. Самият Кай не бе напълно сигурен какво изпитваше, когато мисли за Синдер. Лин Синдер, която го бе излъгала за всичко.

Тя беше киборг.

Не можеше да отпъди спомена за нея — как лежи в подножието на градинското стълбище с откъснато ходило, с нагорещена до бяло ръка, върху която се виждаха стопените следи от копринената ръкавица — неговият подарък за нея.

Тя трябваше да го отвращава. Но преживявайки спомена отново и отново, той се мъчеше да изпита погнуса от искрящите жици, от мръсните ѝ, зацапани кокалчета и от факта, че нервните рецептори, които пренасяха информацията към и от мозъка ѝ, не бяха истински.

Тя не беше естествена. Вероятно живееше в бедност и той не можеше да спре да се пита дали семейството беше платило за операцията, или бяха получили пари от държавата. Питаше се кой човек се бе смилил толкова много над нея, че бе решил да ѝ даде втори живот, и то когато човешкото ѝ тяло е било така обезобразено. Питаше се преди всичко каква е била причината за обезобразяването ѝ или кой знае — може и да е била родена с недъзи.

Той се питаше ли, питаше и усещаше, че всеки следващ въпрос, останал без отговор, трябваше да го смуцава все повече и повече.

Но всъщност не това го тревожеше. Не това, че Синдер беше киборг, смразяваше кръвта му.

Погнусата му започна в мига, в който тя затрептя пред очите му като развален екран. Той примигна и тя вече не беше безпомощният киборг, прогизнал от дъжда, а най-ослепително красивото момиче, което някога бе виждал. Беше обаятелно, смайващо прелестна — с безукорна кожа и блестящи очи и с толкова пленително изражение, че колената му се подкосиха.

Лунното ѝ обаяние беше по-могъщо и от това на кралица Левана, а нейната красота беше болезнена. Кай знаеше сега — това, което ту се появяваше, ту чезнеше, докато той стоеше надвесен над нея и се опитваше да проумее случващото се пред погледа му, това е било обаянието на Синдер.

Но така и не знаеше колко пъти е успяла да го омае преди това. Колко ли пъти го бе измамил? Колко ли пъти го бе направила да изглежда като пълен глупак?

А дали все пак мръсното и чорлаво момиче от пазара не беше истинската Синдер? Момичето, което бе рискувало живота си, за да дойде на бала и да предупреди Кай, и то на нестабилния изкуствен крак и всичко останало.

— Няма значение — рече той на глас на празния кабинет и на откъснатия крак.

Която и да беше Лин Синдер, тя вече не беше негова грижа. Скоро кралица Левана щеше да отпътува за Луна и щеше да отведе Синдер като затворник. Такава беше сделката и Кай бе дал съгласието си за нея.

Той бе принуден да направи избор на бала и веднъж завинаги бе отказал предложението за брачен съюз на Левана. Бе решен никога да не поставя народа си под властта на толкова безсърдечна императрица и в този момент Синдер се оказа последният му коз. Мир в замяна на киборга. Свобода за народа му срещу лунитянката, която бе дръзнала да не се подчини на кралицата си.

Невъзможно бе да се предвиди колко дълго щеше да продължи това споразумение. Левана все така отказваше да подпише мирния договор за съюзничество между Луна и Земния съюз. Жаждата ѝ да се

възкачи на императорския престол или да стане завоевател нямаше да бъде заситена за дълго с жертвоприношението на едно обикновено момиче.

А следващия път Кай едва ли ще има какво да ѝ предложи.

Той стисна косата си и насочи вниманието си обратно към поправката в закона на нетскрийна. Прочете първото изречение три пъти, без да може да осмисли думите. Трябваше да намери нещо друго, за което да мисли, каквото и да е, преди безкрайните въпроси да го подлудят.

Монотонен глас го прекъсна и той подскочи.

— Кралският съветник Кон Торин и министърът по националната сигурност, Хюи Дешал, молят да влязат.

Кай погледна часа. Шест и двацет и две.

— Пуснете ги.

Вратата леко се отвори. Макар и двамата мъже да бяха облечени за работа, Кай никога не ги бе виждал в толкова смачкан вид. Очевидно ги бяха измъкнали от кревата набързо, макар че по тъмните кръгове под очите на Торин Кай съдеше, че и той не бе мигнал цяла нощ.

Кай стана да ги посрещне, като в това време докосна леко крайчеца на нетскрийна и той се прибра в бюрото.

— Рано сте се надигнали и двамата.

— Ваше Императорско Величество — с дълбок поклон проговори министър Хюи. — Радвам се да открия, че сте буден. За съжаление, трябва да ви съобщя, че имаме случай на нарушение на сигурността, който изисква незабавното ви внимание.

Кай застина. Терористична атака, неконтролируеми протестиращи... война, обявена от кралица Левана? Мислите му се прескачаха.

— Какво се е случило? Какво?

— В затвора в Нов Пекин е имало бягство — отвърна Хюи. — Преди около четирийсет и осем минути.

Раменете на Кай се сковаха от напрежение. Той хвърли поглед към Торин.

— Бягство ли?

— Да, двама затворници са избягали.

Кай се подпря на бюрото.

— Нямаме ли протокол за действие в подобни случаи?

— Да, имаме. Но обстоятелствата тук са необичайни.

— Защо?

Линиите около устата на Хюи станаха по-дълбоки.

— Ваше Величество, един от избягалите затворници е Лин Синдер. Бегълката от Луна.

Светът се обърна наопаки. Погледът на Кай падна върху киборгския крак, но той бързо вдигна очи.

— Как?

— Един от екипите ни направи анализ на видеозаписа от охранителната камера, за да определи как точно е действала. Научихме, че е успяла да омае един от пазачите и го е убедила да я премести в самостоятелно крило в затвора. Оттам е съумяла да пробие в системата за охлаждане на въздуха. — Изведнъж Хюи се почувства неловко. Той вдигна два прозрачни плика. В единия имаше ръка на киборг, а в другия — малък чип със засъхнала кръв по него. — Открихме това в килията ѝ.

Кай раздвижи устни, но гледката го бе слисала. От една страна изпитваше любопитство, от друга — страх от отрязаната ръка.

— Това нейната ръка ли е? Защо я е свалила?

— Все още работим по детайлите. Знаем обаче, че се е добрала до товарната рампа на затвора. В момента се опитваме да завардим всички възможни пътища за бягство оттам.

Кай пристъпи към огромните прозорци, които гледаха към западните градини на двореца. Шумящите треви искряха от сутрешната роса.

— Ваше Величество — обади се Торин за първи път, — бих ви посъветвал да пратите военни подкрепления, които да проследят и заловят бегълците.

Кай разтри челото си.

— Военни подкрепления ли?

Торин отвърна бавно:

— Във ваш интерес е да направите всичко по силите си, за да я откриете.

Кай преглътна с мъка. Знаеше, че Торин има право. Всяко колебание ще бъде тълкувано като признак на слабост и дори бе

възможно да наведе на мисълта, че той е помогнал за бягството. Кралица Левана нямаше да се зарадва на това.

— Кой е другият избягал? — попита той, печелейки време, докато се мъчеше да обхване всички подробности. Синдер — лунитянката, киборга, беглеца, който той бе осъдил на смърт.

Беше избягала.

— Карсуел Трън — отвърна Хюи, — бивш кадет от въздушните сили на Американската република. Преди четиринайсет месеца откраднал един военен товарен кораб и дезертирал. Понастоящем не го считаме за опасен.

Кай се върна на бюрото си и видя, че информацията за беглеца беше прехвърлена на екрана му. Челото му се навъси още повече. Може и да не беше опасен, но беше млад и безспорно привлекателен. А затворническата снимка показваше как се усмихва игриво на камерата.

Кай мигновено го намрази.

— Ваше Величество, трябва да вземете решение — подкани го Торин. — Ще разрешите ли да изпратим военни подкрепления за залавянето на бегълците?

Кай се изопна.

— Да, разбира се. Щом смятате, че обстоятелствата го налагат.

Хюи чукна петите си и с отсечени крачки тръгна към вратата.

Хиляди въпроси нахлуха в ума му и Кай поиска да ги спре. Искаше светът да забави ход и да му даде време да осмисли случващото се, но преди колебливото „чакайте“ да се отрони от устните му, двамата мъже си бяха отишли.

Вратата се затвори и той остана сам. Крадешком хвърли поглед към изоставения крак на Синдер, а сетне тежко се стовари върху бюрото и допря челото си в хладния екран.

Не можеше да не си представи как баща му седи зад бюрото, изправен пред същата ситуация, и тогава разбра, че той вече щеше да разпраца съобщения, правейки всичко по силите си да намери момичето и да го залови, защото това би бил най-добрият изход за Републиката.

Но Кай не беше като баща си. Липсваше му неговото себеотрицание.

Където и да бе отишла Синдер, Кай се молеше никога да не я открият, макар да знаеше, че това не е редно.

ГЛАВА ОСМА

Всички членове на семейство Морел бяха мъртви.

От седем години фермата пустееше, след като за един месец — през октомври — майката, бащата и ротата от шест деца бяха откарани в чумния изолатор в Тулуза, а след тях останаха изгнилите постройките — къщата, хамбара, кокошарника — и стотици акра засята земя, за която нямаше кой да се погрижи. Насред занемарената житна нива самотно се издигаше непокътната куполовидна сграда, в която някога се помещаваха тракторите и се съхраняваха балите сено.

Една стара, прашна калъфка за възглавница, боядисана в черно, още се вееше от предната веранда, предупреждавайки съседите да стоят надалеч от чумавата къща. В продължение на години калъфката си бе вършила работата, докато бандитите, които организираха борбите, не откриха къщата и не си я присвоиха.

Когато Скарлет пристигна, боевете вече бяха започнали. От кораба си тя набързо изпрати съобщение до полицейския участък в Тулуза, като пресметна, че с цялата им безполезност щеше да има на разположение около двацет-трицет минути, преди да реагират. Времето щеше да ѝ стигне да измъкне информацията, която ѝ трябваше, преди Вълка и останалата сган да бъдат арестувани.

Като пое няколко глътки от хладния нощен въздух, които така и не укротиха учестеното ѝ сърцебиене, Скарлет влезе решително в изоставената сграда.

Тълпата се гърчеше и крещеше по посока на набързо скованата арена, върху която с противна решимост един мъж нанасяше юмруци в лицето на противника си. От носа на победения потече кръв. Тълпата ревеше екзалтирано и насъскваше победителя.

Скарлет тръгна покрай публиката, като стоеше близо до полегатите стени. Всяка педя от тях, до която стигаше човешка ръка, беше изрисувана в живописни графити. По земята се въргаляше слама, стъпкана почти на прах. Евтини крушки висяха на ярки оранжеви върви, но няколко от тях примигваха и заплашваха да изгорят. Жаркият

въздух бе пропит от потта на телата и от сладкия дъх на полето, на който сякаш мястото му не бе тук.

Скарлет не бе очаквала да види толкова много хора тук. Имаше над двеста зяпачи и тя не разпозна нито един от тях. Това не бяха хора от градчето Рийо — много вероятно мнозина да бяха дошли от Тулуза. Забелязваха се доста татуировки, пиърсинг и хирургически манипулации. Скарлет мина край едно момиче с коса, боядисана с шарките на зебра, и един мъж на каишка, развеждан наоколо от андроидна компаньонка с апетитни форми. Сред навалицата имаше дори киборги и този факт изглеждаше още по-необичаен, тъй като никой от тях не се и опитваше да се прикрие. Те с гордост се перчеха с какво ли не — от излъскани метални ръце до черни, блестящи очни ябълки, които се подаваха зловещо от гнездата си. Скарлет не повярва на очите си, когато подмина някакъв мъж, който се фукаше с малък нетскрийн, имплантиран в надутия му бицепс, и се заливаше от смях, докато гледаше скования водещ на новините.

Внезапно тълпата нададе радостен гърлен рев. Мъж, татуиран по цялата дължина на гръбначния стълб и гръден кош, беше останал прав на ринга. Но от гъстата навалица Скарлет не можеше да види противника му.

Тя тикна ръце в джобовите на якето си и продължи да оглежда внимателно непознатите лица и странните дрехи. Обикновените й дънки, скъсани на колената, и дрипавото червено яке, което преди години баба й беше й подарила, привличаха като магнит погледите върху нея. В Рийо всички се обличаха еднакво небрежно и якето обикновено й служеше за камуфлаж, но сега изведнъж се оказа издокарана като хамелеон сред комодски варани — накъдето и да се завъртеше, я следваха любопитни погледи. Тя им отвърщаше с решително предизвикателство в очите и продължаваше да се оглежда.

На задната стена на сградата още стояха наредени високо една върху друга метални и пластмасови щайги. Скарлет стигна там, без да зърне никъде Вълка. Тогава застана в един ъгъл, за да вижда по-добре, и свали качулката още по-ниско над очите си. Пистолетът се заби дълбоко в хълбока й.

— Дошла си значи.

Тя подскочи. Вълка изникна от графитите и изведнъж се намери до нея. Зелените му очи улавяха неясните отблясъци от крушките.

— Извинявай — рече той и отстъпи половин крачка назад. — Не исках да те уплаша.

Скарлет пренебрегна извинението му. В полумрака виждаше само края на татуировката, която допреди няколко часа беше толкова маловажна за нея, а сега изгаряше паметта ѝ.

Онзи, който ми подаде ръжена, имаше татуировка.

Огън заля лицето ѝ — гневът, който бе заровила в името на практичността и хладнокръвието, сега се надигна на повърхността. Тя скъси разстоянието помежду им и заби свития си юмрук в гърдите му, без да дава пукната пара, че той се извисяваше над нея с цяла глава. Омразата ѝ даваше сили и на нея ѝ се струваше, че би могла да му строши главата с голи ръце.

— Къде е тя?

С отпуснати до тялото ръце Вълка гледаше недоумяващо.

— Кой?

— Баба ми! Какво си ѝ сторил?

Той примигна. На лицето му едновременно се бяха изписали объркване и размисъл — сякаш тя говореше език, който на него му трябваше време да си преведе.

— На баба ти ли?

Скарлет стисна зъби и отново го удари с юмрук в гърдите — този път по-силно. Той трепна, но сякаш повече от изненада, отколкото от болка.

— Знам, че си бил ти! Знам, че ти си я отвлякъл и сега я криеш някъде! Знам, че ти си измъчвал баща ми! Не знам какво се опитваш да докажеш, но искам да ми я върнеш и то още сега!

Той погледна крадешком над главата ѝ.

— Извинявай... викат ме на ринга.

Кръвта блъскаше в слепоочията на Скарлет. Тя грабна лявата му китка и едновременно с това измъкна пистолета си, сетне опря дулото в ръката му.

— Баща ми е видял татуировката ти, въпреки старанието ви да го държите упоен. Никак не ми се вярва да има друга татуировка като твоята. Както ми се струва невероятно, че ти се появяваш в живота ми в същия ден, в който похитителите на баща ми го освобождават след седмица изтезания.

В миг очите му се проясниха, но след това лицето му се смръщи и от това бледият белег отстрани на устата му изпъкна по-силно.

— Някой е отвлякъл баща ти и баба ти — произнесе той бавно. — Някой със същата татуировка като моята. Но днес са освободили баща ти, така ли?

— Ти за глупачка ли ме взимаш? — кресна тя. — Да не се опитваш да ми кажеш, че нямаш нищо общо с тази работа?

Вълка отново надникна към ринга, а Скарлет затегна хватката си около китката му, но той дори не понечи да тръгне.

— Седмици наред всеки ден се отбивам в таверна „Рийо“. Питай сервитьорите. А всяка вечер идвам тук. Всеки ще го потвърди.

Скарлет се навъси.

— Извинявай, но хората наоколо не вдъхват особено доверие, не мислиш ли?

— Така е — призна той. — Но те ме познават. Гледай и ще видиш.

Той опита да се промуши край нея, но Скарлет се извъртя с него и качулката ѝ падна. Тя заби нокти в кожата му.

— Никъде няма да ходиш, преди да... — тя млъкна и погледна към тълпата около ринга.

Всички очи бяха вперени в тях и по тялото ѝ — от главата до петите — се стрелкаха одобрителни погледи.

Един ухилен мъж се подпираше на въжетата на ринга и щом видя, че е уловил вниманието на Вълка и Скарлет, повдигна вежди.

— Май Вълка си е намерил крехък къс за тази вечер — каза той. Гласът му бе увеличен от високоговорителите някъде отгоре.

На ринга зад него се изправи втори мъж, който гледаше Скарлет похотливо. Той беше два пъти по-огромен от мъжа, който се обади, и се извисяваше над него с две педи. Беше напълно плешив и на мястото на косата му имаше два реда мечи зъби, имплантирани в скалпа му като зейнала челюст.

— Искам да си го взема вкъщи това късче. Но първо ще размажа хубавото лице на песа!

Подигравките разсмяха публиката. Чуха се подсвирквания и дюдюкания. Един човек наблизо попита Вълка дали се бои да опита късмета си.

Вълка се обърна невъзмутимо към Скарлет:

— Този е непобедим — обясни той. — Но и аз също.

Скарлет се разгневи, че дори за миг е могъл да си помисли, че я е грижа. Тя пое гневно дъх.

— Вече известих полицията — ще бъдат тук всеки момент. Кажете ми къде е баба ми и може да си вървиш. Ако искаш, дори предупреди и приятелчетата си. Обещавам, че няма да те застрелям и няма да те издам на полицията. Кажете ми само къде е тя. Моля те.

Той спокойно погледна надолу към Скарлет, въпреки че тълпата ставаше все по-войнствена. Бяха започнали да припяват нещо, но кръвта бучеше в ушите ѝ и заглушаваше думите им. За миг тя си помисли, че той щеше да се предаде. Щеше да ѝ каже всичко, а тя ще спазва думата си, докато открие баба си и я измъкне от лапите на чудовищата, които я бяха отвлекли.

И тогава ще се разправи с него. Веднъж баба ѝ да се прибере на сигурно у дома, тя ще го проследи и ще накара всички, които са му помагали, да си платят за стореното.

Той сигурно забеляза как лицето ѝ потъмня от горчивина, защото взе ръката ѝ и внимателно разтвори пръстите ѝ. Инстинктивно тя заби пистолета в ребрата му, макар да знаеше, че няма да стреля. Не и преди да бе получила отговорите си. Той не се обезпокои. Изглежда това му беше ясно.

— Мисля, че баща ти е видял татуировка като моята. — Той приведе главата си към нея. — Но не съм бил аз.

И се отскубна. Скарлет пусна ръка и остави пистолета да увисне безсилно до тялото ѝ, докато гледеше как припяващата тълпа се разделя, за да пропусне Вълка. Зяпачите бяха уплашени, но и развеселени. Повечето се усмихваха и се подбутваха един друг. Имаше хора, които вървяха през тълпата и сканираха китките или събираха залозите.

Вълка може и да бе непобедим, но повечето залози бяха сложени на противника му.

Тя стисна пистолета, докато неравната дръжка не остави отпечатък върху дланта ѝ.

Татуировка като моята.

Какво искаше да каже с това?

Опитваше се да ме заблуди, реши тя, когато Вълка се прехвърли над въжетата на ринга с ловкостта на акробат. Съвпаденията бяха

прекалено много.

Но все едно — беше му дала шанс. Скоро полицията щеше да пристигне и да го арестува. По един или друг начин, тя щеше да си получи отговорите.

Като се тресеше от гняв, Скарлет затъкна пистолета обратно на кръста си. Туптенето в слепоочията ѝ бе започнало да се уталожва и вече можеше да различи какво припява тълпата. Ловеца. Ловеца. Ловеца.

Замаяна от жегата и притока на адреналин, тя обърна взор към огромния вход на сградата, където се виждаха избуялите плевели и житни стъбла, окъпани от лунната светлина. Погледът ѝ падна на късо подстригана жена, която я гледаше свирепо като ревнива съпруга. Скарлет ѝ върна кръвнишкия поглед, а сетне насочи вниманието си към ринга. Застанала най-отзад на тълпата, тя отново надяна качулката, за да скрие лицето си в сянката ѝ.

Тълпата се устреми напред и отнесе Скарлет по-близо до битката.

Ловеца беше разкъсал ризата си и сега показваше груба маса от мускули и настървяваше тълпата. Зъбите, поставени в главата му, проблясваха, докато той подскачаше от единия край на ринга до другия.

Вълка беше висок, но до Ловеца приличаше на малко момче. И все пак, от своя ъгъл на ринга той излъчваше надменно спокойствие — беше качил единия си крак на въжетата и почти се бе излегал.

Ловеца не му обръщаше внимание и само крачеше напред-назад като затворен в клетка звяр. И ръмжеше. Проклинаше. Подаряваше тълпата. До безумие.

Онзи, който ми подаде ръжена.

Стомахът на Скарлет се сви. Вълка ѝ трябваше. Трябваша ѝ отговорите му. Но в този миг нямаше да съжали, ако го видеше разкъсан на парчета на ринга.

Сякаш доловил прилива ѝ на ярост, очите на Вълка светнаха към нея. Арогантната му развеселеност угасна.

Скарлет се надяваше, че лицето ѝ разкриваше кого щеше да поддържа.

Холографът над главата на коментатора светна. Думите бавно се завъртяха и замигаха. Ловеца — 34 срещу Вълка — 11.

— Тази вечер нашият настоящ и непобедим шампион — Ловеца! — провикна се коментаторът и тълпата зарева, — ще се изправи срещу непобедимия пришълец, Вълка! — Чу се смесица от освирквания и аплодисменти. Явно не всички бяха заложили срещу него.

Скарлет напрегнато се взираше в холографа и почти не слушаше. Вълка — 11. Единайсет победи, помисли си тя. Единайсет борби.

Единайсет вечери?

Баба ѝ беше изчезнала преди седемнайсет дни. Ами баща ѝ? Май беше казал, че са го държали само седмица? Тя се смръщи, ядосана от изчисленията.

Ловеца изрева:

— За вечеря днес ще има вълк!

Гръмовен тътен прозвуча, когато стотици ръце удариха по периферията на ринга.

Съсредоточеното изражение на Вълка потъмня и бе сменено от жадност, примесена с търпение.

Холографът светна в яркочервено и когато прозвуча ревът на рога, се изпари.

Коментаторът слезе долу при тълпата и боят започна.

Ловеца пръв замахна. Скарлет ахна — движението бе светкавично, но Вълка с лекота се приведе и се изплъзна от сянката на Ловеца.

За размерите си Ловеца беше удивително бърз, но Вълка беше още по-бърз. Той отклони серия от удари, докато накрая юмрукът на Ловеца го уцели. Чу се ужасно хрущене. Скарлет отстъпи назад.

Тълпата изригна — отвсякъде я блъскаха и крещяха в ушите ѝ. Безумието беше осезаемо. Тълпата искаше кръв.

Сякаш изпълняваше стъпките в танц, Вълка отправи мощен удар в гърдите на Ловеца. Силен тътен разтърси земята, когато той се строполи по гръб. Ловеца остана да лежи така само за миг, после скочи на крака. Вълка отстъпи назад, като изчакваше. От устните му течеше кръв, но това изглежда не го притесняваше. Очите му горяха.

Ловеца атакува с подновена енергия. Вълка пое един юмрук в стомаха, изпъшка и се преви надве. Последва нов удар, който го запрати в другия край на ринга. Той се подпря на едно коляно, но преди Ловеца да успее да се приближи, вече беше на крака.

По необичаен начин Вълка разтърси глава като куче и буйната му коса се разхвърча на всички страни. Сетне клекна на земята — големите му ръце стояха в готовност до тялото му — и се загледа в Ловеца с онази особена усмивка.

Скарлет стисна в пръстите си ципа на якето и се зачуди дали Вълка не дължеше прякора си именно на този тик.

Ловеца се засили през ринга и като стигна Вълка, онзи се мушна край него и го ритна право в гърба. Ловеца падна на колене. Тълпата изрази недоволството си. Вълка замахна широко с крак и пак удари Ловеца — този път в ухото, запращайки го проснат на една страна на земята.

Ловеца понечи да се изправи, но Вълка се прицели в ребрата му и го прати обратно на пода. Тълпата беше в екстаз и крещеше, силеше хули.

Вълка отстъпи назад, за да даде време на Ловеца да се изправи по въжетата и да заеме поза за бой. В очите му светеше нов блясък — като че ли се забавляваше. Когато езикът му се стрелна навън, за да обlige кръвта по устата му, Скарлет се извърна с отвращение.

Като разярен бик Ловеца се втурна отново напред. Вълка блокира с ръка първия удар, но втория пое отстрани в тялото. Тогава лакътят му се стрелна навън и посрещна Ловеца в челюстта и Скарлет веднага разбра, че умишлено бе поел удара. Ловеца се олюля назад. Една пета в гърдите почти го свали отново на земята. Вълка стовари нов удар в носа му и по брадичката на Ловеца бликна кръв. Едно коляно в ребрата — и Ловеца издаде стон и се преви надве.

При всеки удар Скарлет потрепваше и стомахът ѝ се надигаше. Не можеше да проумее как бе възможно хората да стоят и да гледат боя, дори да се развличат с него.

Ловеца падна на колене. Мигновено Вълка се намери зад него и с разкривено лице сграбчи главата му с две ръце.

... който ми подаде ръжена.

Този мъж — това чудовище — държеше баба ѝ!

С две ръце Скарлет затисна устата си, за да задуши вика, докато чакаше да чуе как вратът на Ловеца ще изпука пречупен.

Вълка застина, примигна и я погледна. Очите му искряха — празни и безумни в един миг, почти замаяни в следващия. Беше изненадан, че я вижда там. Зениците му се разшириха.

Скарлет цялата пламна от омерзение. Искаше да извърне очи, искаше да избяга, но стоеше там като закована.

Тогава Вълка отскочи назад и остави Ловеца, който се свлече на земята под собствената си тежест.

Рогът отново изсвири. От тълпата се чуха едновременно гневни освирквания и радостни, одобрителни възгласи. Хората откровено ликуваха, защото виждаха великия ловец победен. Никой не възразяваше срещу сляпата жестокост, никой не роптаеше срещу факта, че за малко щяха да станат свидетели на убийство.

Коментаторът се покачи през въжетата на ринга, за да обяви Вълка за победител, но в този миг Вълка отлепи поглед от Скарлет, мушна се край мъжа и се прехвърли през въжетата.

Тълпата се отдръпна от него, изтиквайки Скарлет назад. Движещата се маса от хора почти я премаза и тя едва се задържа на крака.

Вълка хукна напред, като използваше ръцете и краката си, за да се движи по-бързо. Като тичаше с пълна сила, той изхвърча през зейналата врата и се изгуби в посребрените треви.

В далечината присветна червено-синя светлина.

Объркана, тълпата се роеше и жужеше от любопитство. Общото мнение, изказано полугласно, бе, че Вълка е новият герой, но че той е дивак.

Не след дълго някой забеляза светлините и сред множеството премина паника — хората първо взеха да леят негодуванието си срещу полицията, а сетне се втурнаха към вратата и се пръснаха в изоставените ниви.

Въпреки че трепереше, Скарлет вдигна качулка и побягна с тях. Но не всички се мъчеха да избягат — някой зад нея се опитваше да въдвори ред. Чу се изстрел и след него див смях. Момичето с косата като зебра се беше покатерило върху една щайга, сочеше с пръст страхливците, които бягаха от полицията, и се смееше.

Скарлет се измъкна навън в среднощния въздух и без ехото от склада шумът затихна. Воят на сирените се смеси с песента на щурчетата. Отвън пред сградата тя се завъртя в кръг на черния път, докато тълпата се блъскаше край нея.

От Вълка нямаше и следа.

Струваше ѝ се, че бе тръгнал надясно. Корабът ѝ бе паркиран отляво. Пулсът ѝ препускаше и тя с мъка си поемаше въздух.

Не можеше да си тръгне. Не беше получила това, за което беше дошла.

Каза си, че пак ще го намери. Трябваше ѝ време да си събере ума. След като разговаря с детективите и ги убеди да издирят Вълка, да го арестуват и да намерят къде е отвел баба ѝ.

Тя мушна ръце в джобовете си и с бърза крачка зави зад ъгъла на сградата към кораба си.

Смразяващ кръвта вой я закова на място, изсмуквайки въздуха от гърдите ѝ. Нощните шумове замряха и дори градските плъхове, които се въртяха без работа, спряха и се заслушаха.

Скарлет и преди беше чувала дивите вълци, които кръстосваха страната в търсене на лесна плячка от фермите.

Но за първи път воят на вълк я караше да настръхне от ужас.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Аaaa! Махни я! Махни я от мен! — Синдер се завъртя и като се закрепил на извитата, хлъзгава стена, светна с фенерчето назад. Трън се гърчеше в тесния тунел, виеше се като червей, бухаше се силно по гърба и ту ругаеше надълго, ту надаваше писъци като жена.

Синдер насочи лъча на фенерчето към тавана и там видя огромно гъмжило от хлебарки, които бягаха на всички страни. Потрепери, но се обърна напред и продължи да върви.

— Това е една хлебарка — викна му тя през рамо. — Няма да те изяде, я.

— Влезе под дрехите ми!

— Ще спреш ли да викаш? Минаваме под канал.

И тя се изсмя, заета повече с картата на канализацията в главата ѝ, отколкото с придирчивия си спътник. Въпреки че и тя потръпна при мисълта да не я полази хлебарка под ризата, все пак реши, че това бе за предпочитане пред вървенето на бос крак в тинята от нечистотии, които стигаха до глезена, и при това тя не хленчеше.

Минаха под канала и Синдер чу, че равномерният звук от вода се усилва.

— Почти се добрахме до главния комбиниран ръкав — рече тя, отпърво нетърпелива да го стигнат, защото в тесния тунел беше горещо като на Марс, а и бедрата ѝ вече я боляха от полуклекналото ходене. Но тогава я лъхна такава силна воня, че стомахът ѝ се обърна и тя едва не повърна.

Вече нямаше да газят само в оттеклите се от дъжда води.

— О, чудно! — изохка Трън. — Каж ми, че това не е, каквото си мисля, че е.

Синдер набърчи нос и се съсредоточи върху това да поема горещия въздух на малки глътки.

Миризмата стана почти нетърпима, докато напредваха мъчително през тинята, за да стигнат накрая до канализационната връзка, озовавайки се на ръба на една бетонна стена.

Вграденото фенерче на Синдер зашари по тунела под тях, като се стрелкаше по слузестите бетонни стени. Главният тунел беше достатъчно висок, че да ходят изправени. Лъчът на фенера се отрази в тясна метална решетка по протежението на отсрещната стена. Покрита с миши дарадонки, решетката беше достатъчно стабилна, че да издържа работниците от поддръжката. Между нея и двамата бегълци обаче прииждаше и се пенеше река от нечистотии, която беше широка поне два метра.

Синдер се пребори с поредния пристъп на гадене, когато смрадта от канала обгърна ноздрите, гърлото и дробовете ѝ.

— Готов ли си? — попита тя и направи малка крачка напред.

— Чакай! Какво правиш?

— На теб на какво ти прилича?

Трън примигна към нея, после към каналните нечистотии, които почти не се виждаха в тъмното.

— Нямах ли някоя джаджа в причудливата си ръка, която да ни пренесе отгатак?

Леко замаяна от инстинктивната реакция на тялото ѝ да поема въздуха на малки глътки, Синдер му хвърли един кръвнишки поглед.

— Олеле! Как можах да забравя, че имам абордажна кука?

И като му обърна гръб, тя пое още една глътка от вонящия въздух и стъпи долу в мръсотията. Нещо се скашка под пръстите ѝ. Течението блъскаше краката ѝ, докато тя вървеше към другия бряг, а водата стигаше до бедрата ѝ. Въпреки че вътрешно се гърчеше, Синдер се стараеше да върви по-бързо, като с мъка се удържаше да не повърне. Тежестта на металния крак я държеше здраво на земята, така че течението не можеше да я повали, и скоро тя стигна другата страна и се покатери отгоре на решетката. Опря гърба си на стената на тунела и погледна назад към мнимия капитан.

Той се взираше в краката ѝ с неприкрито отвращение.

Синдер погледна надолу. Подгизналото ѝ чисто бяло долнище сега беше станало зеленикаво — кафяво на цвят и стоеше прилепнало на краката ѝ.

— Виж — викна тя и насочи фенерчето към Трън, — или ще се дотътриш дотук, или се връщаш обратно да си излежиш присъдата на спокойствие. Но трябва да вземеш решение, и то сега.

След порой от ругатни и закани, вдигнал ръце над главата си, Трън бавно нагази в мръсотията. През цялото време, докато се промъкваше към решетката, той се мръщеше, но най-сетне се изкачи при Синдер.

— Така ми се пада, като се оплаквам от сапуна — измърмори той и се отпусна на стената. Решетката се забиваше в босия крак на Синдер и тя премести тежестта си върху изкуствения.

— Дотук добре, кадет. А сега накъде?

— Капитан. — Той отвори очи и надзърна и в двете посоки на тунела, но отвъд слабата светлина, която се процеждаше от най-близкия канал, всичко се губеше в мрак. Синдер увеличи мощта на фенера си и той се стрелна по разпенената повърхност на водата и по сълзящите бетонни стени.

— Мястото е близо до стария парк Бейхай — каза Трън и се почеса по брадата. — Той накъде е?

Синдер кимна и се обърна на юг.

Вътрешният ѝ часовник показваше, че са вървели само дванайсет минути, а на нея ѝ се струваше, че са минали часове. С всяка крачка решетката се забиваше в ходилото ѝ. Мокрите ѝ панталони бяха залепнали за краката ѝ, а потта се стичаше по врата ѝ и от време на време тя си въобразяваше, че някой паяк е полазил под горницето ѝ. Тогава изпитваше вина, задето така бе нахокала Трън. Не видяха нито един плъх, но ги чуха да се разбягват от светлината по безбройните тунели, които се разклоняваха под града.

Докато вървяха, Трън си говореше сам и човъркаше ръждясалата си памет. Корабът му със сигурност беше някъде около парка Бейхай. В индустриалния район. На по-малко от шест преки от линиите Маглев... е, добре де, може и да бяха осем.

— Намираме се на една пресечка от парка — обади се Синдер и спря пред метална стълба.

— Това ще ни отведе в Западен Юнксин.

— Юнксин ми звучи познато. Или поне така ми се струва.

Синдер призова себе си да бъде търпелива и започна да се изкачва.

Стъпалата се забиваха в крака ѝ, но към върха въздухът стана благодатно свеж. Шумът от препускащата вода бе сменен от

бръмченето на линиите Маглев. Тя хвана с ръце капака на канала, послуша се дали има някого навън и тогава го отместа в страни.

Над тях прелетя кораб.

Сърцето ѝ подскочи и тя сведе глава. Осмели се да надзърне лекичко нагоре и върху кораба забеляза светлините на сирена, но звук не се чуваше. Корабът беше от частите за извънредни ситуации. Синдер потрепери при вида на андроидите, въоръжени с електрошокови пистолети за блокиране на мозъчния интерфейс. Но когато корабът зави зад ъгъла, тя видя отстрани червения кръст — беше на спешна помощ, а не на служителите на реда. Синдер се свлече от облекчение.

Намираха се в старата индустриална част, близо до изолаторите за болните от чума. Беше нормално да има медицински кораби.

Тя хвърли поглед и на двете страни по пустата улица. Макар да беше рано, денят вече бе станал горещ и от асфалта се вдигаха странни миражи, забравили поройната лятна буря отпреди два дни.

— Чисто е. — Синдер се изкачи на пътя и с пълни гърди пое влажния въздух на Нов Пекин. След нея се показва и Трън. Униформата му блестеше ослепително на яркото слънце, само без крачолите, които още бяха мръснозелени и миришеха на канализация. — Накъде сме?

Трън закри очите си с ръка, примигна, огледа бетонните сгради и се завъртя в пълен кръг.

Обърна се на север. Почеса се по врата.

Синдер изгуби надежда.

— Каж ми, моля те, че нещо ти изглежда познато.

— О, да, да. Познато ми е — каза той и махна с ръка. — Просто отдавна не съм идвал тук.

— Мисли бързо, че малко се набиваме на очи с тези бели, вмирисани анцузи.

Трън кимна и тръгна по улицата.

— Насам.

Направи пет крачки, спря, размисли и се обърна назад.

— Не, не, насам.

— Мъртви сме.

— Не, вече сме на прав път. Насам е.

— Нямах ли адреса?

— Един капитан винаги знае къде е корабът му. Нещо като телепатия.

— Ако можеше отнякъде да се снабдим и с капитан!

Без да ѝ обърне внимание, той продължи да върви с поразително уверена стъпка. Синдер го следваше на три крачки зад гърба му и при всеки шум подскачаше: първо някакъв боклук се плъзна по улицата, а после и един кораб пресече кръстовището, което се намираше две улици по-надолу. Блясъкът на слънцето се отразяваше в прашните прозорци на складовете.

След като подминаха три пресечки, без да срещнат жива душа, Трън забави крачка и взе да потърква брадичка и да оглежда фасадата на всяка сграда, край която минаваха.

Синдер отчаяно започна да напъга мисълта си за план Б.

— Ето там е! — Трън хукна през улицата към един склад, който по нищо не се отличаваше от всички останали с огромните си ролетни врати и шарени графити, правени през годините. Той зави зад ъгъла на сградата и опита вратата.

— Залючено е.

— Каква изненада! — До вратата Синдер забеляза идентификационен скенер и изруга. Тя клекна и изтръгна предния панел. — Може би ще успее да го извадя от строя. Мислиш ли, че има аларма?

— Дано да има. Аз за какво плащам наем? За да седи любимата ми летателна машина в неохраняван склад?

Синдер тъкмо бе свалила упътването за програмирането на този модел скенери, когато вратата до тях се отвори и един мъж с козя брадичка се показва на слънчевата светлина. Синдер замръзна.

— Карсуел — излая мъжът. — Тъкмо давах новините и си помислих, че може да наминеш насам.

— Алак, как си? — На лицето на Трън изгря усмивка. — Наистина ли са ме дали по новините? Добре ли изглеждат?

Без да отвърне, Алак обърна вниманието си към Синдер. Благоразположението му изчезна и на негово място се показва известно притеснение. Синдер преглътна, затвори капака на скенера и се изправи. Нет линкът ѝ вече се свързваше с новинарския поток, който беше зарязала по време на бягството им. И действително: река от предупреждения примигваше върху собствената ѝ снимка — онази,

която ѝ бяха направили, когато влезе в затвора, избягала жена затворник. Предполага се, че е въоръжена и опасна. В случай, че я забележите, веднага известете на този линк.

— И теб те дадоха по новините — каза Алак и хвърли поглед към металния ѝ крак.

— Алак, дойдох да си взема кораба. Нямаме много време.

Тъгълчетата на устата на Алак се набраздиха от малки бръчици на съчувствие, но той поклати глава.

— Не мога да ти помогна, Карсуел. И така федералните агенти ме следят изкъсо. Едно е да пазиш краден кораб — винаги мога да кажа, че не съм знаел. Но съвсем друго е да помогнеш на осъден престъпник... и то... на една от тях. — Без да откъсва очи от Синдер, той сви нос, но побърза да отстъпи назад, сякаш уплашен, че тя ще му отмъсти. — Не мога да рискувам да ви проследят дотук и да научат, че съм ви помогнал. Това са много неприятности, даже и за мен. По-добре се покрийте някъде за известно време. Няма да казвам, че съм ви видял. Но няма да ти позволя да си вземеш кораба. Не сега. Когато всичко свърши, тогава. Разбираш ме, нали?

Трън пламна, без да може да повярва.

— Но... Корабът си е мой! Аз си плащам! Не може да ме спреш да си го взема!

— Всеки за себе си. Знаеш как стоят нещата. — Алак плъзна поглед към Синдер. Страхът му все повече и повече преминаваше в отвращение. — Вървете си сега и няма да съобщя на полицията. Ако дойдат да ви търсят тук, ще им кажа, че не съм те виждал, откакто миналата година дойде да оставиш кораба. Но ако останете още и минутка, кълна се, сам ще ги извикам!

Той тъкмо спря да говори и Синдер чу, че по улицата приближава кораб. Сърцето ѝ подскочи, когато видя белия кораб на частите за извънредни ситуации, и то без червен кръст отстрани, но той сви по друга уличка. Тя се обърна отново към Алак.

— Няма къде другаде да отидем! Корабът ни трябва!

Той отново отстъпи назад от нея и застана в рамката на вратата.

— Виж какво, момиченце — тонът му беше категоричен, при все че погледът му непрестанно се местеше надолу към металната ѝ ръка. — Опитвам се да ви помогна, защото Карсуел ми е добър клиент, а и аз не издавам клиентите си. Не ти правя услуга на теб. Окото ми няма да

мигне да те пратя да гниеш в затвора. Такива като теб точно това заслужават. А сега се омитайте от склада ми, преди да съм размислил.

В гърдите на Синдер се надигна отчаяние. Врълхлетя я силна електрическа вълна и тя стисна юмруци заслепена. В основата на врата ѝ изригна изгаряща болка и за блажено кратък миг заля главата ѝ, а след това пред очите ѝ светнаха ярки петна.

Задъхана, тя прибра обратно горящата енергия тъкмо навреме, за да види как Алак обърна очи и падна напред право в ръцете на Трън.

Замаяна, Синдер се опря на стената.

— О, звезди! Мъртъв ли е?

Трън изпъшка под тежестта.

— Не, но мисля, че получи инфаркт!

— Не е инфаркт — рече тя тихо. — Той... ще се оправи. — Каза го, колкото да убеди него, толкова и себе си. И с надеждата, че случайните изригвания на лунната ѝ дарба не бяха опасни и че тя не се превръщаше в ужаса за обществото, както си мислеха хората.

— Чудесно! Само че тежи цял тон!

Синдер хвана Алак за краката и двамата го завлякоха вътре. Вляво беше офисът и в него имаше два нет скрийна — единият показваше входа на склада от охранителната камера, където вратата тъкмо се затвори зад двамата бегълци, облечени в бяло, и припадналия мъж. По другия без звук вървяха новините.

— Алак може и да е егоистична мижитурка, но безспорно има вкус към бижутата. — Трън вдигна ръката на Алак за пръста и завъртя в ръцете си обшитата със сребро гривна, която представляваше миниатюрен портскрийн за ръка.

— Ще опиташ ли да се концентрираш? — Синдер помогна на Трън да се изправи на крака. После се обърна и огледа огромния склад. Той се простираше по дължината на цялата улица и вътре имаше дузина космически кораби — и малки, и големи, и стари, и нови. Имаше товарни кораби, капсули, частни летателни машини, състезателни кораби, пътнически кораби, кораби за пътешествия.

— Кой от всичките е твоят?

— Ей, виж! Има още един беглец от затвора.

Синдер погледна екрана, на който в момента се виждаше как министърът по националната сигурност разговаря с тълпа журналисти.

Отдолу се четяха думите: ЛУНИТЯНКА бяга от ЗАТВОРА НА НОВ ПЕКИН. СЧИТА СЕ, ЧЕ Е МНОГО ОПАСНА.

— Това е чудесно! — каза Трън и така я тупна по гърба, че едва не я прати на земята. — Че кой ще се загрижи за нас, щом имат да гонят цяла лунитянка.

Синдер извърна очи от предаването и в този миг усмивката му угасна.

— Чакай. Ти си била лунитянка?

— А ти си бил гениален престъпник? — Тя се завъртя на пети и влезе наперено в склада. — Къде е корабът?

— Чакай малко, малка изменнице. Едно е да избягаш от затвора, но съвсем друга работа е да станеш съучастник на някаква луда лунитянка. Това е над възможностите ми.

Синдер се обърна и го нападна.

— Първо, не съм луда. И второ, ако не бях аз, още щеше да стоиш в затвора и да гледаш влюбено портскрийна си. Задължен си ми. А и без друго теб вече са те набелязали като мой съучастник. И ако искаш да знаеш, на снимката приличаш на идиот.

Трън проследи жеста ѝ. На екрана, точно до нейната, стоеше уголемена неговата затворническа фотография.

— Мисля, че изглеждам доста добре...

— Трън. Капитане. Моля те.

Той примигна и самодоволството му бързо бе заличено от рязко кимване.

— Добре. Давай да се измъкваме оттук.

Синдер въздъхна с облекчение и тръгна след Трън, който решително навлезе в лабиринта от кораби.

— Дано не е чак в средата.

— Не пречи — рече той и посочи нагоре. — Покривът се отваря.

Синдер вдигна глава и видя тънката цепнатина в средата на тавана.

— Това е удобно.

— Ето го и него!

Синдер проследи ръката на Трън. Корабът му беше по-голям, много по-голям, отколкото очакваше. Товарен кораб Рампион, А 214, клас 11.3. Синдер пусна ретина-скенера си и свали схемата на кораба, останала без думи пред онова, с което той разполагаше. В най-долната

част се намираше машинното отделение и напълно оборудвана площадка с две сателитни капсули, а на основното ниво се помещаваха товарното отделение, кабината, кухнята, шест стаи за екипажа и една обща баня.

Тя заобиколи откъм главния вход и видя, че върху знака на Американската република набързо бе нарисуван силуетът на полегнала гола жена.

— Хубаво се е получило.

— Благодаря. Сам я нарисувах.

Макар да се безпокоеше, че картината лесно щеше да ги издаде, Синдер не можеше да сдържи възхищението си.

— По-голяма е, отколкото очаквах.

— Някога машината ми приютяваше дванайсетчленен екипаж — каза Трън и погали корпуса.

— Ще има достатъчно място тогава, че да не се срещаме често. — Синдер мина под отвора и зачака Трън да отвори, но когато се обърна назад, откри, че той любящо потъркваше лицето си в долната страна на машината и с нежно гукане ѝ казваше колко много му е липсвала.

Синдер тъкмо се канеше да вдигне с досада очи, когато нечий непознат глас отекна в склада:

— Насам!

Тя се обърна и видя един мъж да се надвесва над тялото на Алак, което бе обвито в ореол от светлина. Мъжът беше облечен във военна униформа, която нямаше как да се сбърка — униформата на Източната република.

Синдер изруга.

— Трябва да тръгваме! Веднага!

Трън се приближи приведен към отвора.

— Рампион, паролата е: Капитанът е цар. Отвори капака.

Те почакаха, но капакът не помръдна.

Синдер повдигна вежди паникьосано.

— Капитанът е цар. Капитанът е цар! Рампион, събуди се! Аз съм Трън, капитан Карсуел Трън! Какво по...

Синдер му изшътка. От другата страна на корпуса на кораба четирима мъже се придвижваха в претъпкания склад, а фенерите им се отразяваха в колесниците.

— Може би акумулаторът е паднал — предположи Синдер.

— От какво? Нали само тук е седал.

— Да не би да си оставил фаровете включени? — сопна му се тя.

Трън се покашля важно и се приведе към кораба. Стъпките се усилиха.

— Може да е от системата за автоконтрол — размишляваше Синдер и ровеше из мозъка си. Никога не беше работила на нещо по-голямо от обикновена капсула, но едва ли бяха чак толкова различни. — У теб ли е ключът за ръчно управление?

Той примигна.

— Да, разбира се. Дадоха ми го, преди да си тръгна от затвора. Ей сега ще го извадя от джоба и излитаме.

Синдер му хвърли кръвнишки поглед, но замълча, тъй като през две пътеки от тях мина един офицер.

— Не мърдай оттук — прошепна тя. — Продължавай да опитваш да влезеш и ако успееш, отлитай незабавно.

— Къде отиваш?

Без да отговори, тя се прокрадна край кораба, а схемата вече се беше разгънала на ретина-дисплея ѝ. Тя стигна до отвора за достъп и го отвори, колкото се може по-тихо, а сетне пропълзя в ходовата част на кораба, извивайки тялото си така, че да не докосва жиците и кабелите, които бяха наблъскани вътре. Затвори люка с тихо щракване и се намери обгърната в тъмнина. Втората вътрешна врата се оказа по-трудна за превземане, но с помощта на фенерчето и отвертката не след дълго Синдер се измъкна от изолационното помещение и влезе в машинното отделение.

Лъчът на фенерчето ѝ се стрелна по масивния двигател. Върху сините линии, които покриваха зрението ѝ, тя намери компютърното табло майка и се запровира към него.

Извади от ръката си универсалния кабел за свързване и го включи към главния компютърен терминал.

Фенерчето потъмня, тъй като собствената ѝ енергия беше пренасочена. Пред очите ѝ се показа бледозелен текст.

„Диагностика на компютърна система.

Модел 135–8.2

5%. 12%. 16%.”

ГЛАВА ДЕСЕТА

Над главата му нещо издрънча и Трън подскочи.

Мъжки глас попита:

— Чу ли това?

Трън клекна между краката на кораба и долепи гръб до един метален лост.

— Капитанът е цар — прошепна той. — Капитанът е цар, капитанът е ца...

Едва доловимо бучене завибрира над главата му. Близко до носа се запалиха бледите навигационни светлини.

— Капитанът е...?

Но преди да смогне да довърши, корабът се затресе. Люкът се отвори и рампата започна да се спуска към бетонния под. Сърцето на Трън подскочи и той се хвърли настрани тъкмо навреме, за да не го смаже.

— Ето там е!

Един лъч освети Трън, когато той се залюля върху спускащата се рампа, за да се покатери отгоре ѝ.

— Рампион, затвори люка!

Корабът не реагира.

Чу се изстрел от пистолет. Куршумът изсвистя покрай лампата на тавана.

Трън се скри зад една от пластмасовите щайги в товарното отделение.

— Рампион, затвори люка!

— Не ми давай зор! Работа по въпроса!

Трън се вкамени, после вдигна очи и огледа тръбите на тавана.

— Рампион?

Последва тишина, която бе прекъсната от трясъка на рампата в бетона навън и тропота на ботушите на войниците, а сетне се чу скърцане и рампата започна да се вдига. Дъжд от куршуми заби по пластмасовите щайги, отскачайки от металните стени. Трън покри главата си и зачака рампата да се затвори достатъчно, че да препречи

пътя на куршумите, а сетне се измъкна иззад щайгата и хукна към пилотската кабина.

Целият кораб се тресеше, когато рампата се затвори с трясък. Залп от куршуми отскочи от корпуса.

Като буташе настрани неотворените щайги, Трън бързо се затича към аварийните светлини, които обграждаха кабината. Удари си коляното в нещо твърдо и като зареди ругатня след ругатня, тръшна се на седалката на пилота. Прозорците бяха мръсни и в тъмния склад не се виждаше друго, освен мъждивите лампи в офиса на Алак и фенерите, които шареха по Рампион, търсейки друг вход за кораба.

— Рампион, пригответи се за излитане!

Основните екрани и копчета на контролното табло светнаха, но само те.

От високоговорителите се чу същият сух женски глас.

— Трън, не мога да пусна автоматичното излитане. Трябва ръчно да вдигнеш самолета.

Той се облеци пред таблото.

— Защо корабът ми разговаря с мен?

— Това съм аз, идиот такъв!

Той наостри уши и се приближи към високоговорителя.

— Синдер?

— Чуй ме! В системата за автоматичен контрол има неизправност. Акумулаторът също не е наред. Мисля, че все пак ще може да тръгне, но ще се наложи да излетиш ръчно, без помощта на компютъра.

Думите отекнаха сухо в компютърния глас и бяха прекъснати от нов снаряд от куршуми по затворения люк на кораба.

Трън преглътна тежко.

— Без помощта на компютъра ли? Как така?

След кратка пауза отново се чу гласът и Трън си помисли, че въпреки монотонното му звучене може да различи крясъците на Синдер.

— Можеш да управляваш кораб, нали?

— Ъх. — Трън поогледа копчетата на таблото. — Ами май да.

Той изправи раменете си и дръпна лоста на тавана. След миг складът бе разсечен от слънчевата светлина и покривът се отвори в средата.

Нещо тропна силно отстрани на кораба.

— Добре де, чувам ви. — И Трън натисна стартера.

Двигателят забръмча и светлините на таблото потъмняха.

— Потегляме!

Нов удар проехтя отвън пред люка. Трън включи няколко копчета, приведе в действие режима на висене и бавно вдигна кораба от земята. Магнитите под града повдигнаха машината с лекота като пух от глухарче и тя се надигна плавно, а Трън изпусна дълга въздишка.

Тогава корабът затрепери несигурно и започна да се накланя на една страна.

— Уха, стой! Уха! Уха, недей така, де! — пулсът на Трън заби бясно, докато изправяше кораба.

— Акумулаторът ще падне! Трябва да включиш резервните двигатели!

— Какво трябва да вклю... о, забрави! Намерих ги!

Моторът се запали наново. От внезапната мощ корабът се килна на другата страна и Трън чу хрущене, когато се блъсна в съседния кораб. Рампион потрепери и започна да се спуска обратно към земята. Нов порой от куршуми забарабани по десния борд. По гърба на Трън се търкулна капчица пот.

— Какво правиш?

— Престани да ме разсейваш! — викна той и стисна ръчката, за да изправи кораба. Но прекали. Този път корабът се килна много надясно.

— Ще загинем!

— Не е толкова лесно, колкото изглежда! — Трън изправи кораба отново. — Обикновено за това се грижи автоматичният стабилизатор, а не аз!

За негова изненада ни един саркастичен отговор не се изсипа отгоре му.

Миг след това светна нов екран. МАГНИТНИТЕ ПРОВОДНИЦИ СЕ СТАБИЛИЗИРАТ. ИЗХОДНА МОЩНОСТ: 37/63... 38/62... 42/56...

Като се разтресе още веднъж във въздуха, корабът под него застана неподвижно.

— Браво! Точно така!

Кокалчетата на Трън побеляха, докато стискаше лоста, за да извие носа на кораба нагоре към отворения покрив. Мъркането на двигателя прерасна в рев, когато се понесе нагоре. Капитанът чу как и последният рикошет от куршуми заглъхна, а корабът излетя от склада и бе окъпан в светлината на жълтото слънце.

— Хайде, миличка Рампион — рече той нежно и стисна очи, докато корабът — без да се съпротивлява, без да трепне — остави назад защитното магнитно поле на града и с пълната мощ на двигателите си прониза тънките облаци, които се носеха в сутрешното небе. Високите небостъргачи в центъра на Нов Пекин се изгубиха и тогава останаха само той, небесната шир и безпределният пейзаж на космоса.

Пръстите на Трън стискаха лоста за управление с желязна хватка, докато корабът не изхвърча във въздуха от атмосферата на Земята. Леко замаян, той регулира мощта на двигателите, докато корабът премина в естествено орбитално движение, и едва тогава откъсна ръцете си от управлението.

Треперещ, той се отпусна тежко назад в стола. Дълго време мълча, като изчакваше ритъмът на сърцето му да се успокои.

— Добра работа, момиче киборг — рече той. — Ако си се надявала да получиш постоянно назначение в моя екипаж, наета си!

Високоговорителят мълчеше.

— При това не на някоя скромна позиция. Постът първи помощник-капитан е свободен. Е, всъщност, кажи-речи всички постове са свободни. Механик... готвач... пилот. Би било добре да станеш пилот. Така няма да ми се налага да мина през всичко това отново. — Той почака. — Синдер? Там ли си?

Когато отново никой не отговори, той се надигна от стола си и с несигурна крачка излезе от кабината, мина край товарното отделение и излезе в коридора, който се разклоняваше към стаите на екипажа. Краката му едва го държаха, когато отвори люка, който водеше към долното ниво на кораба. Трън затропа шумно по стълбата и слезе в малкия коридор между машинното отделение и площадката с двата малки кораба. Екранът до машинното отделение не показваше никакво предупреждение, че вътре има космически вакуум или опасна компресия. Не казваше нищо и за това, че там има живо момиче.

Трън докосна с пръст иконата за отключване на екрана, дръпна ръчното резе на вратата и отвори.

Двигателят бучеше оглушително, вътре беше топло и миришеше на гума.

— Ехо? — викна той в мрака. — Момиче киборг? Тук ли си?

Ако беше отвърнала, то думите ѝ се бяха удавили в бученето на мотора. Трън преглътна.

— Включи... лампите?

Една червена лампа светна над вратата и хвърли мрачни сенки над огромния въртящ се двигател и множеството жици и намотки, които изпълзяваха изпод него.

Трън присви очи — беше забелязал нещо почти бяло.

Като застана на четири крака, той залази към нея.

— Ей, момиче киборг?

Тя не помръдна.

Трън приближи и видя, че Синдер лежи по гръб, а тъмната ѝ коса е разпиляна по лицето ѝ. Роботизираната ѝ ръка беше включена към компютърния порт в отворения панел.

— Хей, Синдер — каза той, като се надвеси над нея. Повдигна клепачите ѝ, но погледът ѝ беше тъмен и празен. Като проточи врат, Трън долепи ухо до гърдите ѝ, но дори сърцето ѝ да биеше, пулсът ѝ бе удавен от рева на двигателя.

— Хайде де — измърмори той и като взе ръката ѝ, извади конектора от компютъра. Най-близкият панел угасна.

— Автоматичната система за управление е изключена — изпя някъде отгоре машинен глас и стресна Трън. — Включвам системата по подразбиране.

— Добър план — каза той под нос и хвана Синдер за глезените. Бавно я издърпа в коридора и я облегна на стената. От каквото и да бяха направени киборгските ѝ части, то беше доста, доста тежко.

Той отново долепи ухо до гърдите ѝ. Този път се чу слабо пулсиране.

— Събуди се — каза той и я разтърси. Главата на Синдер падна рязко напред.

Трън седна на пети и стисна устни. Момичето беше ужасно бледо и мръсно заради прехода им през канализацията на града, но на светлината в коридора се виждаше, че диша, макар и много слабо.

— Какво? Да не би да си имаш копче за включване или нещо друго такова?

Погледът му падна върху металната ѝ ръка, от която все още висяха кабелът и найкрайникът за свързване. Трън взе ръката ѝ и я огледа от всички страни. Помнеше, че в три от пръстите ѝ имаше фенерче, отвертка и ножче, но не знаеше какво бе скрито в показалеца ѝ. Ако там имаше бутон за включване, то той не виждаше как да стигне до него.

Но от друга страна, конекторът.

— Точно така! — Трън скочи и едва не се блъсна в стената. Натисна нещо по екрана, който отваряше вратата към площадката с малките кораби. Щом влезе, над главата му се запалиха белите лампи.

Той хвана Синдер за ръцете, завлече я вътре и я остави между двата малки сателитни кораба, които клечаха като отровни гъби сред бъркотията от кабели и инструменти.

Като дишаше тежко, той отви кабела за зареждане на единия кораб, сетне спря и се вторачи в кабела на момичето, после в кабела на кораба, после в момичето... отново изруга и пусна и двата. Бяха мъжки. Дори и той виждаше, че няма как да се свържат.

Трън заудря с кокалчета слепоочията си и се насили да мисли, да мисли, да мисли.

Осени го нова идея и той погледна надолу към Синдер с присвити очи. Тя сякаш бе пребледняла още повече, но може и да изглеждаше така от светлината.

— О... — промълви той. Още една мисъл му бе хрумнала. — Олеле. Нали не мислиш, че... о, това е отвратително!

Той отпъди погнусата си и внимателно придърпа момичето към себе си, така че тялото ѝ се отпусна над едната му ръка. С другата той заопипва през сплетената коса главата ѝ, докато накрая намери малкото резенце точно над врата ѝ.

Извърна поглед встрани, докато го отваряше и едва после се осмели да надникне с крайчеца на окоето си.

В малката кутия в черепа ѝ цареше пълен хаос от жици, компютърни чипове и превключватели, чието предназначение Трън изобщо не разбираше. Но той си отдъхна, щастлив, че контролният панел скриваше напълно от поглед мозъчната тъкан. Най-отдолу забеляза миниатюрен контакт, голям колкото двата найкрайника.

— Ох — измърмори Трън и взе отново кабела от кораба, като се молеше да не прави огромна грешка.

Напъха края на кабела за зареждане в контролния панел. Той пасна точно.

Трън преглътна.

Нищо не се случи.

Настани се удобно, като държеше Синдер на една ръка разстояние. Отмести косата от лицето ѝ и зачака.

След дванайсет удара на сърцето ѝ нещо забръмча в черепа ѝ. Звукът се засили, а после спря напълно.

Трън преглътна.

Лявото рамо на момичето рязко се дръпна от ръката му. Той я пусна на пода и главата ѝ застана на една страна. Кракът ѝ отхвъркна и едва не го удари в слабините, затова Трън се отдръпна назад и се облегна върху гумите на кораба.

Момичето пое бързо дъх, задържа го за няколко секунди, а сетне го изпусна, като издаде стон.

— Синдер? Жива ли си?

Последваха няколко по-леки спазма в изкуствените ѝ крайници, а после тя сгърчи лицето си, като че ли бе отхапала лимон. Клепачите ѝ потрепваха, но накрая смогна да го погледне с присвити очи.

— Синдер?

Тя се надигна и седна. За известно време устата и езикът се движеха, без да издадат никакъв звук и когато заговори, думите ѝ излязоха силно завалени.

— Автоматичното управление... изцеди енергията ми почти докрай.

— Струва ми се, че не е било „почти“.

Тя се смръщи, без да разбира какво ѝ казва, а сетне хвана кабела, включен в мозъка ѝ.

Дръпна го силно и тръшна вратичката със замах.

— Отворил си контролния ми панел? — попита го тя и зад думите ѝ този път малко по-ясно се долови гняв.

Той се смръщи.

— Не съм искал да го правя.

Синдер го погледна сърдито — не беше ядосана, но не изпитваше и благодарност. Дълго време те се взираха един в друг, а

оттатък коридора моторът бръмчеше и една лампа в ъгъла започна ту да присветва, ту да гасне — скоро щеше да изгори.

— Е — измърмори накрая Синдер. — Може да се каже, че си мислил бързо.

На лицето на Трън изгря усмивка на облекчение.

— С това важните мигове в отношенията ни стават два, нали така?

— Ако под „миг“ разбираш, че за първи път, откакто те срещнах, не ми се ще да те удуша, е, тогава, струва ми се, имаш право. — Синдер се тръшна тежко на пода. — А може би съм твърде уморена да душа, когато и да било.

— Ще се възползвам от това — каза Трън, опъна се до нея и изпита наслада от коравия, студен под, под гърба му, извънредно неприятната ярка светлина от лампите над тях, вонята на канализация по дрехите им и съвършеното усещане за свобода.

КНИГА ВТОРА

„Малката червена шапчица беше крехка и добра хапка и вълкът знаеше, че тя ще е по-вкусна от старицата“

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Яйцето се плъзна в разтопеното масло и изсъска, а яркият жълтък се разтече в белтъка. Скарлет махна перцето от следващото яйце, а после го счупи с една ръка, докато с другата прокара шпатулата по дъното на тигана. Гъстите белтъци побеляха, надуха се и потъмняха, хванаха тънка, пукаща коричка по краищата на тигана.

Иначе в къщата бе тихо. Когато се прибра от боя, Скарлет надникна да види как е баща ѝ и го намери да лежи в безсъзнание на леглото на баба ѝ, а на тоалетната масичка стоеше отворена бутилка уиски, открадната от кухнята.

Тя изсипа останалото в бутилката уиски в градината заедно с всички други шишета алкохол, които успя да намери, а после четири часа не спря да се върти в леглото си. В главата ѝ се въртяха събитията от миналата вечер — следите от изгарянния по ръката на баща ѝ, ужасът, изписан на лицето му, отчаяното му желание да намери какво е скрила *grand-mere*.

И Вълка с неговата татуировка, с настоящия поглед и почти убедителен тон: *Не бях аз*.

Скарлет остави шпатулата върху тигана, извади една чиния от шкафа и си отрязва голям комат от самуна сух хляб на плота. Хоризонтът просветля ваше и чистото небе обещаваще още един слънчев ден, но през нощта вятърът се бе усилил и сега шибаше царевицата и свиреше в комина. В двора изкукурига петел.

Скарлет въздъхна и след като прехвърли яйцата с лъжица в чинията, седна на масата. После натъпка храната в устата си, докато тревогата отново не измести глада ѝ. Тогава със свободната си ръка тя се пресегна към портскрийна и се свърза с нет линка.

— Търси — рече тя с пълна уста. — Татуировка С-О-Г-Л.

„Командата не е разпозната“

Тя изпъшка, сетне изписа думите и лапна, каквото беше останало от яйцата. В това време потече цяла река от линкове: екстремни татуси. Дизайн на татуировки. Виртуални модели на татуировки. Науката за

отстраняването на татуировки. Най-новите технологии в татуирането — напълно безболезнено.

Опита и с: ТАТУИРОВКА СОГЛ962

„Не бяха открити резултати“

Тя взе хляба и отхапа едно голямо парче.

Татуировки с числа на ръката.

На екрана се появило множество изображения на ръце — имаше слабички и грамадни, бели и черни, изрисувани в крещящи цветове или с малки, дребнички символи върху китките. Числото тринайсет, римски цифри, рождени дати и географски координати. Доста често се срещаше и първата година от мира, „1 д.е.“.

Челюстите започнаха да я болят, затова Скарлет остави остатъка от хляба в чинията и потърка с длани очите си. Татуировки на улични бойци? Татуировки на похитители? Татуировки на мафията?

Какви бяха тези хора?

Стана и включи каната за кафе.

— Вълка — произнесе тя гласно на себе си, докато кафето започна да тече. Остави думата да се повърти в устата ѝ, за да може да я усети. За едни вълкът беше див звяр, хищник и напаст. За други — боязливо животно, което хората не разбираха.

Но стомахът ѝ все още беше свит на топка от безпокойство. Не можеше да изтрие от ума си как Вълка едва не уби противника си пред очите на онези зрители, а после изхвърча в полето като обладан от духове. Тогава си беше помислила, че воят, който чу минути след това, беше дошъл от истински вълк, дебнещ за плячка из фермите — вълците се срещаха често, след като още преди векове беше приет законът за опазването на вида им. Но вече не беше толкова сигурна.

На борбите ми викат Вълка.

Скарлет сложи чинията и празния тиган в мивката и пусна отгоре им студена вода, а в това време огледа през прозореца полюшващите се сенки в полето. Скоро фермата щеше да се изпълни с живот — андроиди, работници и генетично подобрени пчели.

Наля си кафе, още преди да е изтекло докрай, сипа му няколко капки прясно мляко и пак седна на масата.

Вълци.

Върху целия екран се показва снимката на сив вълк с оголени зъби и присвити уши. По дебелия му кожух бяха полепнали снежинки.

Скарлет прокара пръст по екрана и снимката се скри. Следващите бяха по-миролюбиви: вълци се бореха с вълчиците, малки вълчета спяха скупчени едно върху друго, величествени сиво-бели вълци се прокрадваха през есенни гори. Избра един от линковете на организациите за опазване на вълците, прегледа набързо текста и се спря, когато стигна до пасажа за воя.

„Вълците вият, за да привлекат вниманието на глутницата или за да изпратят предупреждение за чуждо нашествие на територията им. Вълците, които са се отделили от глутницата вият, за да открият другарите си. От цялата глутница най-агресивно вие алфа самецът. Агресивността му може да се различи по ниския, дрезгав вой, когато приближава непознат вълк.“

Скарлет потрепери толкова силно, че от чашата ѝ се разля кафе. Тя изруга и стана да вземе кърпата, за да го почисти, като се ядосваше, че някаква си глупава статия я бе поуплашила. Нима наистина си мислеше, че лудият уличен боец се бе опитал да предупреди глутницата си?

Хвърли кърпата в мивката, грабна портскрийна и прегледа отгоре оставащата статия, сетне продължи да чете за йерархията в глутницата. Вълците се придвижват на глутници. Това са:

„Групи, чиито брой може да варира от шест до петнайсет члена и в който има строга йерархия.

На върха на социалната структура стоят Алфа самецът И Алфа женската, или Алфа двойката.

Много често те са единствените вълци в глутницата, които се размножават. Всички останали помагат при храненето и отглеждането на малките.

Алфа самецът установява своето надмощие над останалите чрез обредни борби. Един вълк може да предизвика друг и изходът от борбата определя кой от двамата е по-силен. Многократните победи донасят

уважение на мъжкарят и накрая определят водача на глутницата.

Следващото стъпало в йерархията на глутницата се заема от Бета вълците, които обикновено ловуват и осигуряват защита на малките.

На дъното на социалната структура се намира Омега вълкът. Към него често се отнасят несправедливо и понякога Омега вълците се превръщат в изкупителни жертви. В резултат на това те се оттеглят по края на територията на глутницата и понякога я напускат завинаги.“

Сред кокошките настъпи смут, който уплаши Скарлет.

Тя остави порта на плота и надникна през прозореца. Стомахът ѝ се обърна.

През градината се простираше сянката на мъж, от когото кокошките се бяха разбягали право към кокошарника си.

Вълка сякаш я подуши, надигна глава и зърна Скарлет на прозореца.

Тя се завъртя. Преглътна паниката си и изтича в антрето, за да вземе пушката на баба си, която стоеше в ъгъла под стълбите.

Когато отвори широко входната врата, Вълка стоеше там, без да се е поместил. Кокошките бяха започнали да свикват с непознатия и сега кълвяха около краката му и ровеха за паднали зрънца.

Скарлет вдигна пушката и свали предпазителя.

Вълка с нищо не показва да е изненадан.

— Какво искаш от мен? — викна тя и подплаши кокошките, та те пак побягнаха от него. Светлината от къщата се разливаше край нея по чакъла. Сянката ѝ се придвижи по пътеката и почти докосна краката на Вълка.

По лицето му нямаше и следа от лудостта на битката, а и отоците почти не личаха. Пушката явно не го плашеше, въпреки че не понечи да я приближи.

След продължително мълчание той вдигна ръце с отворени длани до главата си.

— Съжалявам. Пак те уплаших. — И сякаш за да изкупи провинението си, отстъпи назад с две-три крачки.

— Бива си те — рече тя без следа от вълнение. — Дръж ръцете горе.

Той сви пръсти да покаже, че е чул.

Скарлет пристъпи няколко крачки напред, но спря, щом чакълът се заби в босите ѝ крака. Цялата беше нащрек и чакаше Вълка да направи само едно рязко движение, но той стоеше, застинал като каменната къща зад гърба ѝ.

— Вече съобщих на полицията — излъга тя и мислите ѝ се върнаха към портскрийна, която бе оставила на кухненския плот.

Светлината се отрази в очите му и Скарлет изведнъж си спомни, че баща ѝ спеше на горния етаж. Дали ще извади късмет и силният ѝ глас ще успее да го изтръгне от пиянското му вцепенение?

— С какво дойде дотук?

— С нищо, вървах. Всъщност, повече тичах — отвърна той, без да сваля ръце. Вятърът си играеше с косата му и я рошеше. — Искаш ли да си тръгна?

Въпросът я свари неподготвена.

— Искам да ми кажеш какво търсиш тук. Ако си мислиш, че ме е страх от теб.

— Не се опитвам да те уплаша.

Скарлет погледна свирепо над цевта, за да се увери, че все още го държи на прицел.

— Искях да поговорим за това, което ми каза на борбите. За татуировката... и случилото се с баба ти. И с баща ти.

Тя стисна зъби.

— Откъде научи, че живея тук?

Объркан, той склочи вежди.

— Името на фермата ви е написано на кораба ти, така че направих справка. Не искам да ти причиня зло. Просто ми се стори, че имаш нужда от помощ.

— Помощ ли? — Бузите ѝ пламнаха в огън. — Помощ от психопата, който е измъчвал баща ми и е отвлякъл баба ми?

— Не съм бил аз — твърдо рече той. — Има и други с татуировки като моята. Друг е бил, не аз.

— О, няма? Значи си член на някаква секта или нещо подобно, така ли? — Една кокошка се опря в крака ѝ и перцата стреснаха Скарлет, така че тя едва успя да задържи пушката изправена срещу него.

— Нещо подобно — рече той и сви рамене, като че засрамен. Единият му крак изхруска на чакъла.

— Стой там! — кресна Скарлет. Кокошките закаканижиха и бавно се отдалечиха. — Ще стрелям, да знаеш!

— Знам. — Мигновен изблик на добрина мина през него и той посочи слепоочието си. — Цели се в главата. Там изстрелът обикновено е смъртоносен. Но ако ръката ти се колебае, тогава стреляй в торса, защото е най-голям.

— Оттук главата ти изглежда достатъчно голяма.

Той се засмя и целият се преобрази. Позата му стана по-непринудена, лицето му се стопли.

Скарлет заръмжа от отвращение. Този мъж нямаше право да се смее, не и докато баба ѝ все още бе в неизвестност.

Вълка свали ръцете си и ги скръсти на гърдите си. И проговори, преди Скарлет да успее да му заповяда пак да ги вдигне:

— Надявах се да те впечатля снощи, но изглежда съм се провалил.

— Обикновено не се впечатлявам от мъже, които не умеят да владеят гнева си, отвличат баба ми, следят ме и...

— Не съм отвлякъл баба ти. — За първи път думите му прозвучаха остро, прекъсвайки тирадата на Скарлет. Погледът му падна върху кокошките, които тъпчеха около вратата. — Но ако наистина е бил някой с татуировка като моята, може би ще мога да ти помогна да разбереш кой е бил.

— И защо да ти вярвам?

Той взе въпроса на сериозно и се замисли за известно време.

— Нямам друго доказателство, освен това, което вече ти казах снощи. Пристигнах в Рийо преди почти две седмици — познават ме в таверната, познават ме и на борбите. Ако баща ти ме види, няма да ме разпознае. Нито пък баба ти. — Той прехвърли тежестта си на другия крак, сякаш от стоенето на едно място ставаше неспокоен. — Искам да помогна.

Начумерена, Скарлет присви очи и погледна над двуцевката. Ако лъжеше, то тогава беше един от хората, отвлекли баба ѝ. Жесток и зъл, той заслужаваше куршум право в десетката.

Но беше единствената ѝ следа.

— Ще ми кажеш всичко. Всичко. — Тя свали пръста си от спусъка и снижи пушката така, че сега тя сочеше в бедрата му. Куршумът там щеше само да го рани. — И ще си държиш ръцете, така че да ги виждам през цялото време. Това, че те пускам да влезеш в къщата, не означава, че ти вярвам.

— Разбира се. — Кимна той отстъпчиво. — Аз сам не бих се доверил на себе си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Скарлет подкани с пушката вълка да влезе. Зяпайки го гневно, докато той се влачеше към площадката пред къщата. Огледа стените с мазилката и стълбището с тъмните петна по него и сякаш напрегна сили, за да мине край нея и да влезе в антрето. Наведе си главата, за да не се удари в рамката над вратата.

Скарлет затвори с ритник, без да изпуска от очи Вълка, който стоеше прегърбен и неподвижен, а тялото му се бе смалило, доколкото можеше. Той премести поглед върху въртящите се дигитални снимки на стената, на които се виждаше как Скарлет дъвче суров грах от градината като дете, после златните есенни поля и баба ѝ в първата ѝ военна униформа и по-млада с четирийсет години.

— Насам.

Той последва жеста ѝ и влезе в кухнята. Скарлет погледна бегло към снимката, но тогава баба ѝ се скри и тя влезе след него.

Видя на плота портскрийна си, на който все още стоеше снимката на алфа самеца и женската му, и бързо го мушна в джоба си.

Без да обръща гръб на уличния боец, Скарлет подпря пушката в ъгъла, образуван от шкафовете, и взе червеното си яке от облегалката на стола. Мушна ръцете си в ръкавите и се почувства по-защитена. Но за още по-голяма сигурност грабна и големия нож от поставката на плота.

Вълка мярна ножа с очи, а сетне огледа и цялата кухня. Погледът му се спря върху плетената кошница до мивката и зениците му се разшириха от глад.

В кошницата имаше шест лъскави домата.

Скарлет се намръщи, когато Вълка сведе поглед.

— Сигурно си гладен — измърмори тя. — След цялото това тичане.

— Нищо ми няма.

— Седни — каза му тя и посочи масата с ножа.

Вълка се поколеба за миг, а сетне издърпа един стол. Седна, но не го придърпа навътре към масата, сякаш искаше да си остави

достатъчно място да скочи и да побегне, ако това се наложеше.

— Дръж ръцете така, че да ги виждам.

Почти развеселен, той се приведе напред и разпери широко пръсти на ръба на масата.

— Чудно ми е какво ли си мислиш за мен след снощи.

Тя се изсмя.

— Чудно ти е какво си мисля? — Тя взе дъската за рязане и я тръшна на масата срещу Вълка.

— Искаш ли няколко жокера?

Той сведе очи и потърка с пръста си една стара резка в дървото.

— Много отдавна не съм губил контрол както снощи. Не знам какво ми стана.

— Дано не си дошъл тук да търсиш съчувствието ми. — Без да оставя ножа и да се обръща с гръб към него, тя направи още две разходки от плота до масата — първо, за да вземе самуна хляб, а после и два домата.

— Нали ти казах защо съм дошъл. Цяла нощ мислих и се опитвах да разбера какво се обърка.

— Може би трябва да се върнеш в миналото към онзи момент, когато си избрал да станеш уличен боец.

Последва дълго мълчание, в което Скарлет, без да седне, отрязва един голям комат от хляба и го хвърли на Вълка, а той го улови с лекота.

— Имаш право — рече той и докосна с пръсти коричката. — Сигурно всичко е започнало още тогава. — Той забодде зъби в хляба и преглътна, почти без да дъвче.

Озадачена, че не започна да се оправдава или да се извинява, Скарлет взе един от доматиите и като имаше нужда да прави нещо с ръцете си, сложи го на дъската за рязане. После заби безмилостно ножа в месото на домата и по дъската потекоха семки, но тя не обърна внимание.

Набодде резенчетата на върха на ножа и му ги подаде, без да ги слага в чиния. Белите трохи хляб върху масата бързо си намериха компания — воднистия червен сок от доматиите.

С отнесен поглед той взе от нея резенчетата.

— Благодаря ти.

Скарлет хвърли дръжките на доматиите в мивката и отри ръцете си в дънките. Навън слънцето бързо се показваше, кокошките ставаха все по-неспокойни и по-шумно каканижеха и сигурно се питаха защо Скарлет не ги бе нахранила, когато беше излязла навън.

— Тук е толкова тихо и спокойно — каза Вълка.

— Няма да те взема на работа. — Скарлет беше забравила изстиналото си кафе и сега го взе и най-накрая седна срещу Вълка. Ножът стоеше на дъската за рязане точно до ръката ѝ. Тя го изчака да оближе и последната капка доматиен сок от пръстите си.

— Е, казвай. Каква е тази история с татуировките?

Вълка погледна ръката си. От светлината в кухнята очите му блестяха като скъпоценни камъни, но този път те не смутиха Скарлет. Единственото, което я интересуваше сега, бяха отговорите, които очите му криеха.

Той протегна ръка върху масата, така че светлината я огря напълно, и опъна кожата си, сякаш виждаше татуировката за първи път. СОГЛ962.

— Страж от Ордена на глутницата — произнесе той. — Номер 962. — Сетне пусна кожата, сви рамене и се отпусна удобно на стола. — Най-голямата грешка в живота ми.

Скарлет настръхна.

— И какво точно представлява Ордена на глутницата?

— Банда. Често им казват Вълците. Те предпочитат да се наричат отрядници, бунтовници или предвестници на промяната, но... не са по-различни от обикновени престъпници. Ако някога събере достатъчно пари, ще си махна тази гадна татуировка.

Внезапно вятърът развя клоните на дъба пред входната врата и листата му шумно изплющяха по прозореца.

— Значи вече не членуваш при тях, така ли?

Той поклати глава.

Скарлет се взираше в него, без да можеше да го разгадае. Не можеше да долови дали казва истината.

— Вълците — промърмори тя и остави името да се запечата в паметта ѝ. — И често ли правят така? Често ли отвлечат невинни хора от домовете им без никаква причина?

— Имат причина.

Скарлет дръпна вървите на качулката, докато те едва не я задушиха, после ги пусна и ги оправи.

— Защо? За какво им е притрябвала баба ми?

— Не знам.

— Не ми ги пробутвай тези. Откуп ли искат? Какво?

Той сви пръсти на масата.

— Тя е служила в армията — рече Вълка и посочи към коридора.

— На снимките отвън беше с униформа.

— Баба ми е била пилот в ЕФ, но много отдавна. Още преди аз да се родя.

— В такъв случай тя сигурно знае нещо. Или поне те така мислят.

— Какво например?

— Някакви военни тайни? Свръхсекретни оръжия?

Скарлет рязко се наведе напред, докато коремът ѝ се притисна плътно в ръба на масата.

— Нали каза, че били обикновени престъпници. Какво ги интересуват тях тези неща?

Вълка въздъхна.

— Престъпници, които се имат за...

— Предвестници на промяната. — Скарлет задъвка устните си.

— Ясно. Е, и какво? Опитват се да свалят правителството, така ли? Или да започнат война?

Вълка хвърли поглед през прозореца, когато светлините на един малък пътнически кораб опасаха полето по края — първите работници пристигаха на смяна.

— Не знам.

— Напротив, знаеш! Ти си един от тях!

Вълка се усмихна сериозно.

— За тях не означавах нищо — бях обикновено момче за поръчки. Не са ми поверявали нищо от оперативните планове.

Скарлет скръсти ръце.

— Тогава направи интелигентна догадка.

— Знам, че са откраднали много оръжия. Искат хората да се боят от тях. — Той разтърси глава. — Вероятно се стремят да сложат ръка върху някое военно оръжие.

— Баба ми не знае нищо по въпроса. Дори да е знаела нещо, когато е била пилот, сега вече няма откъде да знае.

Вълка разтвори широко ръце.

— Съжالياвам. Не знам и аз какво друго би могло да бъде. Освен ако ти не се сещаш за нещо, в което може да е била въввлечена.

— Откакто е изчезнала, се чудя каква може да е причината, но просто не виждам причина. Тя беше... тя е моята баба. — Скарлет посочи нивите навън. — Фермата е нейна. Винаги казва, каквото мисли, и не обича да ѝ казват какво да мисли, но няма врагове или поне аз не знам да има. Е, вярно, хората в града я мислят за малко по-ексцентрична, но няма човек, който да не я обича. Тя е само една възрастна жена. — Скарлет стисна чашата с две ръце и въздъхна. — Не знаеш ли поне къде мога да ги открия?

— Искаш да ги намериш ли? Не, това би било самоубийство!

Тя се наежи.

— Не ти е работа да взимаш решението вместо мен.

Вълка се почеса по врата.

— Колко време мина, откакто са я отвлекли?

— Осемнайсет дни. — В гласа ѝ се промъкнаха истерични нотки.
— Държат я вече осемнайсет дни!

Погледът му се бе приковал върху масата и тревожни линии браздяха челото му.

— Много е опасно.

Скарлет скочи от масата и столът се удари с трясък в пода.

— Недей да ми четеш лекция. Поисках от теб само малко сведения. Не ме е грижа колко са опасни! Това дори е още една причина да я намеря по-скоро! Имаш ли представа какво може да ѝ причиняват в този миг, докато ти стоиш тук да ми губиш времето? Знаеш ли какво са направили с баща ми?

Силен удар отекна в къщата и Скарлет подскочи, като едва успя да се задържи да не падне върху катурнатия стол. Тя надзърна зад Вълка, но коридорът беше празен. Същето ѝ се сви.

— Татко? — Тя хукна към антрето и отвори входната врата. — Татко!

Но навън алеята беше пуста.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Скарлет се затича с все сила по алеята, а чакълът се забиваше в краката ѝ. Вятърът развяваше къдриците ѝ и ги запращаше в лицето ѝ.

— Къде ли е отишъл? — рече тя и затъкна косата си под качулката. Слънцето се бе показало напълно над хоризонта и сега изпъстряше царевицата със златни петънца и пълнеше алеята с полюшващи се сенки.

— Може би е отишъл да нахрани кокошките? — Вълка посочи един петел, който кълвеше отстриани на къщата и тъкмо закриволичи към лехите със зеленчуците.

Без да обръща внимание на острия чакъл, Скарлет хукна и зави зад ъгъла. Листата на дъба се въртяха от вятъра. Хангарът, плевнята и кокошарникът стояха притихнали в бавно настъпващата зора. От баща ѝ нямаше и следа.

— Сигурно е търсил нещо или пък... — Сърцето на Скарлет подскочи. — Корабът ми!

И тя се спусна по каменистата алея, без да ѝ обръща внимание нито на нея, нито на бодливите тръни. Почти се блъсна във вратата на хангара, но успя навреме да хване дръжката, отвори и в този миг силен грохот разтърси сградата.

— Татко!

Но баща ѝ не беше в кораба, приготвяйки се да отлети, както тя се опасяваше. Беше се покатерил върху шкафовете, които вървяха край стената, ровеше в тези над главата си и хвърляше на земята, каквото докопа. Кутии за боя, удължителни кабели и свредла.

Беше прекатурил на земята цял шкаф за инструменти и върху бетонния под сега се беше плиснало море от болтове и гайки, а двата метални шкафа на стената в дъното стояха зинали широко и вътре се виждаха различни военни пилотски униформи, работнически комбинезони и една градинска сламена шапка, запокитена в ъгъла.

— Какво правиш? — Скарлет тръгна с широки крачки към него, но после се приведе и се закова на място, защото край главата ѝ прелетя гаечен ключ. Очакваният трясък не последва, затова тя хвърли

поглед назад и видя Вълка да стиска ключа на една ръка от лицето си и да примигва изненадано. Скарлет се извърна към баща си. — Татко, какво...

— Тук има нещо! — викна той и отвори поредния шкаф. Грабна отвътре една метална кутия, обърна я и загледа хипнотизиран как стотици ръждясали пирони се удариха в пода и задрънчаха.

— Татко, спри! Тук няма нищо! — Тя тръгна през хаоса, като внимаваше да не стъпва върху остриите ръждясали пирони, повече отколкото се бе пазила от нащърбените камъни навън. — Спри!

— Скар, тук има нещо! — Баща ѝ пхна под мишница една метална туба, скочи от шкафа и клекнал започна да се мъчи да извади тапата. Макар и той да беше бос, бъркотията от гайки и пирони явно не го тревожеше. — Тя има нещо, което те искат. Трябва да е тук някъде... но къде.

Баща ѝ наведе тубата и остави жълтеникавата течност да потече с бълбукане над разпилените винтове и пирони, а въздухът се напълни с остриите пари на машинно масло.

— Татко, остави тубата! — Тя грабна един чук от земята и го вдигна над главата си. — Кълна се, ще те ударя!

Най-накрая той я погледна със същата лудост и страх от предишната вечер. Това не беше баща ѝ. Този мъж не беше суетен и пленителен, нито егоцентричен — всички качества, на които като дете се бе възхищавала и които като младо момиче презираше. Този мъж бе развалина.

Потокът от масло понамаля.

— Татко, остави тубата. Веднага.

Устните му затрепериха, когато вниманието му се премести върху малкия кораб за доставки, който беше само на една-две крачки от него.

— Тя обичаше да лети — промърмори той. — Обичаше корабите си.

— Татко. *Татко!*...

Баща ѝ се изправи и запрати тубата в задния прозорец на кораба. Стъклото се напука като паяжина.

— Само не кораба ми! — Скарлет пусна чука и се втурна към него, като се препъваше в отломките и инструментите.

При втория удар стъклото се строши и баща ѝ се хвърли навътре през стърчащите късове.

— Спри! — Скарлет го улови през кръста и го изтегли от кораба. — Остави ми кораба!

Той взе да ритне и я удари с коляно отстрани на тялото. Двамата се стовариха на пода. Една метална кутия се заби в бедрото на Скарлет, но тя мислеше единствено как да заклеци до тялото му ръцете, които той размахваше, и да го държи здраво, без да го пуска. Там, където беше стиснал счупеното стъкло, по дланите му имаше кръв, а дълбоката рана в бедрото му беше започнала да потъмнява.

— Пусни ме, Скар! Ще го намеря! Аз ще го...

Някой го измъкна от нея и той изкрещя. Скарлет се вкопчи в него инстинктивно, като се опитваше да го усмири, дордето не разбра, че Вълка дърпаше баща ѝ, за да го изправи на крака. Задъхана, тя го пусна. С едната ръка потърка пулсиращия си от болка хълбок.

— Пусни ме! — Баща ѝ проточи врат и щракна със зъби във въздуха.

Без да забелязва опитите му да се отскубне, Вълка стисна с една ръка китките на баща ѝ и протегна другата към Скарлет.

Едва-що дланта ѝ потъна в неговата, и крясъците на баща ѝ започнаха наново.

— Той е от тях! Той е един от тях!

Вълка изправи Скарлет на крака и я пусна, за да хване с две ръце бунтуващия се мъж. Тя вече очакваше да види пяна в ъгълчетата на устата му.

— Скар, татуировката! Това са те! Те са!

Тя отметна косата от лицето си.

— Знаем, татко. Успокой се! Ще ти обясня...

— Не можеш да ме отведеш обратно! Още търся! Не съм свършил! Трябва ми време! Моля те! Не отново там! Не отново. — И той се разрида.

Вълка погледна отблизо врата на баща ѝ, докато главата му висеше отпуснато напред, свъси вежди, а сетне рязко грабна тънката верижка от врата му и като дръпна, я откъсна.

Мъжът се сви и щом Вълка го пусна, се свлече тежко на пода.

Скарлет гледаше с облещени очи верижката, която се поклащаше в юмука на Вълка — от нея висеше малко украшение, което не бе

виждала никога преди. Доколкото помнеше, баща ѝ никога не бе носил бижута, освен брачната си халка. И нея беше свалил само дни, след като майка ѝ реши, че пръстенът не върши никаква работа, и го напусна.

— Предавател — каза Вълка и вдигна нагоре медальона, така че сребърното му покритие проблесна под светлината. Не беше по-голям от нокътя на кутрето на Скарлет. — Следили са го и, както предполагам, всичко са подслушвали.

Бащата на Скарлет гушна колената си и взе да се поклаща напред-назад.

— Мислиш ли, че ни слушат сега? — попита тя.

— Най-вероятно.

В гърдите ѝ избухна експлозия, тя се хвърли напред и с две ръце стисна юмрука на Вълка.

— Тук няма нищо! — изкрещя тя в медальона. — Нищо не крием! Заловили сте друга жена! И по-добре върнете баба ми, защото, кълна се в къщата, в която съм родена, че ако и един косъм падне от главата ѝ, ако оставите и една бръчица или едно петънце по тялото ѝ, ще ви намеря всички и ще ви откъсна вратленцата като на пилци! Разбрахте ли ме? Върнете ми я!

С прегракнало гърло тя отстъпи назад и пусна ръката на Вълка.

— Свърши ли?

Скарлет кимна, като трепереше от гняв.

Вълка пусна предавателя на земята, взе чука и с един-единствен прецизен удар го смаза. Металът изхрущя на цимента и накара Скарлет да подскочи.

— Как мислиш, дали са знаели, че баща ти ще дойде тук? — попита Вълка изправен.

— Те са го оставили в полето.

Сух и празен, помежду им се чу гласът на баща ѝ.

— Те ми казаха да го намеря.

— Какво да намериш? Какво? — попита го Скарлет.

— Не знам. Не ми казаха. Казаха само... че крие нещо. Нещо ценно и тайно, което им трябва.

— Чакай малко... ти си знаел? — прекъсна го Скарлет. — Знаел си, че те подслушват и не ми каза? Ами ако бях казала нещо, ако бях

направила нещо, с което да ме заподозрат? А, татко? Ами ако аз съм следващата, която ще отвлекат?

— Нямах избор — рече той. — Само при това условие се съгласиха да ме пуснат. Казаха ми, че ще ме пуснат на свобода само ако намеря онова, което баба ти крие от тях. Ако намеря нещо, което би могло да им помогне. Скар, трябваше да се измъкна оттам. Не знаеш какво беше.

— Знам, че те още я държат в плен! И знам, че ти си такъв страхливец, че те е грижа само за собствената ти кожа и пет пари не даваш какво става с нея, нито какво може мен да ме сполети.

Скарлет замълча и зачака той да отрече. Зачака го да си измисли някакво усукано оправдание, както винаги бе правил, но той стоеше безмълвен. И дума не отронваше.

От гняв лицето ѝ почервенея.

— Ти си позор за нея и за всичко, в което някога е вярвала. Тя би рискувала живота си, за да ни защити! Би рискувала живота си дори за непознат, щом трябва. Но ти мислиш само за себе си. Не мога да повярвам, че си неин син. Не мога да повярвам, че си мой баща.

Той вдигна уплашените си очи към нея.

— Бъркаш, Скарлет. Тя гледаше, докато ме измъчваха. Гледаше ме. И пак не издаде тайната си. — На лицето му присветна искра на неподчинение. — Има нещо, което баба ти никога не ни е казвала, Скар, и това нещо поставя живота и на двама ни в опасност. Тя е егоистката.

— Ти какво ли знаеш за нея!

— Не, ти нищо не знаеш за нея! Прекланяш се пред нея като пред божество, откакто стана на четири! Заслепена си и не виждаш истината! Тя предаде и двама ни, Скарлет.

Кръвта заблъска в слепоочията ѝ и Скарлет посочи вратата.

— Махай се. Махай се от фермата ми и никога повече не се връщай! Не искам да те виждам никога вече!

Той пребледня и кръговете под очите му заприличаха на синини. Надигна се бавно от пода.

— И ти ли ще ме изоставиш, а? Собствената ми дъщеря и собствената ми майка се обръщат срещу мен, така ли?

— Ти пръв ни изостави.

Изведнъж Скарлет си даде сметка, че за петте години, през които не бе виждала баща си, бе израснала колкото него на височина. Двата се гледаха очи в очи — тя кипеше отвътре, а той се мръщеше, като че ли искаше да изпита разкаяние, но не беше съвсем сигурен как.

— Сбогом, Люк.

Той раздвижи устни.

— Те пак ще ме намерят, Скарлет. И вината за това ще тежи на твоите плещи.

— Да не си посмял да ме виниш! Ти носеше предавателя на врата си, ти си този, който искаше да ме продаде.

Той дълго задържа очите си върху нейните, сякаш я чакаше да смени решението си. Чакаше я да го посрещне пак у дома и в живота си. Но в ушите си Скарлет чуваше само как чукът строшава предавателя. Спомни си изгарянията по ръката му и разбра, че и за миг не би се поколебал да я предаде, ако започнат отново да го измъчват, ако това ще спаси собствената му кожа.

Накрая той сведе очи и без повече да погледне дъщеря си или Вълка, повлече крака през отломките в хангара.

Скарлет отпусна юмруци до тялото си. Щеше да се наложи да почака. Той ще отиде в къщата, за да си събере нещата. Представи си го как тършува из кухнята за храна, преди да потегли, или пък рови за някоя изостанала бутилка с уиски. Реши да не рискува пътищата им да се пресекат отново, преди да си е тръгнал завинаги.

Страхливец. Предател.

— Ще ти помогна.

Тя скръсти ръце, за да предпази гнева си от благостта в гласа на Вълка. Огледа бъркотията наоколо — щяха да минат седмици, преди да смогне да сложи всичко в ред.

— Не ми трябва помощта ти.

— Исках да кажа, че ще ти помогна да върнеш баба си. — Вълка се отдръпна, като че ли сам бе изненадан от предложението си.

Трогателно дълго време й трябваше да смени посоката на мислите си от вътрешната високопарна реч против вероломния си баща към внушителното значение на думите на Вълка. Тя примигна и затаи дъх, представи си думите му, затворени в балон, който вятърът можеше да отнесе.

— Наистина ли?

Той рязко тръсна глава.

— Щабквартирата на Вълците се намира в Париж. Сигурно там я държат.

Париж. Думата изпълни мислите ѝ. Една нишка. Една надежда.

Хвърли поглед към кораба и разбитото стъкло. Гневът ѝ пак пламна, но този път бързо се стопи — нямаше време. Не и сега, когато за първи път от две седмици имаше лъч надежда.

— Париж — измърмори тя. — Може да хванем влака от Тулуза — осем часа са дотам, нали? — Ядосваше се при мисълта, че бе останала без кораб, но дори с ужасно бавния влак Маглев щеше да е по-бързо, отколкото да сменя стъклото. — Някой ще трябва да наглежда фермата, докато ме няма. Може Емили, след работа. Ще ѝ пратя съобщение, после само ще си взема малко дрехи и...

— Скарлет, почакай. Не може просто така да се втурнем натам. Трябва добре да обмислим всичко.

— Да се втурнем ли? Не можем да се втурнем ли? Държат я повече от две седмици вече! Не бих казала, че се втурваме натам!

Погледът на Вълка се помрачи и Скарлет спря — за първи път усети безпокойствието му.

— Виж — рече тя и навлажни език, — имаме осем часа да измислим нещо във влака. Но не мога да остана тук и един миг още.

— Ами ако баща ти се окаже прав? — Раменете му бяха сковани. — Ако тя наистина крие нещо тук? И те дойдат да го търсят?

Тя поклати глава енергично.

— Могат да търсят, където си поискат — нищо няма да намерят. Баща ми греши. Аз и grand-мере нямаме тайни една от друга.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Почти цяла сутрин Кай се бе взирал през прозореца, заслушан в монотонния брътвеж на новинарските емисии и военните, които му докладваха за бягството на най-търсения затворник в цялата Източна Република. Сега се извърна и видя, че на вратата стоеше министър Хюи, а до него Торин. И двамата имаха крайно нещастен вид.

Кай преглътна.

— Е?

Хюи пристъпи напред.

— Изплъзнали са се.

Пулсът на Кай спря. Направи неуверена крачка към бюрото на баща си и стисна облегалката на стола.

— Издадох заповед в издирването незабавно да се включат и резервните кораби. Уверен съм, че до залез-слънце ще проследим бегълците и ще ги заловим.

— С цялото ми уважение, господин министър, но не изглеждате съвсем убеден.

Хюи изпъчи гърди, но при все това лицето му порозовя.

— Напротив, Ваше Величество, убеден съм. Можем да ги открием. Само че... по-трудно става, защото корабът е краден. Цялото оборудване за проследяване е било свалено.

Торин въздъхна гневно.

— Момичето се оказа по-умно, отколкото го мислех.

Кай прокара ръка през косата си, угасявайки неочакваната искра на гордост.

— А освен това да не забравяме, че е лунитянка — добави Хюи.

— Човекът, който ще я залови, трябва да бъде нащрек — предупреди ги Кай. — На всички трябва да им стане ясно, че тя несъмнено ще опита да бръкне в умовете им, така че сами да се наранят.

— И това е вярно, но аз говорех за друго. В миналото сме срещали трудности при проследяването на лунните кораби. Изглежда,

че знаят някакъв начин за обезвреждането на радарите ни. Боя се, че не сме съвсем сигурни как точно го правят.

— Те могат да обезвреждат радарите ни? — Кай хвърли поглед към Торин. — Вие знаехте ли?

— Чувал съм различни слухове — призна Торин. — С баща ви предпочитахме да вярваме, че това не са нищо повече от слухове.

— Не всички мои връстници приемат възгледите ми по въпроса — обади се Хюи. — Но аз самият съм убеден, че лунитяните обезвреждат радарите ни. Дали го правят чрез силата на ума си, или имат някакъв друг талант — не мога да кажа. Но дори и така, Лин Синдер няма да стигне далеч. Ще съсредоточим всичките си възможности в издирването ѝ.

Кай успокои вътрешното си вълнение и лицето му застина като камък.

— Дръжте ме в течение.

— Разбира се, Ваше Величество. Има и още нещо, което, струва ми се, бихте искали да видите. Вече приключихме с гледането на записите от охранителните камери в затвора. — Хюи посочи бюрото на Кай с вградения в него екран.

Кай заобиколи стола, запретна дългите си ръкави, тъй като изведнъж му стана горещо, и седна. В ъгълчето се въртеше съобщение от съвета по националната сигурност.

— Приеми съобщението.

На екрана светна картина от затвора с чисто белите, лъскави стени. По протежението на коридора имаше гладки врати и идентификационни скенери. Появи се един от пазачите и посочи с ръка вратата. След него вървеше нисък, възрастен мъж със сива шапка на главата.

Кай подскочи. Това беше доктор Ърланд.

— Усили звука!

От екрана се разнесе познатият глас на доктора.

— Аз съм водещият учен в кралския екип за изследвания на летумозиса, а това момиче е най-важният обект на изследванията ми. Трябва да ѝ взема кръвни проби, преди да е напуснала Земята. — Леко разсърден, той бръкна в торбата и извади нещо — една спринцовка, но торбата остана все така издута. Вътре имаше и друго.

— Имам заповед, господине — отвърна пазачът. — Трябва да получите официално разрешение от императора, за да ви пусна.

Докторът Ърланд прибра спринцовката обратно в торбата, а Кай се намръщи, защото знаеше, че той не бе искал подобно разрешение от него.

— Добре. Щом такъв е редът, разбирам — каза докторът. И тогава той просто застана там, спокоен и търпелив. И само след миг Кай зърна усмивката на лицето му. — Ето, виждате ли? Получих нужното разрешение от императора. Може да отворите вратата.

Долната челюст на Кай увисна, когато за негово удивление пазачът се обърна към вратата на килията, прокара чипа си през скенера и набра кода. Зелената лампичка светна и вратата се отвори.

— Много ви благодаря — каза докторът и мина край пазача. — Ще ви помоля да ни оставите за малко насаме. Няма да се бавя повече от минутка.

Без да спори, пазачът затвори вратата и тръгна безцелно в посоката, от която бяха дошли, оставяйки екрана празен.

Кай вдигна очи към Хюи.

— Разпитахте ли пазача?

— Да, сър, и той твърди, че си спомня как отказва да пусне доктора при момичето, след което той си е тръгнал. Беше объркан, когато му пуснахме записа. Казва, че не помни нищо от случилото се.

— Как е възможно?

Хюи се зае да закопчава сакото си.

— По всичко личи, Ваше Величество, че доктор Дмитри Ърланд е използвал обаянието си върху пазача, за да бъде допуснат в килията на затворничката.

Косата на Кай настръхна и той се тръшна на стола.

— Обаянието си? Смятате, че той е лунитянин?

— Това е теорията ни.

Кай се загледа втренчено в тавана. Синдер се оказа лунитянка. Доктор Ърланд — и той.

— Това някаква конспирация ли е?

Торин се покашля, както правеше винаги, когато Кай подхвърлеше някоя глупава теория, макар че според императора въпросът беше зададен съвсем на място.

— В момента разследваме всички възможности — отвърна Торин. — Поне вече знаем как е избягала.

— Имаме още два записа, на които се вижда как затворничката омайва пазача от следващата смяна — каза Хюи, — и след това бива преместена в нова килия. На въпросния запис тя има два крака, а лявата ѝ ръка е различна от онази, с която е влязла в затвора.

Кай стана от стола.

— Торбата — рече той и тръгна към прозореца.

— Да. Доктор Ърланд е занесъл частите, трябва да заключим, с намерението да подпомогне бягството ѝ.

— Значи затова е напуснал. — Кай поклати глава и се запита откъде ли се познаваха двамата със Синдер и какво ли бяха правили в действителност всеки път, когато тя идваше при него в болницата. Чертаели са планове, заговорничели са, замисляли са конспирации? — А аз си мислех, че само му поправя мед дроида — промърмори той под носа си. — Дори не се усъмних — звезди! Ама че съм глупак!

— Ваше Величество — обади се Хюи, — малкото сили, които не сме хвърлили в издирването на Лин Синдер, бяха насочени към проследяването на Дмитри Ърланд. Той ще бъде арестуван като предател на короната.

— Моля извинете, че ви прекъзвам — рече Нанси, андроидът, който бе преподавал на Кай като дете, а сега бе заел важната роля на негов личен асистент. Андроидът, който, преди колко — няма и четири седмици даже — се бе повредил и за първи път го бе отвел при Лин Синдер. Тогава тя не бе за него нищо повече от прочут механик. — Нейно Величество лунната кралица Левана желае незабавно да се срещ...

— Няма да позволя влизането ми да бъде възвестявано от андроид!

Хюи и Торин се извърнаха. В този миг с пламнали очи в кабинета врхлетя кралица Левана и изневиделица нанесе удар с ръка по синия сензор на Нанси. Без съмнение андроидът щеше да се катурне назад, ако не беше стабилизиращата хидравлика, която се задейства тъкмо навреме, за да предотврати падането.

След нея влезе и обичайният ѝ антураж: Сибил Мира — главна чародейка в двора на кралицата, чиято роля бе смесица между кученце, сляпо привързано към господарката, и ликуващ слуга, който

извличаше наслада от това да изпълнява най-жестоките желания на Левана. Веднъж Кай бе станал свидетел как по заповед на кралицата тя нападна и едва не ослепи една невинна прислужница, и то без капка колебание.

След нея влезе друг чародей — с по-нисък ранг от Сибил, който имаше тъмна кожа и пронизващи очи и, както се струваше на Кай, единствената му задача бе да стои зад кралицата и да излъчва самодоволство.

После влезе личният охранител на Сибил — русият мъж, който бе държал Синдер на бала, когато Левана за първи път заплаши да отнеме живота ѝ. Въпреки че цял месец вече бяха негови гости в двореца, Кай и досега не бе научил името му. Вторият охранител, с огненочервената коса, беше онзи, който на бала се бе хвърлил между куршума и Левана и го бе поел право в рамото си. Очевидно раните от куршум не стигаха, за да получи човек почивка от изпълнението на дълга си като кралски страж. Впрочем, единствената следа от раната беше издутината от бинта под униформата му.

— Ваше Величество — обърна се Кай към кралицата — както той смяташе, със забележително отсъствие на презрение. — Каква приятна изненада.

— Само още един снизходителен коментар и ще ви накарам да откъснете сам езика си и да го заковете на портите на двореца.

Кай пребледня. Гласът на Левана, тъй приятен и мелодичен обикновено, сега беше твърд като стомана и въпреки че неведнъж я бе виждал разгневена, тя никога досега не бе сваляла тънкото покривало на дипломатичността.

— Ваше Величество.

— Вие сте я оставили да избяга! Моята затворничка!

— Уверявам ви, че правим всичко по силите ни...

— Аймъри, запуши му устата.

Кай усети как езикът му се отпуска. С разширени очи той посегна към устните си и тогава разбра, че не беше само езикът, а и гърлото, и челюстта му. Мускулите му бяха като атрофирани. Кое то все пак бе за предпочитане пред това да закове сам езика си за портите на двореца, но пък...

Погледът му се стрелна към чародея с яркочервената дреха, който се ухили очарователно насреща му. Кай кипна от гняв.

— Правите всичко, което е по силите ви, така ли? — Левана разпери длани върху бюрото на Кай. Двата поведоха сражение с очи над нетскрийна, който още показваше в стопкадър празния коридор на затвора, застинал във времето. — Искате да ми кажете, млади императоре, че не сте подпомогнали бягството ѝ? Че от самото начало не сте имали никакво намерение да ме унижите на ваша земя?

Кай почувства, че тя искаше от него да падне на колене и безмълвно да помоли за прошка, да обещае, че ще обърне небето и земята, за да задоволи желанията ѝ — но гневът надви страха му. И тъй като способността му да говори му бе отнета, той склочи ръце на гърба на стола и зачака.

С крайчеца на окоото си успя да види Торин и Хюи, които стояха неподвижни като статуи и само лицата им бяха смръщени. Сибил Мира невинно бе затъкнала ръце в ръкавите си с цвят на слонова кост и сигурно ги държеше на разстояние с лунната си мисловна магия. Единственото същество в стаята, което лунитяните не можеха да контролират с мисловните си трикове, беше Нанси. Тя беше уловена в ръцете на русия страж, а сензорът и вградената ѝ камера бяха завъртени така, че да не могат да запишат случващото се.

Пръстите на кралицата побеляха върху бюрото.

— Очаквате да ви повярвам, че не сте поощрили бягството? Че нямате нищо общо с него? — Изражението ѝ се изопна. — Със сигурност нямате вид на твърде покрусен човек, Ваше Величество!

Вътрешно Кай се смути дълбоко, но лицето му остана безизразно. В главата му се завъртяха слухове и суевория, за които бе слушал през годините — слухове за това как Левана винаги узнава, когато някой говори за нея, все едно къде се намира на Луна, че дори и на Земята. Но той подозираше, че свръхестествените ѝ способности да научава неща, които не биваше да стигат до ушите ѝ, имаха съвсем правдоподобно обяснение.

Шпионирала го е, а преди него и баща му. Не се съмняваше в това, просто не знаеше как.

Кай разбра, че тя очакваше отговор от него, затова изви вежди и възбудено размаха ръка към устата си.

Левана затрепери от гняв и се отблъсна назад от бюрото. Източи врат, докато започна да гледа покрай носа си надолу към него.

— Говори.

Езикът му върна чувствителността си и Кай метна една недоволна усмивка на Аймъри.

Сетне стори най-непочтителното нещо, което може да му хрумне — дръпна стола от бюрото си и седна. Облегна се назад и скръсти ръце на корема си.

Гневът запращя в тъмносивите очи на Левана, докато за кратък миг тя стана почти грозна.

— Не — рече Кай. — Не съм поощрявал лунитянката да бяга, нито съм ѝ помагал с нещо.

— И защо да ви вярвам, след като на бала изглеждахте така омаян от нея?

Той сви вежди.

— Ако отказвате да ми повярвате, защо тогава не измъкнете насила признанието ми и да приключим с това?

— О, Ваше Величество, бих могла да пъкна в устата ви всички думи, които би ми се приискало да чуя. Но за беда, ние не четем мисли, а мен ме интересува единствено истината.

— В такъв случай, позволете да ви я поднеса. — Кай се надяваше, че изглежда повече снизходителен и по-малко ядосан. — Предварителното ни разследване показва, че за да избяга от килията си, тя е използвала едновременно способностите си на лунитянка и киборг и при все че е вероятно да е получила помощ от двореца, това е станало без знанието ми. Боя се, че не бяхме подготвени да задържим затворник, който е киборг и в същото време лунитянка. Разбира се, занапред ще работим по засилването на сигурността в затвора ни. А междувременно правим всичко по силите ни, за да открием бегълката и да я арестуваме. Направих сделка с вас, Ваше Величество, и смятам да спазя своята част.

— Вие вече се провалихте във вашата част от сделката — изплю тя в отговор, но после лицето ѝ се смекчи. — Млади императоре, нали не сте си въобразили, че сте влюбен в това момиче?

Кай стисна ръце, дордето кокалчетата не го заболяха непоносимо.

— Всички чувства, които ми се е сторило, че изпитвам към Лин Синдер, очевидно не са били нищо повече от лунен трик.

— Очевидно. Доволна съм, че признавате това. — Левана склони ръце отпред с престорена скромност. — Аз приключвам с

фарса тук и незабавно отпътувам за Луна. Давам ви три дни да откриете момичето и да ми го доведете. Ако не успеете, ще пратя собствената си армия да я намери, а те ще разрушат всеки кораб, всяка товарна станция и всяка къща на смешната ви планета, докато не я заловят.

Бели петна засвяткаха пред очите на Кай и той скочи на крака.

— Защо не си признаете? От десет години си търсите причина да нападнете Земята и сега използвате това избягало, нищо и никакво момиче, за да осъществите плановете си.

Устните на Левана се свиха в ъгълчетата.

— Вие, изглежда, разбирате мотивите ми погрешно, затова нека ви кажа точно какво мисля. Някой ден аз ще управлявам Източната република, но от вас зависи дали това ще стане чрез война, или чрез мирен и дипломатичен брачен съюз. Но случаят с момичето няма нищо общо с войната и политиката. Искам това момиче живо или мъртво! И ако трябва, ще изпепеля страната ви до основи, за да го намеря.

Левана се отдръпна от бюрото и напусна кабинета, а антуражът ѝ я последва, без да каже и дума и без да изрази емоция.

Когато всички си тръгнаха, Хюи и Торин се разтопиха пред очите на Кай — и двамата с вид, сякаш след пристигането на кралицата сега за пръв път си поемаха дъх. И вероятно бе точно така — Кай не знаеше какво им бе причинила Сибил, но можеше да се догади, че не е било приятно.

Нанси се изви на колелата си.

— Простете, Ваше Величество. Никога нямаше да я пусна да влезе, ако вратата не беше вече отворена.

С един жест Кай я накара да замлъкне.

— Какво съвпадение, че е избрала единствения момент, в който вратата не беше заключена и кодирана, да връхлети тук, не мислиш ли?

Процесорът на Нанси забръмча — очевидно изчисляваше вероятностите.

Кай прокара ръка през лицето си.

— Но както и да е. Напуснете всички. Моля ви.

Нанси изчезна през вратата, но Хюи и Торин останаха.

— Ваше Величество — обади се Хюи. — С цялото ми уважение, но имам нужда от разрешението ви...

— Да, добре. Направете, каквото трябва. Но сега ме оставете сам. Моля ви.

Хюи чукна петите си.

— Както пожелаете, Ваше Величество. — Торин изглеждаше готов да спори, но не го направи и след миг вратата изсъска след двамата.

Щом ключалката щракна, Кай рухна върху стола. Цялото му тяло се тресеше.

Изведнъж прозря, че не бе готов за това изпитание. Не бе достатъчно силен и умен, за да заеме мястото на баща си. Не можеше дори да опази кабинета си от Левана — как тогава щеше да защити страната си от нея, че и планетата?

Завъртя се в кръг на стола и прокара ръце през косата си. Градът под него привлече погледа му, но скоро той бе притеглен от безоблачното, яркосиньо небе. Някъде отвъд него бяха луната и звездите, и десетките хиляди кораби: товарни кораби, пътнически кораби, военни кораби, кораби за доставки и всички се бореха за пространството отвъд озоновия слой. А Синдер беше на един от тях.

Една част от него, една огромна част от него — и той не можеше да направи нищо — се надяваше, че Синдер просто ще изчезне като загасваща опашка на комета. Ей така, напук на кралицата, та да не може тя да се докопа до това единствено нещо, което толкова много желаше. Най-сетне, тирадата ѝ бе предизвикана чисто и просто от суетата ѝ — нали Синдер бе направила онази глупава бележка, че кралицата не била хубава.

Кай потърка слепоочието си и си даде сметка, че ще трябва да се откаже от тези мисли. Трябваше да открият Синдер, и то бързо, преди милиони хора да са загинали заради нея.

Вече всичко опираше до политика. За и против, взимаш — даваш, сделки, договорки. Трябваше да намерят Синдер, трябваше да усмирят Левана, Кай трябваше да спре да се държи като измамено и възмутено момче и да започне да се държи като император.

С чувствата му към Синдер — истински или въображаеми — беше свършено.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Синдер спря душа и се облегна на стената от фиберстъкло, а накрайникът продължи да капе на главата ѝ. Искаше ѝ се да поостане още в банята, но се тревожеше да не би запасите от вода да свършат, че ако се съдеше по половинчасовия душ, който Трън си беше взел, на него не можеше да се разчита да пести.

Но поне беше чиста. Миризмата на канал я нямаше, беше измила и потта. Тя излезе от общата баня, изтри косата си с една твърда кърпа, а после попи всички процепи и свързки на протезите си от водата, за да не ръждясат. Беше ѝ навик, макар че новите части си имаха защитно покритие. Доктор Ърланд явно не се бе поскъпил за нищо.

На плочките в ъгъла, свити на топка, стояха мръсните ѝ затворнически дрехи. В стаите за екипажа Синдер беше намерила една захвърлена военна униформа — чифт огромни тъмносиви панталони, които трябваше да запаше в кръста с колан, и една обикновена бяла тениска. Облекло, което не беше много по-различно от работните панталони и тениските, с които беше свикнала, преди да започне да бяга от закона.

Пусна кърпата и дрехите от затвора в улея за пране и отключи вратата на банята. Тесният коридор разкриваше отворен портал към кухнята надясно, а също и към товарния отсек вляво, който бе задръстен от пластмасови щайги.

— Мил, роден дом — промърмори тя и тръгна към товарното отделение, като по пътя изцеди няколко капчици от косата си.

От тъй наречения капитан нямаше и помен. Само слабите крушки по пода светеха, а тъмнината, тишината и съзнанието за празнотата на пространството около кораба, протягащо се към вечността, оставяха у Синдер странното усещане, че е привидение, което обитава корабокруширал кораб. Тя внимателно заобиколи препятствията от пластмасови щайги, които препречваха пътя ѝ, и потъна в седалката на пилотската кабина.

През прозореца се виждаше Земята — под покривалото на въртящите се облаци се забелязваха бреговете на Американската

република и по-голямата част от Африканския съюз. А отвъд Земята бяха звездите — неизброимо множество звезди, които се движеха и образуваха безброй мъгляви галактики. Бяха красиви, но едновременно с това вдъхваха ужас, намираха се на разстояние от милиарди светлинни години, но изглеждаха толкова ярки и толкова близки, че Синдер почти се задушаваше.

Винаги бе мечтала за свобода. Свобода от мащехата си и деспотичните ѝ правила. Свобода от постоянната работа без никаква отплата. Свобода от подигравките и думите на ненавист на непознатите, които нямаха вяра на момичето киборг, защото тя беше твърде силна, твърде умна и много я биваше с машините, за да е нормална.

Е, вече беше свободна, но не така си бе представяла свободата си.

Синдер сложи с въздишка левия си крак на коляното, вдигна панталона нагоре и отвори празното отделение в прасеца си. Когато влезе в затвора, бяха претърсили и изпразнили отделението ѝ — поредното им посегателство, но така и не бяха обърнали внимание на най-ценното съдържание в него. Без съмнение, пазачът, който я бе претърсвал, си бе помислил, че чиповете в гнездото от жици са част от компютърната система на Синдер.

Три чипа. Един по един тя ги извади и ги остави на облегалката на стола.

Пръв беше блестящият бял чип за директна връзка. Това беше лунен чип, изработен от материал, какъвто Синдер не беше виждала досега. Левана бе заповядала да го инсталират в Нанси, андроида на Кай, и го бе използвала, за да събира поверителна информация. Момичето, което го беше програмирало — вероятно личният програмист на кралицата, беше използвало чипа по-късно, за да се свърже със Синдер и да ѝ предаде, че Левана замисля да се омъжи за Кай. А сетне да го убие и като използва силата на Източната република, да нападне останалите страни от Земния съюз. Заради тази информация Синдер отиде на бала преди няколко дни, макар че оттогава сякаш бе минала цяла вечност.

Не съжаляваше за постъпката си. Знаеше си, че пак би поела същия риск, въпреки че това единствено прибързано решение обърна живота ѝ в хаос.

Идваше ред на чипа на Ико. От трите той беше най-голям и най-изстрадал. От едната страна имаше ясен отпечатък от машинно масло — вероятно оставен от палеца на Синдер, а в едното ъгълче се виждаше тънка пукнатина. И въпреки това Синдер беше уверена, че чипът още работи. Прислужник андроид, Ико доскоро принадлежеше на мащехата ѝ и беше една от най-близките приятелки на Синдер. Но в пристъп на гняв и отчаяние Адри бе разглобила Ико, за да я продаде на части, като беше оставила само безполезните парчетии, в това число и чипа за индивидуалността ѝ.

Третият чип, който Синдер беше скътала, сви сърцето ѝ, щом го взе в ръка. Идентификационният чип на Пеони.

По-малката ѝ доведена сестра беше починала преди почти две седмици. Чумата бе отнела живота ѝ, защото Синдер не успя да занесе навреме лекарството. Синдер беше пристигнала със закъснение.

Какво ли би си помислила Пеони сега? Ако можеше да научи, че Синдер е лунитянка, че тя е принцеса Селена, че бе танцувала с Кай, че го бе целунала.

— Йъбък! Това идентификационен чип ли е?

Тя подскочи и стисна чипа в юмрука си, докато Трън се настаняваше на втория стол.

— Не се промъквай така зад гърба ми!

— Ти защо имаш идентификационен чип? — рече той и подозрително надзърна към другите два чипа върху облегалката на стола ѝ. — Дано не е твоят, след като ти ме накара да си махна своя.

Тя поклати глава.

— На сестра ми е. — Тя преглътна и разтвори ръка. Една люспа засъхнала кръв се бе отчупила върху дланта ѝ.

— Само не ми казвай, че и тя е избягала от затвора като теб. Чипът не ѝ ли е нужен?

Синдер затаи дъх и почака, докато болката в гърдите ѝ отмине, а сетне изгледа гневно Трън. Той срещна погледа ѝ и постепенно на лицето му се изписа разбиране.

— О, съжалявам.

Тя взе да си играе с чипа, като го местеше от едното си метално кокалче на другото.

— Отдавна ли?

— Преди две седмици. — Мушна чипа в юмука си. — Беше само на четиринайсет.

— Чумата?

Синдер кимна.

— Андроидите, които се грижат за болните в изолаторите, събираха чиповете на починалите. Мисля, че ги дават на осъдени затворници и избягали лунитяни... хора, които се нуждаят от нова самоличност. — Тя сложи чипа на облегалката при другите. — Не можех да ги оставя да вземат и нейния.

Трън се отпусна назад в стола. Добре се беше нагласил след банята — косата му беше подстригана спретнато, лицето му — гладко избръснато и освен това миришеше на много скъп сапун. Беше се накичил със старо кожено яке, а на яката си беше закачил една-единствена значка с ранга на капитан.

— Андроидите, които работят в изолаторите, не са ли собственост на правителството? — попита той, загледан в Земята през прозореца.

— Да, така би трябвало да е. — Синдер се намръщи. Никога не се бе замисляла върху това, но произнесени гласно, думите надигнаха у нея вихрушка от подозрения.

Трън пръв изрече мисълта:

— Защо правителството ще програмира андроидите така, че да събират чиповете на починалите?

— Може би, за да не стигат на черния пазар — предположи Синдер и натисна чипа на Пеони върху облегалката на стола. — А може би ги почистват да станат като нови и ги пускат в обръщение.

Но и тя сама не вярваше, че е така. Производството на идентификационни чипове изобщо не струваше скъпо и ако хората научеха, че самоличността на техните близки бива изтривана, щеше да се вдигне доста шум.

Тя прехапа устни. Дали имаше друга причина тогава? Дали правителството използваше чиповете за нещо друго? А може би някой бе успял да препрограмира андроидите от изолаторите без знанието на правителството?

Стомахът ѝ се сви. Искаше да може да поговори с Кай.

— Ами другите два какви са?

Тя погледна надолу.

— Единият е чип за директна връзка, а другият е чипът за индивидуалността на андроид — мой приятел.

— Ти какво — да не би да колекционираш чипове, а?

Синдер се намръщи.

— Само ги съхранявам, докато реша какво да правя с тях. Все някога ще трябва да намеря ново тяло за Ико, нещо, което да може да й. — Гласът ѝ замря, после тя извика. — Сетих се!

Натика набързо другите два чипа в пресеца си отново. После грабна чипа на Ико и излетя право към товарното отделение. Трън я последва — от коридора през люка към долното ниво до машинното отделение — и застана на вратата, докато Синдер се мушна под въздушните тръби и изскочи до главния компютър.

— Имаме нужда от нова система за автоматичен контрол — рече тя, отвори панела и прокара пръст по етикетите. — Ико е именно система за автоконтрол! Като всеки друг андроид. Разбира се, тя е свикнала с функционалните параметри на много по-малко тяло, но... колко по-различно би могло да бъде?

— Нека отгатна — много по-различно?

Тя поклати глава и тикна чипа в системата на главния компютър.

— Не, не. Ще стане, ще видиш. Трябва ни само адаптер. — Докато говореше, тя работеше — вадеше жиците от местата им, като ги усукваше насам-натам, пренареждаше ги, пак ги свързваше.

— А ние имаме ли адаптер?

— След малко ще имаме.

Тя се извърна и огледа контролния панел зад нея.

— Нали няма да използваме вакуумния прахосъбирател?

— Вакуумния какво?

Тя дръпна един кабел от панела и пъкна единия му край в главния компютър, а другия в изхода към системата за автоматичен контрол — същата, която за малко не опече собствената ѝ електрическа верига.

— Това ще свърши работа — рече тя и клекна на пети.

Системата светна и се чу познатият на Синдер звук от вътрешната диагностика. Сърцето ѝ се разтуптя, като си помисли, че вече няма да бъде сама, че беше успяла да спаси поне едно от любимите си същества.

Главният компютър отново стихна.

Трън погледна към тавана, сякаш очакваше той да се срути на главата му.

— Ико? — изрече Синдер с лице към компютъра. Да не би високоговорителите да бяха изключени? Правилно ли са въведени настройките за звука? Не бе срещнала никакви затруднения да разговаря с Трън, докато бяха в склада, но.

— Синдер?

Тя възкликна от облекчение и едва не се прекатури назад.

— Ико! Да, аз съм, Синдер! — Тя гушна една охладителна тръба, която висеше отгоре и беше част от двигателя и кораба.

Това сега беше Ико.

— Синдер. Нещо не е в ред със зрителния ми сензор. Не мога да те видя и се чувствам странно.

Синдер подаде език между зъбите си и се наведе да огледа слота, в който чипът на Ико бе намерил своя нов дом. Той пасваше съвсем точно, беше защитен и работеше отлично.

Нямаше и намек от проблем със съвместимостта. Усмивката ѝ се разтегна от ухо до ухо.

— Знам, Ико. За известно време нещата ще бъдат малко по-различни от обичайното. Трябваше да те инсталирам като система за автоматичен контрол на един космически кораб. Рампион, А 214, клас 11.3. Имаш ли връзка с нета? Би трябвало да можеш да свалиш спецификацията.

— Рампион ли? Космически кораб?

Синдер се сви цялата. Макар в машинното отделение да имаше само един говорител, гласът на Ико отекна от всяко ъгълче.

— И ние какво търсим на космически кораб?

— Това е дълга, дълга история, но не можах да измисля какво друго да направя с...

— О, Синдер! Синдер! — разнесе се като вопъл гласът на Ико и я накара да настръхне. — Къде беше цял ден? Адри е побесняла, а Пеони... Пеони.

Езикът на Синдер пресъхна.

— Мъртва е Синдер. Адри получи съобщение от изолатора.

Синдер се взираше безмълвно в стената.

— Знам, Ико. Това беше преди две седмици. Две седмици минаха, откакто Адри те изключи. Това е първото... тяло... което

успях да намеря.

Ико замълча. Синдер се огледа, усещайки присъствието ѝ навсякъде около себе си. За миг двигателят се завъртя по-бързо, сетне върна на обичайната си скорост. Температурата спадна едва забележимо. В коридора зад Трън светна една лампичка, а той стоеше вцепенен на вратата и имаше вид като че ли някой дух тъкмо бе превзел любимата му Рампион.

— Синдер — обади се Ико, след като няколко минути бе мълчала и изследвала кораба. — Та аз съм огромна. — В металния ѝ глас отчетливо се долови хленч.

— Ти все пак си кораб, Ико.

— Но аз... как ще... без ръце, без зрителен сензор, с тези гигантски неща за кацане — това ли са ми краката?

— Ъ, не. Това е приспособлението за кацане.

— О, какво, какво ще стане с мен? Аз съм ужасно грозна!

— Ико, това е само временно.

— Хей, я чакай малко, малка госпожице Безплътен глас. — Трън влезе в машинното и скръсти ръце на гърдите си. — Какво искаш да кажеш с това „грозна“?

Този път температурата рязко скочи.

— Кой си ти? Кой говори?

— Аз съм капитан Карсуел Трън, собственик на този прекрасен кораб, и няма да търпя обиди в мое присъствие по адрес на любимата ми Рампион!

Синдер изви очи.

— Капитан Карсуел Трън ли?

— Точно така.

Кратка тишина.

— В мрежата намирам само един Карсуел Трън, кадет от Американската република, постъпил в затвора на Нов Пекин на...

— Той е — обади се Синдер и изобщо не се трогна от свирепия поглед на Трън.

Последва нова тишина и горещината в машинното отделение отново се повиши, но не много. И тогава се чу:

— Вие сте... доста красив, капитан Трън.

Синдер простена.

— А вие, моя мила лейди, сте най-великолепният кораб в тези небеса и никога на никого не позволявайте да ви казва противното.

Температурата литна нагоре, докато Синдер не пусна ръцете си с въздишка.

— Ико, нарочно ли се изчервяваш?

Температурата падна, докато стана приятна.

— Не — отвърна Ико. И добави: — Наистина ли съм красива? Даже и като кораб?

— Най-красивата — рече Трън.

— На лявата врата имаш нарисувана гола мадама — додаде Синдер.

— Сам я нарисувах.

Няколко от вградените в тавана крушки примигнаха и засияха с мъждив пламък.

— Ико, това е само временно. Наистина. Ще намерим нова система за автоматично управление на кораба и ново тяло за теб. Все някога. Но сега искам да се погрижиш за кораба, да провериш данните, да направиш диагностика.

— Акумулаторът почти е паднал.

Синдер кимна.

— Да, това вече го знам. Нещо друго има ли?

Моторът забръмча наоколо й.

— Мисля, че мога да направя пълна проверка на системата.

Сияеща, Синдер пропълзя обратно към вратата и когато се изправи, бе посрещната от Трън, който имаше доволен вид.

— Благодаря ти, Ико.

Лампите отново изгаснаха, тъй като Ико пренасочи енергията си.

— Но пак ще питам — какво правим тук на този космически кораб? И то в компанията на углавен престъпник? Нищо лично, капитан Трън.

Синдер направи физиономия — бе твърде уморена да разказва приключенията си, но като знаеше, че не може вечно да държи в неведение спътниците си, рече:

— Добре, да се върнем в пилотската кабина — и се мушна край Трън, за да излезе в коридора. — Нека поне да се настаним удобно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Скарлет повика кораб, който да ги откара в Тулуза и почти изпразни сметката си от последния превод на Жил. Настани се срещу Вълка, за да не го изпуска от очи, и през цялото пътуване усещаше как пистолетът се забива в гърба ѝ. Знаеше, че в това малко пространство той нямаше да ѝ свърши никаква работа. Вече бе виждала бързината на Вълка, и то повече от веднъж. Той можеше да я затисне и да я удуши, още преди да е успяла да измъкне пистолета от кръста си.

Но ѝ беше невъзможно да изпита страх от този почти непознат, който седеше насреща ѝ. Вълка беше очарован от хълмистите ферми, край които минаваха, и зяпаше с отворена уста тракторите, добитъка и старите порутени хамбари. През цялото време краката му играеха, но тя бе сигурна, че той не го съзнаваше.

Почти детският му интерес беше в пълно противоречие с всичко останало у него. Заздравяващото му посинено око, избледнелите белези, широките рамене, несмутимото спокойствие, с което почти удуши Ролан, свирепата жестокост в погледа му, когато едва не погуби противника си на борбите.

Скарлет задъвка долната си устна и се запита кое от двете му лица бе истинското и кое беше престореното.

— Откъде си? — попита го тя.

Вълка завъртя очи да срещне нейните и любопитството изчезна от лицето му. Сякаш беше забравил, че и тя е там.

— Оттук съм. От Франция.

Устните ѝ трепнаха.

— Странно. Имаш вид на човек, който никога не е виждал крава.

— О, не. Не съм от Рийо. От града съм.

— От Париж?

Той кимна и подскачащите му крака превключиха на нов ритъм, като се редуваха един друг. Скарлет не можеше повече да търпи това подскачане, затова се пресегна, хвана твърдо с ръка едното коляно и го застави да стои мирно. При допира ѝ Вълка се дръпна рязко.

— Подлудяваш ме — рече тя и оттегли ръката си. Краката му застанаха неподвижни поне за момента, но изненаданият му поглед се застоя върху нея. — Е? Как от всички възможни места се озова тъкмо в Рийо?

Вниманието му се върна към прозореца.

— Отначало просто исках да избягам. Хванах Маглев до Лион и оттам започнах да следя борбите. Рийо е малко градче, но в него се събира добра компания.

— Забелязах. — Скарлет облегна глава на седалката. — Живяла съм в Париж за малко, като дете. Преди да дойда да живея тук с grand-mere. — Тя сви рамене. — Градът никога не ми е липсвал.

Бяха подминали вече фермите, маслиновите горички, лозята и предградието и се спускаха в сърцето на Тулуза, когато тя чу Вълка да казва:

— И на мен не ми е липсвал.

Подземното ниво на гара Маглев беше осветено непоносимо ярко от флуоресцентните лампи, които компенсираха излишно липсата на слънчева светлина. Те слязоха надолу с ескалатора, а в подножието ги чакаха два андроида и детекторът за оръжия, който изпищя още щом краката на Скарлет докоснаха платформата.

— Открит личен пистолет Лео 1272 ТСР 380. Моля, подайте идентификационния си чип и отстъпете встрани.

— Имам разрешително — обади се Скарлет и подаде ръка.

Светна червена светлина.

— Оръжието е законно. Благодаря ви, че използвате влака Маглев на Европейската федерация — издекламира андроидът и се върна на поста си.

Скарлет мина край андроидите и намери една празна пейка точно до релсите. Въпреки че близо до тавана имаше половин дузина малки сферични камери, които се движеха в кръг, стените бяха изписани през годините с изящни графити и призрачните образи на разкъсани плакати от концерти се вееха от тях.

Вълка седна до нея и след миг буйното му, енергично подскачане започна отново. И макар че той бе оставил място помежду им, Скарлет усети, че вече е привикнала към шаването на пръстите му, подскачането на коленете и въртенето на раменете му. Енергията му беше почти физически осезаема.

Скарлет се умори само докато го гледаше.

Като се стараяше да не му обръща внимание, тя измъкна портскрийна от джоба си и провери съобщенията си, но нямаше нищо важно — само реклами и спам.

Три влака пристигнаха и отпътуваха. Лисабон. Рим. Западен Мюнхен.

Скарлет стана неспокойна и без да се опомни, започна да потропва с крак в същия ритъм като Вълка, докато той не я докосна леко с пръст по коляното.

Тя застина и Вълка мигновено се отдръпна.

— Извинявай — каза тихо и стисна ръце в скута си.

Скарлет замълча, тъй като не бе съвсем сигурна за какво ѝ се извиняваше. Не можеше да реши също дали ушите му порозовяха, или това беше отражението от мигащите светлини на една реклама наблизо.

Видя как Вълка изпусна премерено дъх и тогава, без никакво предупреждение, застина и извърна рязко главата си към ескалаторите.

Обезпокоена, Скарлет тозчас проточи врат, за да види какво го бе сепнало така. Мъж, облечен в делови костюм, тъкмо минаваше през детекторите в края на ескалатора. След него мина друг мъж със скъсани дънки и пуловер. След това беше ред на една майка, която с едната си ръка буташе въздушна количка, а с другата проверяваше портскрийна си.

— Какво има? — попита Скарлет, но думите ѝ бяха удавени от гърмящите високоговорители, които обявиха влака за Париж през Монпелие.

Напрежението в мускулите на Вълка изчезна и той скочи на крака. Магнитите на линиите забръмчаха и той тръгна енергично към края на перона заедно с другите пътници. По лицето му нямаше и следа от безпокойството му.

Скарлет метна на рамо чантата си, хвърли още един поглед назад и тогава го настигна.

Размитите очертания на заострения нос на влака се плъзнаха край тях, а сетне той спря с лекота. Плавно вагоните се спуснаха върху релсите със силен звън и вратите на целия влак изсъскаха и се отвориха. От всеки вагон слезе по един андроид и монотонните им гласове заговориха едновременно:

— Добре дошли на борда на влака Маглев на Европейската федерация. Моля, протегнете ръце за проверка на билетите. Добре дошли на борда на...

Веднъж щом скенерът мина над китката ѝ и тя се качи на влака, тежестта се свлече от гърдите на Скарлет. Най-накрая! Най-накрая беше на път. Повече нямаше да седи със скръстени ръце. Повече нямаше да чака.

Намери едно празно, уединено купе с легло на два етажа, бюро и нетскрийн на стената. Вагонът имаше застоялия мирис на стая, напръскана с твърде много освежител за въздух.

— Пътуването ще е дълго — рече тя и сложи чантата си на бюрото. — Може да погледаме малко в нета. Имаш ли си любим канал?

Застанал в средата на купето, Вълка погледна от пода към екрана, после обходи стените, като се мъчеше да намери място, на което да спре поглед. Всичко друго, само не и върху Скарлет.

— Не, нямам си — отвърна той и се запъти към прозореца.

Скарлет приседна на ръба на леглото и забеляза по стъклото отражението на нетскрийновете, от което зацапаните петна от пръсти лъснаха ясно.

— И аз нямам. Откъде ти време за гледане, а?

Тъй като той не отговори, тя се подпря назад на ръце и се престори, че не забелязва внезапно настъпилото смущение.

— Екран, включи се!

Около една маса седяха група светски репортери. Злобните им, празни приказки влизаха от едното ухо на Скарлет и излизаха от другото, тъй като мислите ѝ бяха твърде объркани. Но не след дълго тя осъзна, че обсъждат бала в Нов Пекин и лунното момиче, отвратителната ѝ коса, безобразното състояние на роклята ѝ и ръкавиците — това по тях петна от машинно масло ли бяха? Пълна трагедия.

Една от жените се закиска като кокошка:

— Колко жалко, че в космоса си нямат молове. Това момиче има нужда от пълно преобразяване — нова прическа, нова рокля!

Останалите гости се захиха сподавено.

Скарлет поклати глава.

— Горкото момиче ще го екзекутират, а те седнали да си правят шеги с него.

Вълка хвърли поглед към екрана.

— За втори път те чувам да я защитаваш.

— Ами да, опитвам се от време на време да мисля със собствената си глава и да не взимам за чиста монета глупавите пропаганди на медиите. — Скарлет се намръщи, защото си даде сметка, че говори точно като баба си. Но успокои раздражението си с една въздишка. — Хората винаги бързат да сипят обвинения и критики и дори не се запитват какво е преживяла, а още по-малко какво я е накарало да постъпи така. Изобщо, знаем ли със сигурност, че е направила нещо нередно?

Механичен глас предупреди, че вратите се затварят, и Скарлет чу как след миг те се долепиха със свистене. Влакът се надигна от релсите и се плъзна въвн от гарата, потапяйки ги в мрак, разкъсван единствено от светлините в коридора и сините нетскрийнове. Набра скорост и полетя по релсите като куршум — без усилие, дордето в един миг изскочи от земята и слънчевата светлина се разля през прозорците.

— На бала са прозвучали изстрели — обади се Вълка, докато на екрана говорещите глави продължаваха да ломотят. — Има хора, които мислят, че момичето е искало да организира масова сеч и че е цяло чудо как всички са се отървали без драскотина.

— Да, но има и такива, които казват, че е отишла на бала, за да убие кралица Левана. Тогава не трябваше ли да я обявят за герой? — Скарлет разсеяно местеше каналите. — Аз просто мисля, че не бива да съдим никого, даже и нея, без да се помъчим първо да разберем тоя човек. Може би, преди да си правим прибързани заключения, трябва да чуем цялата история. Шантав възглед, знам.

Тя изпухтя раздражено, когато усети, че в лицето ѝ нахлу червенина. Каналите продължаваха да се въртят. Реклами. Реклами. Новини. Светски хроники. Риалити шоу за група деца, които се опитват да управляват своя собствена малка държава. Пак реклами.

— Плюс това — смънка тя почти на себе си само — момичето е само на шестнайсет. Струва ми се, че всички реагират прекалено остро.

Като се почесваше зад ухото, Вълка се отпусна на леглото колкото се можеше по-далеч от Скарлет.

— Имало е случаи, в които седемгодишни лунитяни са били осъждани за убийство.

Тя се намръщи.

— Доколкото знам, това момиче никого не е убило.

— Снощи аз не убих Ловеца, но това не ме прави безобиден.

Скарлет се поколеба.

— Да, предполагам, че не те прави безобиден.

Настъпи тежко мълчание, а след това тя върна нетскрийна на риалити шоуто и се престори, че го гледа с интерес.

— Започнах да се бия, когато бях на дванайсет.

Тя плъзна очите си обратно върху него. Вълка се бе вторачил в стената, в нищото.

— За пари?

— Не. За уважение. Бях в глутницата едва от няколко седмици, но бързо ми стана ясно, че ако не се биеш, ако не можеш да се защитаваш, тогава си едно нищо. Другите те тормозят, взимат те на подбив... превръщаш се в слуга, без да можеш да направиш нищо. Само борбата може да те спаси да не се превърнеш в омега. И победата. Затова се бия. Затова съм толкова добър.

Скарлет така силно беше свила веждите си, че главата започна да я боли, но така и не можа да се отпусне, докато слушаше.

— Омега — повтори тя. — Съвсем като истинска глутница вълци.

Той кимна и нервно взе да чопли късите си нокти.

— Видях колко много се беше уплашила от мен. И не просто се беше уплашила, беше се... отвратила. И с пълно право. Но нали каза, че преди да съдиш някого, първо искаш да чуеш цялата история, да се опиташ да разбереш. Е, това е историята ми. Така се научих да се бия. Без никаква милост.

— Но ти каза, че вече не членуваш в бандата, нали? Вече няма защо да се биеш.

— И какво друго да правя? — попита той и се засмя сухо. — Та аз само това мога, само в това ме бива. Довчера дори не знаех какво е домат.

Скарлет потисна напиратата си усмивка. Раздразнението му беше почти обаятелно.

— А днес вече знаеш — рече тя. — И знае ли човек? Утре може да научиш как изглеждат броколите, а до другата седмица вече ще можеш да различаваш зеле от карфиол.

Вълка я изгледа ядно.

— Не се шегувам. Ти да не си като куче, което не може да научи нови номера. Ще се научиш на нещо ново, в което ще те бива. Ще намерим нещо друго, което да можеш да правиш.

Вълка разроши косата си с юмрук и тя стана дори по-чорлава от обичайно.

— Не затова ти разказвам всичко — рече той вече по-спокойно, макар гласът му да бе все така обезсърчен. — Веднъж като стигнем в Париж, вече всичко ще е без значение. Но сякаш за теб е важно да знаеш, че борбите не ми доставят удоволствие. Мразя да губя контрол, както стана снощи. Винаги съм го мразел.

Споменът за битката мина пред очите на Скарлет — Вълка пуска бързо съперника си, после се прехвърля през въжетата, сякаш се опитва да надбяга себе си.

Тя преглътна.

— Ти някога бил ли си... омега?

На лицето му светна обида.

— Естествено, че не съм.

Скарлет изви вежди, но Вълка бе почувствал арогантността на тона си твърде късно. Явно силното желание да бъде уважаван още не го бе напуснало.

— Не съм — повтори той, но по-тихо. — Постарах се никога да не бъда омега. — Изправи се, върна се до прозореца и надникна към хълмистите лозя.

Усетила нещо близко до вина, Скарлет сви устни. Беше лесно да забрави риска, на който се излагаше Вълка, когато мислеше единствено как да върне баба си обратно. Да, той вероятно се беше измъкнал вече от шайката, но сега се връщаше право в лапите им.

— Благодаря ти, че се съгласи да ми помогнеш — рече тя след дълго мълчание. — Не се е наредила опашка от желаещи да ми се притекат на помощ.

Той сви рамене вдървено и когато стана ясно, че няма да отговори, Скарлет въздъхна и продължи да сменя каналите. Но спря, когато пак попадна на текст с новини.

„Издирването на избягалата от затвора Лин Синдер продължава“

Тя подскочи рязко.

— Избягала ли?

Вълка се обърна, прочете лентата с текста и се намръщи.

— Не си ли чула?

— Не. Кога?

— Преди ден-два.

Очарована от историята, която се разгръщаше пред нея, Скарлет подпря брадичка в дланите си.

— Нямах представа. Но как е възможно?

На екрана отново пуснаха кадрите от бала.

— Казват, че някой ѝ е помогнал отвътре. Служител от правителството. — Вълка се подпря на перваза на прозореца. — Човек започва да се пита как би постъпил в такава ситуация. Ако да речем, някой лунитянин се нуждае от помощ и ти имаш способността да му помогнеш, при все че така ще подложиш на опасност себе си и семейството си, ти какво би направила в този случай?

Скарлет се намръщи — почти не го слушаше.

— За никого не бих рискувала семейството си.

Вълка сведе поглед към евтиния килим.

— Семейството или баба ти?

Гневът се изля в нея като от отворен докрай кран, когато си спомни баща си. Как само бе дошъл във фермата ѝ с предавателя! Как бе разхвърлял всичко в хангара ѝ!

— Grand-mère е единственото семейство, което ми е останало. — Скарлет отри потните си длани в панталоните си и се изправи. — Едно кафе ще ми дойде добре.

Като не беше сигурна какъв отговор иска да получи, поколеба се, преди да го попита:

— Искаш ли да дойдеш с мен до вагон-ресторанта?

Погледът му се плъзна покрай рамото ѝ към вратата — изглеждаше разкъсан.

Тя посрещна колебливостта му с усмивка — едновременно шеговита и приятелска. И може би малко кокетна.

— Вече почти два часа минаха, откакто не си хапвал. Сигурно си прегладнял.

Нещо мина по лицето на Вълка, нещо, граничецо с паника, и той побърза да каже:

— Не, благодаря ти. Ще остана тук.

— О. — Краткотрайното блъскане на сърцето ѝ отмина. — Добре. Аз няма да се бавя.

Когато затваряше вратата, Скарлет видя Вълка да прокарва бурно ръка през косата си и да въздъхва с облекчение — сякаш току-що на косъм се бе разминал с капана.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Коридорът във влака гъмжеше от хора и шумове.

Докато вървеше към вагон-ресторанта, Скарлет се размина с няколко андроида от обслужването, които доставяха обяд в кутии по купетата; с една жена в строг, делови костюм, която говореше сериозно и твърдо на порта си; едно бебе, което се клатушкаше като патица и любопитно отваряше всяка врата, край която минаваше.

Скарлет се промъкна край тях през половин дузина еднакви вагони, покрай безбройните обикновени пътници, които бяха тръгнали за обикновената си работа, отиваха на обикновена почивка или на обикновен пазар, а може би се прибираха в обикновените си домове. Емоциите ѝ постепенно започнаха да стихват: първо беше ядосана на медиите, които демонизираха едно шестнайсетгодишно момиче, докато не разбра, че момичето е избягало от затвора и още е на свобода. Съчувствието ѝ към нещастното детство на Вълка пък бе последвано от внезапния му отказ да дойде с нея. Растеше и ужасът ѝ от неизвестността какво ставаше с баба ѝ, докато влакът бавно, бавно се люшкаташе през полята, а единственото ѝ успокоение бе, че вече е на път. И поне се приближаваше към нея.

Умът ѝ още се въртеше като калейдоскоп и тя с радост откри, че вагон-ресторантът беше почти празен. Отегченият барман стоеше зад кръглия бар и гледаше едно интервю по нетскрийна в предаване, което Скарлет никога не беше харесвала. На малка масичка две жени пиеха коктейл „Мимоза“. В едно от сепаретата млад мъж с вдигнати крака бясно чукаше по порта си. Четири андроида безделничеха край стената и чакаха нови поръчки, които да отнесат до купетата.

Скарлет седна на бара и остави порта си до стъклена чаша със зелени маслини.

— Какво ще желаете? — попита я барманът, без да сваля очи от интервюто на водещия с някаква залязваща екшън звезда.

— Кафе. С едно захарче, моля.

Отпусна брадичка върху дланта си, докато барманът натисна бутоните на машината за поръчката ѝ. Прокара пръст по портскрийна

и написа:

„Орденът на глутницата“

На страницата се изсипа дълъг списък от музикални банди и групи по интереси, които всички до една зовяха себе си глутница вълци и тайни общества.

„Страж от ордена на глутницата“

Нула резултата.

„Вълците“

Още щом въведе думата, разбра, че терминът бе твърде общ. И бързо го поправи на „Шайката на вълците“.

Насреща ѝ замигаха двайсет хиляди и четиристотин резултата и тогава добави „Париж“. Излезе една музикална банда, която преди две лета беше ходила на турне в Париж.

„Улична банда Вълците“

„Отряд Вълците“

„Кръвожадни похитители, които се представят за справедливи подражатели на вълците“

Нищо. Нищо. Нищо.

Разгневена, тя набута косата си в качулката. Кафето беше цъфнало пред нея, без да забележи, и като поднесе чашката към устните си, тя духна парата и отпи една глътчица.

Орденът на глутницата явно съществуваше отдавна, щом бе събрал деветстотин шейсет и двама членове, и в такъв случай все трябваше да има някаква информация за тях. Престъпления, убийства, общи хулигански прояви срещу обществото. Тя се напъна да измисли нов термин за търсенето си и съжали, че не бе разпитала Вълка по-подробно.

— Доста особено търсене.

Тя завъртя глава към мъжа, който седеше през два стола от нея и който се бе настанил там напълно безшумно. Той ѝ се усмихваше закачливо с притворените си клепачи, а на едната му страна имаше съвсем малка трапчинка. Стори ѝ се смътно познат, което я изненада, дордето не си спомни, че само преди час го беше видяла на перона на гарата в Тулуза.

— Търся нещо много особено — отвърна тя.

— Очевидно. „Справедливи подражатели на вълците“ — дори не мога да си представя какво означава това.

Барманът ги погледна смръщено.

— Вие какво ще желаете?

Непознатият премести погледа си.

— Мляко с шоколад, ако обичате.

Скарлет се подсмихна, докато равнодушният барман взе една празна чаша.

— Никога не бих предположила.

— Така ли? И какво би предположила?

Тя го огледа внимателно. Едва ли беше много по-голям от нея и въпреки че не бе красив според класическите разбирания, с прекалената си самоувереност вероятно винаги бе имал успех сред жените. Беше нисък, но як, с коса, грижливо сресана назад. В поведението му имаше една острота, която граничеше със самонадеяност.

— Коняк — отсъди тя. — Любимото питие на баща ми.

— Боя се, че никога не съм го вкусувал. — Трапчинката се вряза навътре и в това време пред него се появи една висока чаша разпенено шоколадово мляко.

Скарлет изключи порта си и взе чашката кафе. Изведнъж ароматът му ѝ се стори прекалено силен, прекалено горчив.

— Всъщност млякото изглежда доста добре.

— И е удивително богато на протеини — каза той и отпи една глътка.

Скарлет сръбна от чашката си и откри, че вкусовите ѝ рецептори не одобряват кафето. Остави го обратно в чинийката.

— Ако беше истински джентълмен, щеше да ме почерпиш едно мляко с шоколад.

— Ако ти беше истинска дама, щеше да изчакаш сам да ти предложи да те почерпя.

Скарлет се ухили глупаво, а в това време мъжът повика бармана и му поръча още едно мляко с шоколад.

— Впрочем, аз съм Ран.

— Скарлет.

— Заради косата ли?

— О, уха! Това беше много оригинално. Как ти хрумна?

Барманът сложи млякото пред нея, обърна се и усили звука на нетскрийна.

— И закъде пътувате, мадмоазел Скарлет?

Париж.

Думата звънна в главата ѝ и натежа в мислите ѝ. Погледът ѝ се премести бавно към екрана на стената, за да провери колко е часът, за да изчисли колко още оставаше, докато пристигнат.

— Париж. — Тя отпи една голяма глътка. Млякото не беше прясно издоено, както тя го обичаше, но беше плътно и сладко на вкус и удоволствието ѝ беше несравнимо. — Отивам при баба.

— Така ли? И аз отивам в Париж.

Скарлет кимна разсеяно и изведнъж ѝ се прииска да прекрати разговора. Хрумна ѝ, докато отпиваше от чашата, че бе получила млякото по нечестен път, макар и не съзнателно. Мъжът не я бе заинтригувал и тя не искаше да знае нито защо отива в Париж, нито дали някога пак ще го срещне. Беше поискала да докаже на себе си, че може да събуди неговия интерес, а сега усети раздражение, че бе сполучила толкова лесно.

Точно както би постъпил и баща ѝ — тази мисъл обърна стомаха ѝ. Прииска ѝ се да бутне шоколадовото мляко настрани.

— Сама ли пътуваш?

Тя наклони глава назад и се усмихна, сякаш му се извиняваше.

— Не. И всъщност трябва да се връщам при него. — Тя натърти на „него“ повече от необходимото, но той не трепна.

— Разбира се — отвърна непознатият.

Изпиха си млякото почти едновременно и Скарлет поднесе шумно ръката си пред скенера на бара, за да плати за своето, преди непознатият да възрази.

— Барман — викна тя и слезе от стола. — Имате ли някаква пакетирана храна? Сандвичи или нещо друго?

Барманът посочи с палец вградените екрани на бара.

— Меню.

Скарлет се намръщи.

— Все едно. Ще поръчам нещо от купето.

Барманът с нищо не даде вид, че я е чул.

— Приятно ми беше да се запознаем, Ран.

Той се облакът на бара и изви стола си към нея.

— Кой знае — пътищата ни може пак да се пресекат. В Париж.

Вратът ѝ настръхна, а той спокойно облегна брадичка на дланта си. Със силна погнуса Скарлет видя, че всеки нокът на пръстите му беше със съвършено изпилен остър връх.

— Кой знае наистина — отвърна тя любезно.

Вътрешната ѝ тревога не я напусна и след като бе извървяла цели два вагона на връщане през влака. Тя се опита да се отърси от неспокойствието си. Нервите ѝ бяха опънати след случилото се с баба ѝ и баща ѝ и параноята най-накрая я завладяваше. Беше удивително, че изобщо можеше да води разговор при цялата паника, която се бе стаила точно под повърхността на кожата ѝ.

Той се бе държал учтиво. Като джентълмен. Може би остриите като на хищна птица нокти тъкмо бяха излезли на мода в града.

Скарлет най-сетне реши, че внезапното ѝ пламенно недоверие към Ран беше напълно неоснователно, и тогава си спомни.

Беше го видяла на платформата в Тулуза, докато слизаше от ескалатора, облечен с дрипавите си дънки и без багаж, когато Вълка ненадейно стана напрегнат. Когато сякаш дочу нещо, а може би разпозна някого.

Дали беше съвпадение?

Високоговорителите над главата ѝ изпукаха. Отначало нищо не се чу от шума в коридора, но съобщението бе повторено и разговорите около нея постепенно стихнаха. „... временно ще се забави. Всички пътници да се върнат незабавно по купетата и да не излизат в коридорите до второ разпореждане. Това не е проба. Влакът временно ще се забави.“

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Скарлет затвори вратата след себе си и с облекчение видя, че Вълка не беше мърдал никъде. Крачеше напред-назад. Завъртя се към нея.

— Тъкмо чух обявлението — каза тя. — Имаш ли представа какво става?

— Не. А ти не знаеш ли нещо?

Тя бръкна в джоба си за портскрийна.

— Има някакво забавяне. Странно е обаче, че ни накараха да опразним коридорите.

Той замълча. Свъсеното му лице доби ожесточеност, стана почти гневно.

— Миришеш.

Той не довърши и от нея се изтръгна обиден смях.

— Мириша ли?

Вълка разтърси бурно глава, а косата му се замята през набразденото му чело.

— Не исках да кажа това. С кого си говорила навън?

Тя се смръщи и се облегна на вратата. Ако Ран е бил с парфюм, то той е бил доста слаб, защото тя нищо не беше усетила.

— Защо? — сопна му се тя, ядосана както от обвинението му, така и от неочакваното чувство на вина, което я загложди. — Това не ти влиза в работата.

Той стисна зъби силно.

— Не, не това имах. — Той млъкна, а погледът му светна към вратата.

Почукването накара Скарлет да подскочи от стената. Тя се обърна и рязко отвори вратата.

В стаята се плъзна един андроид на колела, а в края на тънката му ръка имаше скенер.

— Заради сигурността на всички пътници извършваме проверка на самоличността.

Скарлет вдигна ръката си по навик. Дори не си помисли да оспори заповедта, докато червената светлинка не мина по кожата ѝ, после изпищя и андроидът се обърна към Вълка.

— Какво става? — попита тя. — Нали си сканирахме билетите при качването във влака.

Ново пицчене.

— Не бива да напускате купето, докато не получите нови инструкции.

— Това не е отговор — рече Скарлет.

Панелът в торса на андроида се отвори и оттам — за да ги поздрави, се подаде трета ръка, но в края ѝ имаше спринцовка.

— Трябва да ви взема задължителна кръвна проба. Моля, протегнете напред дясната си ръка.

Скарлет зяпна проблясащата игла.

— Ще ни взимате кръвни проби, така ли? Но това е нелепо. Ние просто отиваме в Париж.

— Моля, протегнете напред дясната си ръка — повтори андроидът, — в противен случай ще трябва да докладвам, че сте отказали да спазите правилата за безопасност на компанията Маглев. Билетите ви ще бъдат отчетени като невалидни и на следващата гара ще бъдете свалени от влака под охрана.

Скарлет се наежи и хвърли поглед към Вълка, но той беше сляп за друго, освен за спринцовката. За миг тя си помисли, че ей сега ще разбие на парчета сензора на робота, но после той с неохота си подаде ръката. Лицето му изглеждаше отнесено, когато иглата прободеше кожата му.

Щом андроидът взе пробите и прибра ръката си, която приличаше на скелет, Вълка отстъпи назад и скръсти ръце на гърдите си.

Страх от игли? Скарлет го измери с присвити очи и подаде ръката си напред, докато андроидът извади новата спринцовка. Помисли си, че едва ли болеше повече отколкото татуировката.

Гледаше навъсено, докато спринцовката се пълнеше със собствената ѝ кръв.

— Какво точно търсите? — попита тя, когато андроидът свърши и прибра и двете спринцовки в торса си.

— Започвам да сканирам кръвта — каза андроидът и след това се чу тропане, бръмчене и пищене. Вълка допря ръката отстриани до тялото си и в това време андроидът обяви: — Сканирането завърши. Моля, затворете вратата и не напускайте купето, докато не получите по-нататъшни инструкции.

— Това ни го казахте — тросна се Скарлет, но андроидът вече ѝ бе обърнал гръб и излизаше в коридора.

Тя притисна с палец раничката от убождането и хлопна вратата с крак, за да затвори.

— За какво беше всичко това? На път съм да пратя съобщение до отдела за обслужване на клиенти на Маглев и да подам жалба.

Тя се обърна и видя, че Вълка стоеше до прозореца — не беше чула тихите му стъпки.

— Влакът намалява.

Измина един мъчителен миг на мълчание и тогава Скарлет също усети, че влакът намалява скоростта си.

През прозореца тя видя дебелия покрив на гората, който закриваше пладнешкото слънце.

Нямаше пътища, нито сгради. Не спираха на никоя гара.

Отвори уста, но Вълка спря с поглед въпроса ѝ, още преди да го е задала.

— Чу ли това?

Скарлет свали ципа на якето си, за да се разхлади, и се заслуша. Магнитите бучаха. Въздухът свистеше през отворения прозорец в съседното купе. Куфари потропваха.

Чу се вопъл. Толкова далечен, че приличаше на избледняващ кошмар.

Кожата ѝ настръхна.

— Какво става?

Говорителят на стената издрънча:

— Уважаеми пътници, говори ръководителят на влака. Имаме спешен случай на борда. Временно ще се забавим, докато изчакваме медицинските органи. Молим всички пътници да останат в купетата си и да се съобразяват с исканията на андроидите от персонала. Благодарим ви за търпението.

Говорителят замлъкна, а Скарлет и Вълка стояха и се гледаха един друг.

Буца заседна на гърлото на Скарлет.
Кръвни проби. Спринцовки. Забавяне.
— Чумата.

Вълкът мълчеше.

— Ще заключат целия влак — рече тя. — Ще ни сложат под карантина.

Отвън в коридора се тряскаха врати, съседите си задаваха въпроси кресливо, правеха догадки, без да ги е грижа за настояването на ръководителя на влака да си останат по купетата. Андроидите сигурно бяха минали в следващия вагон.

Скарлет дочу бързо изговорените думи „епидемия от летумозис“, поставени като въпрос, със страх.

— Не. — Тя изстреля думата като куршум. — Не могат да ни задържат тук. Баба ми...! — Гласът ѝ спря — заля я вълна от паника.

Някой хлопаше безразборно в коридора по някаква врата. Далечният вопъл се усили.

— Събери си нещата — каза Вълка.

И двамата се раздвижиха едновременно. Тя метна портскрийна в раницата си, а в това време Вълка отиде до прозореца и го отвори. Земята бягаше бързо под тях. Оттатък линиите се простираше гъста гора, която се размиваше в сенки.

Скарлет провери дали пистолетът е още на мястото си.

— Ще скачаме ли?

— Да. Но може и да са предвидили това, затова трябва да действаме, преди влакът да е забавил скорост. Вероятно в момента подготвят андроидни полицаи, които да арестуват бегълците.

Скарлет кимна.

— Ако наистина е летумозис, сигурно вече сме под карантина, като в изолатор.

Вълка подаде глава през прозореца и огледа целия влак и в двете посоки.

— Сега е моментът.

Той се дръпна навътре и метна чантата на рамо. Скарлет надникна надолу, видя как земята бяга под тях и за миг ѝ се зави свят. Беше невъзможно да се фокусира върху едно място, докато пъстрото слънце грееше право в дърветата.

— Хм... вижда ми се опасно.

— Няма страшно.

Тя погледна нагоре към него, като за миг очакваше да срещне в лицето му отново онзи побъркан луд, но сега то бе спокойно и студено като камък. Беше се съсредоточил изцяло върху пейзажа, който профучаваше край тях.

— Пускат спирачките — каза той. — Сега ще започнем да намаляваме по-бързо. — И отново трябваше да минат няколко секунди, преди Скарлет да почувства едва доловимата промяна в скоростта, да усети колко бързо намаляваха сега и как вече не се движеха по инерция, изчаквайки влакът сам да спре.

Вълка наклони глава.

— Качи се на гърба ми.

— Мога и сама да скоча.

— Скарлет!

Тя срещна очите му. Детското му любопитство от началото на пътуването се беше изпарило, заменено от строгост, която не бе очаквала.

— Какво толкова? Все едно да скочиш от хамбара в купа сено. Правила съм го стотици пъти.

— Купа сено ли? Скарлет, това тук няма нищо общо със скок в купа сено.

Но преди да успее да му възрази, преди да смогне да бетонира непокорството си, той се наведе над нея и я грабна в двете си ръце.

Тя ахна и тъкмо се канеше да отвори уста и да поиска да я пусне на земята, когато Вълка вече се бе покачил на перваза, а вятърът го зашиба по врата с къдриците й.

Той скочи. Скарлет изпищя и се вкопчи в него, стомахът й се преобърна и тогава ударът от падането пробяга нагоре по гръбнака й.

Тя заби пръсти в рамената му. Всяка част от тялото й трепереше.

Вълка се беше приземил в едно сечище на осем стъпки от релсите. Той се запрепъва към дърветата и приклепна под сенките.

— Добре ли си? — попита я.

— Точно същото, като да скочиш — тя си пое дъх — в купа сено.

В гърдите му прокънтя смях и отекна в нея, но преди тя да се опомни, Вълка я пусна да стъпи върху едно парче земя, обрасло в мек мъх. Тя слезе от ръцете му, олюля се за миг, а сетне го удари право в ръката.

— Никога повече не скачай от влак.

Вълка изглеждаше почти доволен от себе си, когато нададе ухо към гората.

— Трябва да влезем още навътре, в случай че някой ни е видял.

Тя се заслуша във влака, който прелиташе край тях, а сърцето ѝ биеше тежко и неравно, когато последва Вълка навътре сред дърветата. Не бяха изминали и десетина крачки, когато бръмченето на влака стихна надолу по релсите, докато изчезна напълно.

От чантата на гърба на Вълка Скарлет измъкна порта си и провери местоположението им.

— Страхотно. Най-близкият град е на трийсет и два километра оттук. Не ни е на път, но може пък някой да ни закара до следващата гара Маглев.

— Защото видът ни вдъхва толкова доверие, нали?

Скарлет го погледна и забеляза избледнелите белези, пръснати по тялото му, и посиненото око.

— Имаш ли нещо друго наум?

— Трябва да останем близо до релсите. Рано или късно ще мине друг влак.

— И той ще спре, за да ни качи, така ли?

— Естествено.

Този път бе сигурна, че долови палавост в очите му, когато той тръгна обратно към релсите. Но не бяха направили и десетина стъпки, когато той спря.

— Какво.

Вълкът се завъртя към нея и с една ръка я стисна отзад за главата, а с другата запуши здраво устата ѝ.

Скарлет се напрегна да се откопчи от хватката му, но нещо я накара да спре. С набърчено чело той се взираше навътре в гората. Вдигна носа си нагоре и подуши въздуха.

Когато се увери, че тя няма да издаде и звук, той дръпна рязко ръцете си, като че нещо го бе ужилило. Като не очакваше, Скарлет се олюля назад.

Стояха неподвижно, притихнали, а Скарлет се напъваше да чуе какво бе уплашило Вълка. Тя бавно извади пистолета, който стоеше на кръста ѝ. Освободи предпазителя, а щракването отекна сред дърветата.

Някъде дълбоко в гората се чу вой на вълк. Самотният рев я накара да потръпне.

Вълка не изглеждаше изненадан.

Тогава зад тях се чу нов вой, но този идваше от по-далеч. После още един от север.

Когато виенето заглъхна с копнеж във въздуха, тишината изпълзя наоколо им.

— Това твои приятели ли са? — попита Скарлет.

Лицето на Вълка просветна и той погледна първо нея, а после и пистолета. Стори ѝ се странно, че се сепна от него, докато воят съвсем не го бе обезпокоил.

— Няма да ни закачат — каза той най-сетне и тръгна към релсите.

Скарлет изпръхтя и заприпка подире му.

— Е, това вече ме успокои! Намираме се наред пущинака с диви вълци наоколо, но щом ти казваш, че няма да ни закачат. — Тя сложи обратно предпазителя на пистолета и вече го затъкваше на кръста си, когато Вълка ѝ даде знак да спре.

— Няма да ни закачат — повтори той и слабо се усмихна. — Но не прибирай това нещо засега, просто за всеки случай.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Какви са всичките тези боклуци? — Синдер стисна зъби и се напъна да бутне една пластмасова щайга, висока почти колкото нея самата.

До нея Трън изпухтя.

— Това... не са... боклуци. — Сухожилията на врата му се издуха и в същото време щайгата се блъсна в стената на товарното отделение.

Трън хвърли ръце отгоре ѝ, а Синдер изнемощяло се свлече на земята, опряла се върху щайгите. Раменете я боляха и бяха вдървени точно като метала на левия ѝ крак, а ръцете ѝ сякаш всеки миг щяха да се разкачат. Но като се огледа наоколо из товарното помещение, изпита чувство на задоволство от свършената работа.

Бяха избутали всички щайги до стените и така бяха разчистили пътека от кабината до спалните помещения. По-малките и по-леки щайги бяха наредени една върху друга, а от някои от тях си бяха направили импровизирани мебели, на които да седат пред главния нетскрийн.

Беше станало почти уютно.

Сега трябваше да разопаковат щайгите или поне онези, които си струваше да бъдат разопаковани, но за днес вече стигаше.

— О, нима? — каза тя, когато успя да си поеме дъх. — Какво е това?

Трън се плъзна надолу до нея и обърса челото си в ръкава.

— Не знам — призна си той и огледа щампованите етикети на най-близката щайга, но кодът с нищо не помогна. — Запаси. От храна. Мисля, че в една от всичките има и оръжия. И знам, че бях скрил някъде няколко скулптури от онзи художник от втората ера, дето работите му наистина стават за колекциониране. Щях да направя цяло състояние от тях, но ме арестуваха, преди да съм успял. — Той въздъхна.

Синдер го погледна с присвити очи. Като знаеше със сигурност, че скулптурите са крадени, не можа да се насили да изпита никакво

съчувствие.

— Засрами се — смънка тя и бухна главата си в щайгата.

Трън вдигна ръка под носа на Синдер и посочи нещо на другата стена.

Тя проследи жеста му намусено, а после с пъшкане едва успя да стане на крака. Зад една камара щайги, които бяха оставили до стената, се виждаше ъгълът на метална рамка.

— Врата. — Тя извика схемата на кораба върху ретина-дисплея си. — Да не би да е лазаретът?

Лицето на Трън светна, когато си спомни.

— О, вярно. Този кораб наистина имаше такова нещо.

Синдер скръсти ръце на хълбок.

— Запушил си входа към лазарета?

Трън се изправи.

— Като не ми е трябвал досега.

— Не мислиш ли, че ще е добре да може да се влиза там, ей така — за всеки случай?

Трън сви рамене.

— Ще видим.

Синдер погледна с досада, после хвана най-горната щайга и я свали на пода, така че вече съсипа пътеката, която с толкова усилия си бяха извоювали.

— И откъде да знаем дали в тези кутии няма нещо, с което да ни проследят?

— Ти за какъв ме взимаш? Аз да не съм ти някой аматьор! Всичко, което е влязло в този кораб, е било щателно прегледано. Иначе Републиката отдавна щеше да го е конфискувала и нямаше да го остави да си стои спокойно там в оня склад.

— Устройства за следене може и да няма — обади се Ико, а Синдер и Трън подскочиха и двамата. Още не можеха да свикнат с невидимия си, вездесъщ спътник. — Но могат да ни засекат с радар. Правя всичко по силите си да стоим далеч от пътя на сателитите и корабите, но тук горе било доста населено.

Трън пусна ръкавите си.

— И направо е невъзможно да навлезеш в атмосферата на Земята, без да те засекат. Точно така ме пипнаха последния път.

— Няма ли някакъв номер да не те засекаат? — попита Синдер. — Сигурна съм, че съм чувала, че има начин да се промъкнеш, без да те забележат. Но не помня откъде.

— За пръв път научавам. Доста подобрих техниката си да се вмъквам в обществените хангари със сладки приказки, но в компанията на такъв известен престъпник като теб това вече няма да върши работа.

Синдер беше намерила в кухнята един стар ластик и сега, като го измъкна от джоба си, се върза на конска опашка. Мозъкът ѝ отмяташе спомените, докато накрая неочаквано се сети. Доктор Ърланд ѝ бе казал, че на Земята има повече лунитяни, отколкото хората подозирали, и че те си имали начин да кацнат на планетата, без правителството да ги усети.

— Лунитяните знаят как да маскират корабите си.

— А?

Тя се отърси от замайването си и примигна към Трън.

— Лунитяните могат да маскират корабите си. И така не позволяват на земните радари да ги засекаат. Точно по този начин толкова много от тях успяват да се доберат до Земята — стига да успеят първо да се измъкнат от Луната, разбира се.

— Това е ужасяващо — обади се Ико, която бе приела истината за расата на Синдер, както бе приела и че Трън е престъпник — предано и благосклонно, но без да промени мнението си, че лунитяните и престъпниците по правило си бяха непоправими и на тях не можеше да се разчита.

Синдер още не беше измислила как да ѝ съобщи, че тя се бе оказала изчезналата принцеса Селена.

— Знам — съгласи се Синдер, — но ако имах представа как го правят, това щеше да е много полезно.

— Смяташ ли, че използват — Трън завъртя китката си към нея — шантаването си лунитянско магическо чудо?

— Казва се биоелектричество — отвърна тя, като цитираше доктор Ърланд. — Да се твърди, че е магия, им дава само още повече сила.

— Все едно.

— Не знам. Може би инсталират някаква специална техника на корабите си.

— Оптимистично вярваме, че го правят с магия, и затова предлагам да започнеш да се упражняваш, а?

Синдер захвапа бузата от вътрешната си страна. Да започне да се упражнява, но в какво?

— Не пречи да опитам. — И като се върна отново към щайгата, тя вдигна капака ѝ и насреща си видя кутия с малки топчета стиропор. Навря металната си ръка в тях и извади отвътре Венецуелска кукла на сънищата.

— Отвратително грозна е.

— Струва някъде към дванайсет хиляди униви.

Сърцето на Синдер спря и тя върна куклата обратно в кутията на сигурно.

— Нищо полезно ли нямаш във всичките тези щайги? Например, знам ли и аз, нещо подобно на зареден акумулатор?

— Едва ли — отвърна Трън. — Нашият още колко ще издържи?

— Приблизително трийсет и седем часа — мелодично изрецитира Ико.

Трън вдигна палците си нагоре и каза:

— Времето е предостатъчно, за да научиш някой нов лунен номер, нали?

Синдер затвори капака на щайгата и я бутна обратно до другите, като се опитваше да скрие паниката си — изобщо не желаше да използва новата си дарба, още по-малко пък за замаскирането на такъв огромен товарен кораб.

— А в това време аз ще направя малко проучване, за да реша къде ще е най-добре да кацнем. Явно няма да е Източната република. Но съм чувал, че по това време на годината на Фиджи е доста приятно.

— Или Лос Анджелис! — направо изпя Ико. — Там има грамаден магазин, в който правят разпродажби на дроиди компаньонки. Много ще се радвам да се сдобия с тяло на компаньонка. Някои от по-новите модели се продават с оптичноменяща цвѐта си коса.

Синдер се тръшна пак на земята и се почеса по китката — тик, който ставаше неприятен сега, когато ръкавиците ѝ ги нямаше да си играе с тях.

— За нищо на света няма да кацаме с краден американски кораб насред Американската република — изрече тя и погледна към

нетскрийна, на който собствената ѝ снимка от затвора стоеше в единия ъгъл. Беше ѝ дошло до гуша от нея.

— Имаш ли други предложения? — попита Трън.

Африка.

Чу се да произнася думата, но от устата ѝ така и не излезе звук.

Това беше мястото, на което трябваше да стигне. За да се срещне с доктор Ърланд, който щеше да ѝ каже какво да прави по-нататък. Той имаше планове за нея. Кроеше да я направи герой, спасител, принцеса. Замисляше да свали Левана и да възкачи на трона истинската кралица — Синдер.

Дясната ѝ ръка започна да трепери. Доктор Ърланд бе организиран тегленето на киборгите само заради нея; той се бе отнесъл с дузина от тях, а може би и стотици, като с ненужни вещи — и всичко това само за да открие Синдер. А след като я бе открил, бе пазил тайната за истинската ѝ самоличност, докато накрая ѝ призна всичко — просто защото не му бе останал друг избор, но в същото време продължи да прави планове за нейното бъдеще. Желанието му за мъст се бе превърнало в единствения му стремеж.

Но докторът бе пропуснал да вземе под внимание един факт — Синдер не желаше да бъде кралица. Не желаше да бъде принцеса, нито наследник на империя. През целия си живот — или поне през онази част от него, която помнеше — беше искала само едно: свобода. Сега за първи път беше свободна, въпреки че свободата ѝ бе доста крехка. Никой не ѝ казваше какво да прави. Никой не я съдеше, никой не я критикуваше.

Но ако замине при доктор Ърланд, щеше да изгуби свободата си. Той щеше да очаква от нея да си върне полагащото ѝ се място на престола на Луна, а това — осени я изведнъж — бяха най-тежките окови.

Синдер хвана треперещата си ръка с металната, която стоеше непоклатима. Беше ѝ дошло до гуша все някой друг да решава бъдещето ѝ вместо нея. Беше готова сама да избере коя да бъде, без никой да ѝ казва.

— Тъ... Синдер?

— Европа. — Тя се облегна здраво на касата, седна изправена и си придаде по-уверен вид. — Отиваме в Европа.

Последва кратко мълчание.

— Има ли някаква по-особена причина да тръгнем натам?

Тя срещна погледа му и дълго обмисля думите си, преди да отговори.

— Ти вярваш ли в лунния наследник?

Трън облегна брадичката си върху двете си длани.

— Естествено.

— Не, исках да кажа — вярваш ли, че още е жива?

Той се вгледа в нея, сякаш поведението ѝ беше наистина очарователно.

— Първият ти въпрос наистина беше много неясен. Да, естествено, че мисля, че е жива.

Синдер се отдръпна.

— Наистина ли?

— Разбира се. Знам, че има хора, които смятат, че това са само теории на конспирацията, но аз съм чувал лично, че месеци след пожара кралица Левана се е държала доста параноично, когато е трябвало да скача от радост до тавана, защото най-накрая е станала кралица, нали така? Може би е знаела, че принцесата се е измъкнала.

— Да, но... това може да са само слухове — отвърна Синдер, без да ѝ е ясно защо се опитваше да го разубеди. Може би защото тя самата, преди да научи истината, никога не бе вярвала в тези истории.

Той вдигна рамене.

— Това какво общо има с Европа?

Синдер се премести, така че да е точно срещу него, и скръсти крака.

— Има една жена, която живее там или поне някога е живяла там. Работила е за европейската армия. Казва се Мишел Беноа и ми се струва, че може би е свързана с изчезналата принцеса. — Тя пое бавно дъх, като се молеше да не бе казала нещо, с което да се издаде.

— Ти откъде знаеш това?

— Един андроид ми го каза. Кралски андроид.

— О! Андроидът на Кай ли? — попита Ико и смени картината на екрана с една от страниците на почитателите на Кай.

Синдер въздъхна.

— Да, андроидът на Негово Величество.

Без знанието на Синдер, по онова време мозъкът ѝ на киборг бе записал всяка дума, излязла от устата на андроида Нанси, сякаш е

знаел, че някой ден тя ще поиска отново да използва тази информация.

Според проучването на Нанси след проваления опит за убийство на Левана един лунен лекар на име Логан Танер донесъл Синдер на Земята, когато била още малко дете. В крайна сметка той бил затворен в психиатрична клиника, където се самоубил, но преди това успял да предаде грижите за Синдер на друг. Според Нанси този друг бил бивш пилот от Европейската федерация.

Това била Мишел Беноа, подполковник от авиацията.

— Кралски андроид ли? — зачуди се Трън и даде първи признаци на размисъл. — И откъде се е сдобил той с тази информация?

— Това вече не знам. Но искам да издиря тази Мишел Беноа и да видя дали историята е вярна.

И дано тази Мишел Беноа има отговорите, които доктор Ърланд не знаеше. Може би тя щеше да може да ѝ разкаже нещо за миналото ѝ и какво се бе случило с нея през тези дълги единайсет години, от които не помнеше нищо; за операцията и за лекарите, за изобретението на Лин Гаран, което не бе позволило на Синдер да използва лунната си дарба, докато доктор Ърланд не го бе извадил от строя.

Може би и тя имаше своите идеи каква трябва да е следващата стъпка на Синдер. И може би тези идеи щяха да ѝ дадат правото да избере как да изживее живота си.

— Аз съм вътре.

Тя се сепна.

— Наистина ли?

— Естествено. Това е най-голямата нерешена загадка на третата ера. Пък и сигурно някой е обявил награда за принцесата, нали така?

— Да, кралица Левана.

Трън се наведе към нея и я сръга с лакът.

— В такъв случай вече имаме нещо общо с принцесата.

Той ѝ смигна и Синдер се изпоти.

— Дано поне да е симпатична.

— Ще опиташ ли да се съсредоточиш върху съществените неща, моля те?

— Това е доста съществено. — Трън се изправи и изохка, тъй като още всичко го болеше от преместването. — Гладна ли си? Струва ми се, че чувам кутията с боб да ме вика от ей там.

— Не, благодаря ти. Не ми се яде.

Той излезе, а Синдер се покачи на най-близката щайга и разкърши раменете си. На екрана все още предаваха новините, но звукът беше спрял. Отдолу вървеше текст: „Продължава издирването на лунната бегълка Лин Синдер и предателя на короната Дмитри Ърланд.“

Гърлото ѝ се стегна — предател на короната ли?

Но защо се изненадаваше? Колко време бе очаквала, че ще им трябва да разберат кой е подпомогнал бягството ѝ?

Синдер се отпусна назад, поклати крака и се взря в лабиринта от тръби и сплетени жици по тавана на кораба. Дали не правеше грешка с отиването си в Европа? Но това беше избор, на който ѝ се струваше, че не ще може да устои. Не само заради откритията на Нанси, но и заради собствените си объркани спомени. Винаги е знаела, че е осиновена в Европа, но помнеше всичко много смътно. Спомените ѝ бяха размътени от упойващите лекарства и винаги бе мислила, че те са просто сън. Хамбарът. Полето, отрупано със сняг. Сивото небе, което нямаше край. А след това дълго, много дълго пътуване с влак, което я бе довело тук, в Нов Пекин, при новото ѝ семейство.

Усещаше непреодолимо желание да се върне там. Да разбере къде е била през тези изгубени години, кой се бе грижил за нея, кой друг знаеше най-голямата ѝ тайна.

Ами ако това беше напразен опит да избегне неизбежното? Ако си търсеше повод да не замине при доктор Ърланд и да приеме съдбата си? Докторът поне можеше да я научи да бъде лунитянка. И да се пази от кралица Левана.

Та тя дори не знаеше как да използва обаянието си. Не и както му беше редът.

Тя сви устни и вдигна киборгската си ръка пред лицето си. Металното покритие светеше почти като огледало под мъждивите лампи на кораба. Беше толкова безупречно чиста, така майсторски изваяна — и при все това не приличаше на нейната ръка. Поне не още.

Синдер наклони глава на една страна, вдигна металната и човешката си ръка и опита да си представи какво би било да бъде изцяло човек. Да има две ръце от кожа, плът и кости. Кръвта бавно да тече по синкавите вени под повърхността. Плюс всичките десет нокътя.

По нервите ѝ потече електричество и изкуствената ѝ ръка започна да се променя пред очите ѝ. Малки гънчици се показаха по кокалчетата ѝ. Под кожата ѝ се опънаха сухожилия. Краищата се загладиха. Затоплиха се. Превърнаха се в плът.

Пред погледа ѝ имаше две ръце, две човешки ръце — малки, изящни, със съвършено оформени пръсти и деликатни, заоблени нокти. Синдер сгъна пръстите на лявата си ръка в юмрук, а после пак ги разпъна.

От устата ѝ се изтръгна лекомислен смях. Беше го направила. Беше използвала обаянието си. Вече не ѝ трябваха ръкавици. Можеше да убеди всеки, че ръката ѝ е истинска.

Никой вече нямаше да узнае, че тя е киборг.

Мисълта я порази неочаквано — ясна и смайваща.

Но тогава — уви, много бързо — в ъгълчето на окото ѝ замига оранжевата лампичка и мозъкът ѝ я предупреди, че това е измама. Ръката ѝ не беше истинска, никога нямаше да бъде истинска.

Тя седна изправена, въздъхна и стисна очи, а в това време ретина-скенерът ѝ започна да открива всички дребни неточности и лъжи, както бе направил и с обаянието на Левана, когато Синдер видя истинското ѝ лице през него. Беше ядосана на себе си, възмутена колко лесно се бе поддала на желанието.

Ето как успяваше Левана. Тя държеше хората си здраво като мамеше очите и сърцата им. Управляваше чрез страх, но също така разчиташе и на обожанието им. Лесно беше да заблудиш някого, когато той никога нямаше да разбере, че това е заблуда.

Но и онова, което тя бе сторила, когато омая Трън, не бе различно.

Беше овладяла ума му, без дори да се напъва да го прави, а той с радост бе готов да ѝ се подчини.

Тя постоя така трепереща, заслушана в тананикането на Трън, който тропаше из кухнята.

Ако това беше нейният шанс да избере коя е и коя иска да бъде, то първото решение се оказа лесно.

Тя никога нямаше да бъде като кралица Левана.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Линиите Маглев бяха замлъкнали, а на тяхно място се чуваше шумът от собствените им стъпки в шубраците и граченето на отлитащите птици. Слънцето едва се провираше през дебелия листак, а в гората миришеше на мъзга от дърветата и на приближаващата есен.

Времето сякаш се точеше като безкраен еон^[1], но портскрийнът на Скарлет показваше, че не бе минал и час, откакто се бяха натъкнали на спрелия влак. Тя първа бе дочула звуците, несвойствени за гората — хрущенето на колелата по земята и чакъла, докато дузини андроиди обикаляха около влака.

Вълка остави релсите и тръгна през шубрака, отвеждайки я в безопасността на гората. Скарлет прибра порта си, за да може да използва и двете си ръце, когато се катереше по падналите дънери, а също и да пази косата си от клончетата и паяжините. Не след дълго наметна качулката на главата си и макар, че тя и пречеше да вижда добре, така се чувстваше защитена от всички неща, които се протягаха към нея и я мушкаха.

Покатериха се на някакво възвишение, като се държаха за корените на един бор, който сякаш всеки миг щеше да се сгромоляса върху линиите. Отгоре Скарлет успя да види шарения отблясък на слънцето от металния покрив на влака. От време на време някой пътник хвърляше сянка по прозорците. Не можеше да си помисли да бъде сред тях. Досега вече сигурно всички бяха научили какъв е бил „спешният случай“. Колко ли време щеше да отнеме да вземат проба от всеки пътник и да решат кой може да си тръгне? Колко ли време можеха да държат изолирани здравите хора?

И изобщо дали щяха да ги пуснат да си идат?

Малка армия от андроиди патрулираше около влака, за да пази хората да не избягат, а жълтите им сензори кръжаха по прозорците и вратите и понякога се стрелкаха към гората. Скарлет не вярваше да успеят да я видят толкова нависоко над линиите, но въпреки това се промъкна назад от възвишението и бавно, бавно разкопча якето си. Вълка хвърли поглед назад точно когато тя измъкна ръцете си от

ръкавите, доволна, че отдолу беше сложила черна тениска, която служеше по-добре за камуфлаж. Якето върза здраво около кръста си.

— По-добре ли е така? — попита тя Вълка беззвучно, но той само извърна очи и прошепна:

— Сигурно вече са открили, че ни няма.

Най-близкият андроид се завъртя към тях и Скарлет приклегна, като се уплаши, че дори косата ѝ можеше да привлече внимание.

Когато андроидът отново се отдалечи, Вълка се прокрадна напред и задържа един клон, за да може Скарлет да мине под него.

Вървяха с бързината на охлюви, приведени ниско, за да не ги забележат. С всяка крачка, която правеше Скарлет, някое дребно животинче — катеричка или врабче — бягаше уплашено от нея и тя се боеше, че андроидите ще съумеят да ги проследят само по разтревожените диви животни, но от линиите така и не дойде звук от предупредителна аларма.

Спряха само веднъж, когато над главите им затанцува лъч синя светлина. Скарлет следваше Вълка, притисната почти до земята, заслушана в тежкото биене на сърцето си и втурналия се в ушите ѝ адреналин.

Изведнъж се сепна, когато усети топлите пръсти на Вълка да се притискат в гърба ѝ. Те стояха неподвижни, успокояваха я, докато тя наблюдаваше как прожектора на андроида претърсваше внимателно дърветата и шареше напред-назад по горския навес. Скарлет се реши да наклони леко главата си, така че да вижда Вълка, който стоеше до нея неподвижен, с напрегнати мускули и само пръстите на другата му ръка потропваха ли, потропваха по големия камък, намирайки така отдушник за напрежението, което иначе нямаше къде да изтече.

Гледаше пръстите му като хипнотизирана и дори не разбра, че прожекторът се бе отдалечил, докато Вълка не вдигна ръката си от гърба ѝ.

Продължиха крадешком напред.

Скоро оставиха влака назад зад гърба си, а шумът от изгубената цивилизация заглъхна сред цвърченето на щурците и крякането на жабите. Когато Вълка се увери, че не ги следят, я изведе от гората и двамата се върнаха обратно на линиите.

Разстоянието между тях и влака растеше, но въпреки това никой не продумваше.

Когато ослепително яркото слънце се наведе да целуне хоризонта в един от редките мигове, в които човек можеше да го зърне през дърветата, Вълка спря и се обърна назад. Скарлет спря на няколко крачки пред него и проследи погледа му, но не срещна нищо, освен бодливите храсти и дългите сенки, които нямаха край.

Беше наострила уши и се заслушваше за нов вой, но дочу единствено чуруликането на птичките и цвърченето на колония прилепи някъде над главите им.

— Пак ли вълци? — попита тя накрая.

Той мълча дълго, а сетне кимна рязко:

— Пак вълци.

Скарлет си отдъхна, когато той отново потегли. Вървяха часове наред, без да срещнат друг влак, разклонение на линиите или знак от цивилизацията. От една страна тук беше хубаво — въздухът бе чист, имаше диви цветя, а малките зверчета идваха до самия край на шубрака, за да огледат Скарлет и Вълка, а после тичаха обратно в папратите.

Но от друга, краката и гърбът я боляха ужасно, коремът ѝ къркореше, а сега и Вълка ѝ съобщаваше, че немного обичаните обитатели на гората дебнеха наблизко.

Хлад полази по ръцете ѝ. Тя отвърза якето от кръста си, навлече го и се закопча догоре. Извади портскрийна си и обезкуражена видя, че са изминали едва трийсетина километра. Оставаха им четирийсет и осем, докато стигнат най-близката гара.

— На около километър оттук има разклонение на линиите.

— Добре — каза Вълка. — Влаковете, които е трябвало да минат по разписание оттук, скоро няма да се появят. Но като стигнем дотам, ще започнат да минават по-начесто.

— И когато се появи влак — попита тя, — как смяташ да се качим на него?

— Както слязохме от този. — Той ѝ се усмихна закачливо. — Все едно скачаш от хамбара, нали така каза?

Тя го изгледа гневно.

— Сравнението не върши работа, когато ще скачаме на влака.

Той не ѝ отговори — само пак се усмихна шеговито, а Скарлет се обърна напред и си помисли, че може би не ѝ трябваше да знае какъв беше планът му, щом все пак имаше някакъв план. Един късно цъфтящ

храст се разлюля точно до пътеката и сърцето ѝ подскочи, но отдолу изпълзя само една безобидна бялка и изчезна между дърветата.

Въздъхна, ядосана на собствената си тревожност.

— Е — обади се тя и хвърли нов поглед през рамо, който смути Вълка. — Ако се изправиш срещу една глутница, кой ще спечели в битката — ти или те?

Той се намръщи — беше напълно сериозен.

— Зависи — рече премерено, сякаш се мъчеше да разбере защо му задаваше този въпрос. — Колко голяма е глутницата?

— Ами откъде да знам. Колко вълка има обикновено в една? Шест?

— Мога да надвия шестима — каза той. — Но един повече и положението ще стане напечено.

Скарлет се подсмихна широко.

— Е, няма страшно — поне самочувствие не ти липсва.

— Какво намекваш?

— Нищо. — Тя изрита един камък от пътеката. — Ами ако трябва да се изправиш срещу... лъв?

— Срещу котка? Моля те, не ме обиждай.

Тя се засмя с остър, неочакван смях.

— Ами срещу мечка?

— Защо питаш? Да не би да видя някоя в гората?

— Не съм, но искам да съм подготвена, в случай че се наложи да ти спасявам кожата. Усмивката, която беше чакала, стопли лицето му и белите му зъби проблеснаха.

— Не съм сигурен. Никога преди не съм се борил с мечка. — Той наклони главата си на изток. — Натам има езеро, на триста метра може би. Трябва да си напълним вода.

— Стой.

Вълка спря и я погледна.

Скарлет го приближи бавно, а челото ѝ беше набраздено цяло.

— Направи го пак.

Той направи малка крачка назад, а в очите му светна ненадейна тревога.

— Кое?

— Усмихни се.

Вместо да се подчини, той направи точно обратното — сви се назад и стисна зъби, сякаш се боеше, че устните му може да се разтворят сами.

Скарлет се поколеба за миг, а сетне се пресегна към него. Той трепна, но не се помести, когато тя хвана лицето му в двете си ръце и леко повдигна горната му устна с палци. Въздухът изсвистя между зъбите му и той докосна с език върха на десния си зъб.

Това не бяха обикновени зъби. Приличаха много на кучешки — остри и издължени.

Много бавно тя осъзна, че те бяха точно като на вълк.

Вълка извърна лицето си и отново стисна устни. Цялото му тяло беше изопнато, напрегнато. Тя го видя, че преглъща.

— Присадени ли са?

Той се почеса по врата, без да може да я погледне.

— Орденът на глутницата май взима тези неща с вълците доста насериозно, а? — Тя изведнъж усети, че ръката ѝ все още стоеше във въздуха, а пръстите ѝ опасно се канеха да дръпнат отново лицето на Вълка към нея, затова я пусна и я пъкна в предния си джоб. Сърцето ѝ изведнъж се бе заблъскало в гърдите ѝ. — А други странности, за които трябва да знам, имаш ли? Опашка да речем?

Най-накрая той срещна погледа ѝ почервенял от обида, но тогава видя, че тя му се усмихваше.

— Шегувам се — рече тя и се усмихна извинително. — Това са само едни зъби. Поне не си ги присадил на главата си както онзи мъж на борбите.

След известно време стеснението му започна да се топи и намусеното му изражение се смекчи. Устните му отново се извиха нагоре, но този път усмивката му не беше истинска.

Тя го ритна лекичко по палците.

— Добре де, засега ще приема тази усмивка. Нали каза, че наблизо има река?

Благодарността на Вълка бе явна, когато тя смени темата на разговора. После той се дръпна назад от нея и каза:

— Езеро е. Подушвам го.

Скарлет присви очи в посоката, която той ѝ сочеше, но не видя друго, освен дървета, и още дървета, и пак дървета.

— Да, разбира се, че го подушваш — рече тя и го последва, когато той навлезе сред гъсталаците.

И се оказа прав, макар че езерото повече приличаше на вир. В далечния му край се вливаше и се оттичаше малка рекичка, която поддържаше водата чиста. Тревата по брега преминаваше в камънаци, които изчезваха под повърхността, а една група от брези бяха надвесили клоните си над водата.

Скарлет вдигна ръкави, напръска лицето си с вода и шумно засърба от шепите си. Дори не знаеше, че толкова много е ожадняла и сега не можеше да се насити. Вълка натопи ръцете си и прокара мокрите си пръсти през косата си, така че тя отново застана на всички страни, сякаш по време на дългото им ходене бе станала прекалено кротка.

Поосвежена, Скарлет клекна на пети и погледна Вълка.

— Не е за вярване.

Той я погледна.

— Ръцете ти не играят — рече тя и посочи дланта, положена спокойно на коляното му. Но почувствали се неловко под наблюдателния ѝ поглед, пръстите му в миг се свиха в юмрук. — Гората сигурно ти се отразява добре.

Вълка се замисли над думите ѝ и леко свъсен допълни бутилката догоре и я сложи внимателно в чантата.

— Сигурно — каза той и добави, — има ли още храна?

— Свърши. Не бях предвидила, че ще се наложи да разчитаме на собствените си запаси. — Скарлет се засмя. — Аз си мислех, че чистият въздух те е преобразил, а на теб — сега, като казваш това, ми хрумва — просто ти е паднала кръвната захар. Хайде, сигурно ще намерим по пътя диви ягоди или нещо друго.

Тя понечи да се надигне, когато от отсрещния бряг на езерцето се чу крякане. Шест патици бяха нагазили и шляпаха във водата, потапяйки главите си под повърхността.

Скарлет прехапа устни.

— Освен ако... дали няма да можеш да уловиш една патица?

Вълка премести поглед върху патиците и лицето му се разтегли в дръзка усмивка. Той направи всичко да изглежда отстрани като детска игра и се промъкна към нищо неподозиращите птици като роден хищник. Но дори Скарлет да остана впечатлена — и може би тя

наистина остана впечатлена, нищо не можеше да се сравни с неговото възхищение, докато тя с вещината на експерт изчисти перата на мъртвата птица, а после надупчи кожата ѝ, за да може външния слой мазнина да изтече, докато се пече.

Най-трудно се оказа да запалят огъня, но след като потърси информация набързо на портскрийна си и като използва барута в един от патроните за пистолета си, Скарлет скоро стоеше хипнотизирана от сивите струйки дим, които се заизвиваха към листнатия покрив на дърветата.

Вълка гледаше съсредоточено към гората, когато протегна дългите си крака напред.

— Откога живееш във фермата? — попита той и заби петите си в земята.

Скарлет подпря лакти на коленете си и се вторачи нетърпеливо в патицата.

— Откакто навърших седем.

— Защо напусна Париж?

Тя надигна очи към него, но той гледаше към спокойната вода.

— Там бях нещастна. След като майка ми ни изостави, баща ми предпочиташе да виси по баровете, вместо да прекарва времето си с мен. И така, аз отидох да живея при баба.

— И какво — стана ли по-щастлива при нея?

Тя сви рамене.

— Трябваше ми време да свикна. Бях доста разглезено градско хлапе, а се научих да ставам на разсъмване и да си върша задълженията, които се очакваха от мен. Е, в началото се бунтувах. Но не беше същото... когато живеях при баща ми, ревах и се тръшках, чупех разни неща и си измислях истории, само и само да ми обърне внимание. Да се погрижи за мен. Но при grand-mère никога не съм се държала така. Вечер, когато беше топло, сядяхме навън в градината, разговаряхме и тя наистина се вслушваше в казаното от мен. Зачиташе мнението ми, сякаш то трябваше да се чуе. — Очите ѝ се замъглиха, докато се взираше в пепелта под пламъците. — Често пъти разговорите ни се обръщаха на препирни, защото и двете не отстъпваме от възгледите си и сме прекалено големи инатлии, за да си признаем, че грешим по един или друг въпрос. Но при всеки спор стигяхме до тази точка, в която една от нас избухваше и бе на път да

скочи, да излети от стаята и да тръшне вратата, но тогава баба просто започваше да се смее. И, разбира се, аз също се разсмивах и тогава тя ми казваше, че съм точно като нея. — Тя преглътна и стисна по-силно колената си с ръце. — Казваше ми, че и моят живот щял да бъде тежък, защото съм била точно като нея. — Скарлет потърка с длани очите си, за да размаже сълзите си, преди да са потекли.

Вълка изчака тя да се съвземе, а после я попита.

— Винаги ли сте живели само двете?

Тя кимна и когато бе сигурна, че е задушила сълзите си, отлепи ръце от лицето си. Подсмръкна, после обърна крилата, тъй като вече бяха почернели.

— Да, винаги. Grand-mere никога не се е женила. Който и да е бил дядо ми, той отдавна е изчезнал от живота ѝ. Тя никога не говореше за него.

— И никога не си имала брат или сестра? Или... осиновени брат или сестра? Някой, за когото сте се грижили?

— Осиновени ли? — Скарлет обърса носа си в ръкава и примигна. — Не, само аз съм. — Тя сложи още един клон в огъня. — Ами ти? Имаш ли братя и сестри?

Вълка сви пръсти и ги заби в камъните.

— По-малък брат.

Скарлет едва успя да го чуе от припукването на пламъците.

Почувства тежестта на трите думи. По-малък брат. По изражението на Вълка не личеше нито привързаност, нито хладност. Имаше вид на човек, който би се грижил за по-малкия си брат, но лицето му показваше някаква суровост срещу този инстинкт.

— Той къде е сега? — попита тя. — Още ли живее с родителите ти?

Вълка се приведе напред и намести единия крак на патицата.

— Не. От дълги години и двамата не поддържаме връзка с родителите ни.

Скарлет се обърна към патицата на огъня.

— Не се разбираш с родителите си. Е, значи имаме нещо общо.

Вълка стисна силно бутчето и чак когато една искра го парна по ръката, се отдръпна от огъня.

— Обичах родителите си — изрече той с нежност в гласа, която липсваше, когато беше заговорил за брат си.

— О — каза тя тихо. — Починали ли са?

Сви се от собствената си недодяланост и ѝ се прииска поне този път да бе държала езика си зад зъбите. Но Вълка изглеждаше повече смирен, отколкото наранен, когато взе в шепа камъните до себе си.

— Не знам. Когато те приемат в глутницата, трябва да спазваш някои правила. Едно от тях е да прекъснеш всички връзки с хората от миналото си, включително и семейството ти. Най-вече със семейството ти.

Тя поклати глава объркано.

— Но щом си имал добро семейство, защо изобщо ти е трябвало да ставаш един от тях?

— Нямах друг избор. — Той се почеса по ухото. — Брат ми също нямаше избор, когато няколко години след мен дойдоха да го вземат, но това не го тревожеше, както измъчваше мен. — Гласът му заглъхна и той метна едно камъче във водата. — Сложно е. А и без това вече няма никакво значение.

Тя се намръщи. За нея бе непонятно как бе възможно човек да не може да избира сам живота си и би напуснал дома и семейството си, за да стане част от една жестока банда. Но преди да успее да му зададе още въпроси, Вълка извърна поглед обратно към линиите и скочи на крака.

Скарлет се обърна, а сърцето ѝ слезе в петите.

Тихо като котка от сенките се измъкна мъжът от вагон-ресторанта. Той пак се усмихваше, но този път съвсем не така закачливо, както когато флиртуваше с нея.

Озадачена, тя бавно си припомни името му. Ран.

Като вирна нос, Ран подуши въздуха с копнеж.

— Отлично — пророни той. — Пристигам точно за вечерята.

---

[1] космически цикъл — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Съжалявам, задето ви прекъсвам — Обади се Ран, като стоеше под клоните на дърветата и не помръдваше. — Но миризмата бе твърде изкусителна, за да я отмина. — Докато говореше, не сваляше очите си от Вълка и искрата в очите му накара Скарлет да свие в обувките си пръстите на краката си. Тя хвана дръжката на пистолета и го придърпа по-близо до хълбока си.

— Разбира се — отвърна Вълка след дълго мълчание, а в мрачния му глас прозвучаха предупредителни нотки.

— Благодаря ти, приятел.

Мъжът заобиколи огъня и мина тъй близо до Скарлет, че ако тя не се бе дръпнала, кракът му щеше да обърше лакътя ѝ. Космите по ръцете ѝ настръхнаха.

Ран се опъна срещу нея от другата страна на огъня и се излегна, сякаш брегът беше частният му плаж. След миг Вълка се настани помежду им. Но само приклегна.

— Вълк, това е Ран — рече Скарлет и се изчерви от неудобство. — Срегнах го във влака. — И като искаше да си придаде равнодушен вид, тя се зае да обръща парчетата патешко месо. Въпреки че лицето му беше почервеняло от близостта до патиците, Вълка се приближи още малко към нея, сякаш искаше да я отдели от Ран като с преграда.

— Разговорът във вагон-ресторанта беше приятен — каза Ран. — За... за какво беше? За справедливите подражатели на вълците?

Скарлет го изгледа кръвнишки.

— Тема, която не спира да ме пленява — произнесе тя с равен тон, докато вадеше крилцата и бутчетата от жарта. — Тези са готови.

Тя взе едното бутче за себе си и подаде другото на Вълка. Ран не се оплака от двете тънки крилца, а когато разчупи първото и хрущялите изпукаха силно в ставите, Скарлет направи гримаса на отвращение.

— *Von appetite*^[1] — пожела им Ран и откъсна месото със зловещо остриите си нокти, а сокът потече надолу по ръцете му.

Скарлет отхапа малко късче от месото, но двамата ѝ другари се нахвърлиха на своя пай като животни, като всеки зорко следеше другия.

— Та разкажи ни, Ран, как успя да се измъкнеш от влака?

Ран хвърли оглозганите кости от едното крило в езерото.

— Аз бих могъл да ви попитам същото.

Тя си даде вид, че е спокойна.

— Скочихме.

— Било е рисковано — усмихна се глуповато Ран.

Вълка се наежи. От спокойствието, което бе облагородило чертите му, вече нямаше и следа — на негово място се беше настанил надигащият се гняв, който бе забелязала на борбите.

Той потропваше с пръсти, а краката му играеха.

— Още доста път има до Париж — рече Ран, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — Ама че нещастен обрат в събитията. За жертвата на чумата, естествено.

Скарлет намести бялото месо.

— Ужасна работа. Добре че Вълка беше с мен, иначе още щях да седя затворена там.

— Вълка — изрече Ран много внимателно. — Какво необикновено име. Твоите родители ли са те кръстили така?

— Какво значение има? — попита Вълка и хвърли кокала.

— Само поддържам разговора.

— Предпочитам тишината — отвърна Вълка и леко изръмжа.

След един дълъг миг, в който недоверието помежду им можеше ясно да се долови, Ран престорено ахна.

— Съжалявам — каза той и откъсна последното парченце месо от кокала. — Да не би да сте на меден месец? Голям късметлия си ти! — Лицето му се изопна, когато напъха късчето месо в устата си.

Вълка стисна пръсти в пясъка.

Скарлет примигна през мъглата от пушека и горещината и се приведе напред.

— Аз ли си въобразявам, или всъщност вие двамата се познавате вече?

Нито единият не отрече това. Вниманието на Вълка бе приковано върху Ран — той бе на косъм да се хвърли отгоре му.

Подозрението преряза мислите на Скарлет и тя стисна пистолета си.

— Вдигни си ръкава.

— Моля? — каза Ран и облиза потеклия по китките му сос.

Тя се изправи на крака и насочи цевта към него.

— Веднага.

Той се поколеба за миг. После с непроницаемо изражение хвана и нави левия си ръкав до лакътя. Напряко през ръката му имаше татуировка: СОГЛ1126.

Скарлет кипна от гняв така жарко, както и въглените под огъня.

— Защо не ми каза, че той е един от тях? — изсъска тя, без да откъсва очите си и пистолета от татуировката.

За пръв път Ран застана нащрек.

— Надявах се да разбера какво търси тук и защо те е заговорил във влака, без да те тревожа — отвърна Вълка. — Скарлет, това е Ран Кесли, страж от Ордена на глутницата. Не се бой, той не е нищо повече от една омега.

Ран набърчи нос от подлата — както се стори на Скарлет — обида.

Тя непрестанно местеше погледа си ту към единия, ту към другия.

— Ти си го подушил по мен — рече тя. — Когато се върнах от ресторанта, ти си знаел! И си знаел, че ни следва! През цялото време си знаел! Как...? — Тя се взираше във Вълка. Неестествените му очи. Свръхестествените му сетива. Зъбите. Воят. Фактът, че никога не беше опитвал домати. — Кой сте вие?

Лицето на Вълка трепна, но Ран заговори.

— Какво си й казал, брат?

Вълка се изправи, принуждавайки Ран да вдигне глава, за да може да го вижда.

— Тя знае, че с теб не сме братя вече — каза той. — А също така знае, че ако някой носи този знак, не бива да му се има доверие.

Ран се усмихна иронично.

— Само това ли?

— Знам, че вие държите баба ми! — викна тя и подплаши ято врабчета от близкото дърво. Когато пляскането на крилата им затихна, гората потъна в плътно мълчание и само думите на Скарлет

продължаваха да звънят. Ръката ѝ затрепери и тя се насили да я държи неподвижно, макар че Ран все така се изтягаше спокойно, сякаш беше у дома си на брега.

— Вие държите баба ми — повтори тя, този път по-бавно. — Ще отречеш ли?

— Е, може да се каже.

Бели петна засветиха пред очите на Скарлет и тя трябваше да вложи цялата сила на волята си, за да не дръпне спусъка и да изтрие самодоволството от лицето му.

— Защо ни следиш? — попита тя, когато пулсиращият ѝ гняв се поуталожиха.

Виждаше го как премерва отговора си. Тогава Ран облегна дланта си на каменистия бряг и се изправи на крака, а после изтупа ръцете си от пръстта.

— Изпратиха ме да върна обратно брат си — каза той така небрежно, сякаш го бяха пратили до магазина за хляб и мляко. — Може би той не ти е казал, че двамата сме част от елитна група със специална задача. Задачата беше отменена и господарят Яил иска да се върнем. Всички до един.

Ран погледна многозначително и стомахът на Скарлет се сви, но лицето на Вълка потъмня и върху него се изписа недоверие повече от всеки друг път.

— Аз няма да се върна — рече той. — Яил вече не ме контролира.

Ран се изсмя пренебрежително.

— Съмнявам се. Освен това знаеш много добре, че ние не оставяме братята си да си тръгнат. — Той пусна ръкава си над татуировката. — Но трябва да призная, че с една алфа по-малко наоколо ми беше по-добре.

Вятърът промени посоката си и запрати искри от огъня в лицето на Скарлет; тя се препъна назад и запримигва.

— Наистина ли мислиш, че е разумно да идваш тук, когато Яил го няма, за да те защити? — попита го Вълка.

— Защитата на Яил не ми е нужна.

— И откога?

Ран се озъби и скочи напред, но Вълка грациозно му се изплъзна и замахна с юмрука си право в брадата му. Ран обаче блокира удара,

улови ръката на Вълка и възползвайки се от момента, го завъртя с гръб и заключи врата му с ръката си. Вълка се пресегна назад, хвана Ран за раменете и го прехвърли над главата си. Той падна и краката му цопнаха във водата с тежко охкане.

Но само след миг беше се изправил пак.

Пистолетът на Скарлет танцуваше между двамата, ръката ѝ трепереше, пулсът ѝ галопираше. Ран се тресеше от стаен гняв, докато Вълка беше като издялан от камък, хитър и пресметлив.

— Наистина мисля, че вече ти е време да се върнеш, братко — изсъска Ран през зъби.

Вълка поклати глава, а мокрите кичури се удариха в челото му.

— Никога не си бил достоен съперник за мен.

— Ще видиш, че съм станал по-добър, Алфа.

Вълка изсумтя и Скарлет почувства, че той не вярва от Ран някога да излезе равностоен противник.

— Ти затова ли ни проследи? Видял си шанс да повишиш ранга си? Като ме победиш и така ме изгониш от glutницата?

— Казах ти вече защо съм тук. Яил ме изпрати. Задачата е отменена. Когато научи за неподчинението ти...

Вълка се хвърли върху Ран и го събори на земята. Главата на Ран падна във водата и Скарлет дочу ужасен хрущящ звук, когато се блъсна в твърдите камъни на дъното. Тя изпищя, втурна се към двамата и заби ноктите си в ръката на Вълка.

— Недей! Спри! Той може да ни каже нещо!

С оголени зъби Вълка замахна отдалече с юмрук и фрасна Ран в лицето.

— ВЪЛК! Спри! Баба ми! Той знае... Вълк, пусни го!

Когато той не се прегъна, Скарлет стреля предупредително във въздуха. Ехото изпълни сечището, но Вълка остана невъзмутим. Ран спря да маха с ръце, отпусна ги немощно надолу по тялото на Вълка и падна във водата.

— Ще го убиеш! — изпищя тя. — Вълк! ВЪЛК!

От устата на Ран се надигнаха няколко последни мехурчета и тогава Скарлет отстъпи назад, въздъхна и натисна спусъка отново.

Вълка изсъска и падна на една страна. Притисна лявата си ръка под рамото, където кръвта вече се бе просмукала в ръкава му. Раната не беше дълбока. Куршумът едва го бе одраскал.

Той примигна към Скарлет.

— По мен ли стреля?

— Ти не ми остави друг избор. — Ушите ѝ пищяха, когато падна на колене, вдигна Ран за раменете и го сложи да легне под неудобен ъгъл на брега. Той се завъртя на едната си страна — лявото му око вече се бе подуло и почти затворило, а от носа и устните му се стичаха кръв и вода. Той се закашля силно и от устата му се изляха още кръв и вода, които образуваха малка локва в пясъка.

Скарлет изпусна сподавена въздишка и погледна нагоре към Вълка. Той не се бе поместил, но бе отърсил безумния гняв от лицето си и на негово място сега имаше нещо, близко до възхищение.

— Хубаво е да знам, че когато ме посрещна с пушката на вратата ти — каза ѝ той, — наистина си имала намерение да стреляш.

Скарлет го измери намусено.

— Честно, Вълк, ти какво си мислиш? Та той може да ни каже нещо. Може да помогне да си върна баба!

Слабата му усмивка се смекчи и за миг той изпита съжаление. Към нея.

— Той не би проговорил.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Отговорът ти не ми е достатъчен!

— Пази си пистолета.

— Какво. — Тя погледна надолу към брега и видя как Ран обгръща с пръстите си дръжката на пистолета ѝ. Тя грабна дулото и го издърпа от него.

Немощен смях докара още кървави хрочки на устните му.

— Някой ден ще те убия, братко. Ако Яил не ме изпревари преди това.

— Стига си го предизвиквал! — изкрещя Скарлет. После се изправи на крака далеч от досега на Ран, пусна предпазителя и мушна пистолета в дънките си на кръста. — Не се намираш в най-изгодната позиция да отправяш заплахи точно сега.

Ран замълча. Очите му се затвориха, устните му останаха отворени, на бузата му имаше размазана кръв. Дишаше с мъка, накъсано.

Погнусена, Скарлет се обърна към Вълка, който отлепи ръката си от раната и с изумление се вторачи в кръвта, покрила дланта му. Облегна се на лакът и размаха ръката си във водата, за да изчисти петното.

С въздишка тя взе забравената си раница и извади оттам една чантичка за първа помощ. Вълка не възрази, когато Скарлет разкъса дупката от куршума в ръкава му и захвана да почисти и превърже раната. Куршумът само беше облизал бицепса му.

— Съжалявам, че те прострелях — каза тя, — но иначе щеше да го убиеш.

— Още не е станало късно — отвърна Вълка, без да сваля очи от ръцете ѝ.

Тя поклати глава и върза здраво бинта на възел.

— Той не ти е истински брат, нали? Това е просто обръщение в бандата ви, а?

Вълка изсумтя. Не каза нищо.

— Вълк?

— Никога не съм казвал, че се разбираме добре.

Скарлет погледна лицето му — там се четеше диво презрение. Зелените му очи горяха, вперени в простряното тяло на Ран зад нея.

— Добре.

Свирепостта в гласа ѝ го сепна, изтривайки част от омразата му, и Вълка върна вниманието си отново към нея.

— Ти сигурно познаваш недостатъците му. Знаеш как да го разпиташ. Отново съжалителният поглед.

— Ние сме обучени да издържаме при разпити. Той няма да ни помогне.

— Но той вече ни даде малко информация. — Тя събра останалите неща в чантичката и я хвърли към раницата си. Не уцели и тя падна на земята. — Ясно е, че той знаеше нещо, когато го попитах за баба ми. А после и тази задача, която е била отменена — какво е това? Има ли нещо общо с нея?

Вълка поклати главата си, но тя видя, че през очите му премина сянка.

— Той ни каза само това, което искаше да научим, тоест, аз да науча. Или да повярвам. Не бих се доверил на нищо, излязло от устата му.

— Как може да си сигурен?

Пръстите му пак започнаха да се свиват.

— Познавам Ран. Би направил всичко, за да подобри репутацията си. Това се е надявал да постигне, като ме е проследил дотук, за да ме накара да се върна. И е искал да им даде доказателство, че се е бил срещу мен и е спечелил. Колкото до задачата, от която и аз бях част, когато напуснах... те не биха я отменили. Беше твърде важна за тях.

— Ами баба ми?

Той отърси загрижеността от лицето си.

— Хайде. Трябва да продължим. — Опита силата на ранената си ръка, преди да се подпре на нея, за да стане. Огънят беше угаснал и само няколко тлеещи въглена стояха още, но той бързо ги стъпка, без да го е грижа за патешкото месо, което се беше свило и станало черно като въглен.

— Не това имах наум — отвърна Скарлет, без да се отмества от брега. — Не трябва ли поне да опитаме да го разпитаме?

— Скарлет, чуй ме. Дали той знае нещо, което би ни помогнало? Вероятно. Но няма да ни го каже. Освен ако не възнамеряваш да го измъчваш. Но дори и тогава, каквото и да направиш, няма да можеш да го уплашиш повече от глутницата, ако пропее. Вече знаем къде е баба ти. Губим си времето, като стоим тук да се разправяме с него.

— Ами ако го вземем с нас и им предложим да го разменим за нея? — попита тя, докато наблюдаваше Вълка, който събираше нещата им в раницата.

Вълка се засмя.

— Размяна? За една омега? — Той посочи Ран. — Та той не струва нищо. — И макар че гневът му бе доловим под повърхността, Скарлет се зарадва, че временната лудост бе изчезнала от очите му.

— Той ще се върне при тях — обади се тя, — и ще им каже, че си с мен.

— Няма значение. — Вълка праметна на рамо торбата и прати последен, презрителен поглед към брат си. — Ние ще стигнем преди него.

---

[1] Приятен апетит — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Нощта пълзеше бързо. Гората се привеждаше към тях като масивна стена от сенки под мъждивия прожектор на смаляващата се луна. Бяха подминали само едно разклонение и оттам продължиха безмълвно на север. Когато видя новите линии да се съединяват с техните, Скарлет се обнадежди — сега поне имаха шанс да срещнат нов влак. Но линиите мълчаха. За известно време светлината от портскрийна стигаше да се придвижват на нея, но Скарлет се тревожеше, че батерията ще падне, и знаеше, че скоро ще трябва да спрат.

Вълка вече не се обръщаше назад на всеки няколко минути и тя подозираше, че е знаел, че са ги следвали през целия път.

Ненадейно той спря и сърцето на Скарлет подскочи — за миг беше сигурна, че пак е чул вълци.

— Ето това тук ще ни свърши работа. — Той погледна нагоре към един дънер, който беше паднал върху насипите от двете им страни и така беше образувал мост над линиите. — Какво ще кажеш?

Скарлет го последва през храстите, които стигаха до кръста ѝ.

— Мислех си, че си се пошегувал. Наистина ли смяташ, че ще можем да скочим на влака в движение оттук?

Той кимна.

— Без да си строшим краката?

— Няма да си строшим нито краката, нито главите.

Той срещна замисления ѝ поглед със сянка на надменност. Тя сви рамене.

— Всичко друго е за предпочитане пред гората.

Гредата беше на около метър над главата ѝ, но тя се покатери без проблем, като се улавяше в корените и щръкналите камъни. Отдолу се чу съскане, тя се наведе и видя, че лицето на Вълка се бе изкривило от болка, когато се повдигна нагоре след нея. Тя затаи дъх и почувства вина, докато той изтупваше ръцете си от прахоляка.

— Дай да видя — рече тя, хвана ръката му и освети превръзката с портскрийна. Още не беше потекла кръв. — Наистина съжалявам, че

те прострелях.

— Нима?

Ръката ѝ опита възела, за да види добре ли е стегнат, и тя не побърза да я отмести.

— Какво искаш да кажеш?

— Подозирам, че би ме направила на решето, без да ти мигне окото, ако мислиш, че това ще помогне на баба ти.

Тя примигна изненадано, когато откри колко близо стояха един до друг.

— Прав си — призна тя. — Но това не означава, че после няма да съжалявам.

— Радвам се, че не се вслуша в съвета ми да стреляш в главата — каза той и зъбите му се показаха на светлината на портскрийна. Пръстите му едва шавнаха до джоба на якето ѝ и я накараха да подскочи.

После се отдръпнаха и Вълка примигна срещу ярката светлина от портскрийна.

— Извинявай — измънка Скарлет и го насочи към земята.

Вълка мина край нея и натисна с крак падналия дънер.

— Изглежда благонадежден.

Скарлет откри необичайна ирония в думите му.

— Вълк — каза тя и изпита ехото на гласа си в горската пустош. Той се изопна, но не се обърна. — Когато ми каза, че си напуснал шайката ви, си помислих, че оттогава са минали месеци, дори години, но от устата на Ран ми прозвуча, че се е случило съвсем скоро.

Едната му ръка се вдигна, разроши косата му и той се обърна към нея.

— Вълк?

— Напуснах преди три седмици — прошепна той. После вметна: — По-малко от три седмици.

Тя пое рязко дъх, задържа го, после изведнъж го изпусна.

— Точно по времето, когато баба ми изчезна.

Той сведе глава, без да може да срещне погледа ѝ.

Скарлет потрепери.

— Ти ми каза, че си просто пионка, нищо повече от едно момче за поръчки, но Ран те нарече „алфа“. Това не е ли доста висок ранг?

Видя как гърдите му се издуха бавно и напрегнато.

— А сега признаваш, че си напуснал по същото време, когато баба ми беше отвлечена.

Той поглади разсеяно татуировката, без да отговори. Скарлет чакаше, кръвта ѝ започна да кипи, докато накрая той се осмели да я погледне.

Портскрийнът хвърляше в краката им синкава светлина, но не можеше да освети лицето му.

В тъмнината виждаше смътно само очертанятията на скулите, челюстта и косата му, която беше щръкнала от скалпа му като топка борови иглички.

— Каза ми, че нямаш никаква представа защо биха взели баба ми. Но ме излъга, нали?

— Скарлет...

— Е, каква е истината? Ти действително ли си ги напуснал, или си съчинил историята само за да ме отведеш при... — Тя ахна и залитна назад. Мислите ѝ се преобърнаха и я заля водопад от въпроси и съмнения. — Да не би аз да съм мисията, за която говореше Ран? Онази, която уж била отменена?

— Не...

— Ах! Татко ме предупреди! Той ми каза, че един от вас ще дойде и за мен, и ето те теб, при това аз знаех, че си един от тях. Знаех си, че не бива да ти се доверявам и пак се оставих да повярвам...

— Скарлет, спри!

Тя стисна в юмрука си връзките на качулката и ги стегна около гърлото си. Сърцето ѝ се блъскаше, а кръвта кипеше под кожата ѝ.

Чу Вълка да си поема дъх и го видя как разперва ръце под лъча от портскрийна.

— Права си — излъгах те, че не знам защо са отвлекли баба ти. Но ти не си мисията, за която говореше Ран.

Тя помести порта си така, че да освети лицето му. Вълка се сви, но не извърна поглед.

— Но тя е свързана по някакъв начин с баба ми.

— Мисията е свързана по всякакъв начин с баба ти.

Тя прехапа долната си устна, като се мъчеше да овладее надигащата се у нея вълна от гняв.

— Съжалявам. Просто знаех, че ако ти кажа, няма да ми се довериш. Знаем, че все пак трябваше да го направя, но... не можах.

Ръката, която стискаше порта ѝ, започна да се тресе.

— Кажи ми всичко.

Последва дълго мълчание.

Ужасно дълго мълчание.

— Ти ще ме намразиш — измърмори той. Гърдите му потънаха и той отново се опита да се смали, както беше направил в уличката под фаровете на кораба ѝ.

Скарлет тъй силно натисна хълбоците си с ръце, че костите започнаха да я болят.

— Двамата с Ран бяхме част от глутницата, изпратена да отвлече баба ти.

Стомахът на Скарлет се сви на топка. *Глутницата, изпратена да отвлече баба ѝ.*

— Аз не бях с тях, когато е била отвлечена — добави бързо. — Още щом пристигнах в Рийо, видях възможност да избягам. Знаех, че тук мога да изчезна, без градската мрежа да може да ме открие. И се възползвах от нея. Това беше в утрото, когато я отвлякоха. — Той скръсти ръце, сякаш да се защити от омразата ѝ. — Можех да ги спра. Бях по-силен от всички тях взето заедно. Можех да предотвратя станалото. Можех да я предупредя. Или пък теб. Но не го направих. Просто побягнах.

Очите на Скарлет започнаха да хвърлят искри. Тя пое рязко въздух, обърна се с гръб към него и вдигна нагоре глава към черното небе, за да задържи бликналите сълзи, без да се налага да ги трие. Изчака, докато се увери, че може да говори, а после се извърна към него.

— Тогава ли започна да ходиш на борбите?

— А също и в таверната — рече той и кимна.

— И после какво? Почувства вина и затова реши да тръгнеш по петите ми, а може би и да помогнеш малко във фермата? Като че ли това щеше да изкупи вината ти, а?

Той трепна.

— Не, разбира се. Знаех, че ако се забъркам с теб, това ще е самоубийство и те рано или късно ще ме намерят, ако не избягам от Рийо, но аз... но ти. — Той се разгневи, че думите не искаха да излязат от устата му. — Просто не можах да си тръгна.

Скарлет чу как пластмасата на портскрийна изпука в ръцете ѝ и се застави да разхлаби малко хватката си.

— Защо са я отвлекли? Какво искат от нея?

Той отвори уста, но не каза нищо.

Скарлет повдигна вежди. Пулсът ѝ тътнеше гръмовно.

— Е?

— Опитват се да намерят принцеса Селена.

Ушите ѝ звънтяха и за миг тя си помисли, че не го е чула добре.

— Кого се опитват да намерят?

— Лунната принцеса Селена.

Тя отстъпи назад. Хрумна ѝ, че Вълка си правеше някаква жестока шега с нея, но изражението му беше прекалено сериозно и пълно с ужасяващ страх.

— Какво?

Той започна неловко да мести тежестта си от крак на крак.

— Те от години търсят принцесата и мислят, че баба ти знае къде е.

Озадачена, Скарлет го погледна с присвити очи — беше сигурна, че е разбрала погрешно. Но Вълка я гледаше неподвижно с пронизателен и уверен поглед.

— Откъде баба ми би могла да... — Тя поклати глава. — Лунната принцеса е мъртва!

— Има свидетелства, че тя не е загинала в пожара, а е била спасена и доведена тук, на Земята — обясни Вълка. — И, Скарлет...

— Какво?

— Ти сигурна ли си, че баба ти не знае нищо?

Ченето ѝ увисна и стоя така толкова дълго, че езикът ѝ изсъхна и стана лепкав в устата ѝ.

— Та тя е фермерка! Цял живот е живяла във Франция. Откъде би могла да научи такова нещо?

— Преди да се захване с фермата, тя е била в армията. И по онова време е пътувала.

— Това е било преди повече от двайсет години. Кога е изчезнала принцесата? Преди десет, петнайсет години. В това изобщо няма логика.

— Не можеш да отхвърлиш възможността.

— О, да, мога!

— Ами ако все пак тя знае нещо?

Тя се намръщи, но недоверието ѝ се стопи, когато видя нарастващото отчаяние на Вълка.

— Скарлет — рече той, — Ран каза, че задачата е отменена. Не вярвам да е говорил за друго, освен за издирването на принцесата. Не мога да си представя защо биха спрели търсенето след толкова години... но ако е вярно, тогава вероятно няма да имат повече нужда от баба ти.

Болка проряза стомаха ѝ.

— Значи ще я пуснат да си тръгне?

Малки гънки се появиха около устата на Вълка и нещо затисна тежко гърдите на Скарлет. Нямаше нужда да продължава — бе прочела отговора в очите му.

Не. Не. Те нямаше да я пуснат да си тръгне.

Тя пое замаяно дъх и погледна надолу към ивиците лунна светлина на релсите.

— Ако бях знаел... ако те бях срещнал по-рано... искам да ти помогна, Скарлет. Искам да опитам да поправа нещата, но на тях им трябва информация, с която аз не разполагам. Най-важното нещо е баба ти да им бъде от полза. Дори да са спрели издирването на Селена, тя пак може да знае нещо, нещо от миналото ѝ, все едно какво, което да им е необходимо. Затова, ако има нещо, което ти знаеш, някакви сведения, които имаш. Това е най-добрата ти възможност да я спасиш. Можеш да размениш информацията срещу баба ти. Дай им, каквото искат.

Раздразнението ѝ я обви почти цялата.

— Не знам какво искат.

— Помисли. Имало ли я някога нещо подозрително? Нещо, което баба ти да е казала или направила и което ти се е сторило необичайно?

— Тя прави необичайни неща всеки ден.

— Нещо, което да е свързано с лунитяните? Или с принцесата?

— Не, тя... — Скарлет замълча. — Тя винаги е изпитвала съчувствие към тях, за разлика от повечето хора. Никога не бърза да ги съди.

— Нещо друго?

— Нищо. Нищо друго. Тя няма нищо общо с лунитяните.

— Има доказателства, че това не е истина.

— Какви доказателства? За какво говориш?

Вълка се почеса по главата.

— Сигурно ти е казвала, че е ходила на Луната.

Скарлет притисна очите си с длани и разтреперано си пое дъх.

— Ти си луд. Защо ѝ е на баба ми да ходи на Луната?

— Била е част от единствената дипломатическа мисия, изпратена от Земята на Луна през последните петдесет години. Тя е била пилотът, който е закарал делегацията от Земята. Посещението е продължило почти две седмици и през това време сигурно е имала контакти с лунитяните. — Той се намръщи. — Никога ли не ти е казвала нищо за тези неща, а?

— Не! Не, никога не ми е казвала такава неща! Кога се е случило това?

Вълка извърна поглед и тя видя колебанието му.

— Вълк. Кога се е случило това?

Той преглътна.

— Преди четирийсет години — каза той и гласът му отново се снижи. — Девет месеца преди да се роди баща ти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Светът се завъртя под краката и. Скарлет потърси знак по лицето на Вълка, че това е шега, но нищо не откри.

— Баща ми.

— Съжалявам — промърмори той. — Мислех си, че ти е казала... нещичко от тази история.

— А ти... откъде знаеш всичко това?

— Всичко отново е свързано с принцесата. Доказателствата сочат, че е била отведена от Луна от мъж на име Логан Танер — лекар по професия. — Той я изгледа изпитателно дали ще познае името, но тя го чуваше за първи път. Вълка продължи. — Единствените земяни, с които доктор Танер е могъл да влезе в контакт, преди да отведе принцесата, са били дипломатите от мисията, на която е била и баба ти. Хората, които го познавали, подозирали, че е имал връзка с Мишел Беноа по време на престоя ѝ. Тези теории станаха още по-правдоподобни, когато научихме, че девет месеца след това Мишел Беноа е родила син, но данни за бащата няма.

Без да може да стои на краката си, Скарлет се отпусна на земята. Ако Вълка казваше истината... ако тези теории бяха верни... то тогава дядо ѝ е бил лунитянин.

Пред нея се завъртя вихрушка от мисли. Улики, които никога не си бе дала сметка, че е събрала, изведнъж си дойдоха на местата. Защо баба ѝ проявяваше такова съчувствие към лунитяните? Защо никога не говореше за дядо ѝ? Защо бе настоявала Скарлет и баща ѝ да бъдат родени у дома — задължителните кръвни тестове в болницата биха разкрили потеклото им.

Как бе могла да опази всичко това в тайна толкова време?

Изведнъж я осени, че баба ѝ никога не бе имала намерение да разкрие тайната си. Никога не бе имала намерение да каже истината на Скарлет.

Нещо толкова значимо. Нещо толкова важно. А баба ѝ винаги го бе пазила в тайна от нея.

— Ние нямаме тайни — каза тя тихо на себе си, главата ѝ клюмна и очите ѝ започнаха отново да се пълнят със сълзи! — Ние нямаме тайни една от друга.

— Съжалявам — каза Вълка и клекна пред нея. — Бях сигурен, че знаеш поне нещо от цялата история.

— Не знаех нищо. — Тя изтри сълзите си. Защо баба ѝ не ѝ беше казала за този Логан Танер? Дали се е опитала да я предпази от недоверието и предразсъдъците, които можеше да срещне заради това, че е наполовина лунитянка, или е имало и още нещо? Дали е пазила някаква, дори още по-невероятна, тайна.

Гърдите я заболяха, когато се запита колко тайни още бяха пазили от нея.

Вниманието на Вълка се обърна на юг и той надигна едното си ухо към небето.

В миг мислите на Скарлет се успокоиха. Тя се заслуша, но не чу друго, освен бриза в гората и пленителния хор на щурците. При все това Вълка прошепна:

— Идва влак. — Той я погледна съсредоточено, а на челото му се вряза дълбока бразда на загриженост. Очевидно смяташе, че ѝ е казал твърде много, но тя жадуваше да чуе още.

Скарлет кимна, сложи ръка на земята и се надигна на крака.

— Значи тези хора смятат, че баба ми знае нещо за принцесата, защото...?

Вълка заобиколи по края на късата скала и надникна надолу към релсите.

— Те смятат, че доктор Танер е поискал съдействие от баба ти, когато е довел на Земята принцесата.

— Но те няма как да знаят това със сигурност.

— Да, вероятно. И точно затова са я отвлекли — рече той и опита отново с крака си падналия дънер. — За да научат какво знае.

— А някога хрумвало ли им е, че може и нищо да не знае?

— Те са убедени, че тя знае нещо. Или поне бяха убедени, когато аз ги напуснах, макар да нямам никаква представа дали оттогава са научили нещо повече.

— Ами защо не открият този доктор Танер и не го попитат?

Вълка стисна зъби.

— Защото е мъртъв. — Той се наведе, сграбчи забравената раница и я метна на рамото си. — Самоубил се е малко по-рано тази година. В една лудница в Източната република.

Част от гнева на Скарлет изчезна и на негово място се появи съжаление към един мъж, който допреди минути не бе съществувал за нея.

— В лудница ли?

— Да, бил е пациент в нея. Сам е постъпил.

— Как така? Та нали той е бил лунитянин. Защо не са го заловили и не са го изпратили обратно на Луна?

— Сигурно е измислил някакъв начин да се слее с хората на Земята.

Вълка ѝ подаде ръка и Скарлет инстинктивно я улови, но се сепна, когато горещите му пръсти обгърнаха нейните. Но щом стъпи върху дънера, той отпусна стискането си.

Скарлет насочи портскрийна си към коварния дънер и се опита да улови нишката на мислите си въпреки бученето в ушите ѝ.

— Но сигурно е имало и други хора, с които Танер е поддържал връзка на Земята. Дирята не може да води единствено към баба ми. Баща ми мисли, че тя не им е казала нищо след седмици на... кой знае какво ли са ѝ причинили. Те трябва да проумеят, че са заловили грешния човек!

Когато Вълка проговори, в отговора му имаше особена съдържаност.

— А ти сигурна ли си, че е грешният?

Тя го изгледа свирепо. Лунната принцеса беше мит, конспирация, легенда. Как би могла трудолюбивата, горда жена, която живееше в малкото градче Рийо, да е замесена в това?

Но вече не беше сигурна в нищо. Не и след като баба ѝ беше пазила дълго от нея нещо толкова голямо.

Слабо бръмчене прорязва горския шепот. Магнитите се събудиха.

Вълка стисна ръката ѝ и прати шок от електричество по гръбнака ѝ.

— Скарлет — каза той, — във ваш интерес е да им дадете нещо. Моля те, помисли си. Ако знаеш нещо, каквото и да е, може да го използваме в наша полза.

— За принцеса Селена ли?

Той кимна.

— Но аз не знам нищо. — Скарлет сви рамене безпомощно. — Нищо не знам.

Почувства се като впримчена в погледа му, докато накрая той не я пусна с мрачно изражение на лицето. Ръката му се плъзна надолу и увисна до тялото му.

— Добре. Все ще измислим нещо.

Но Скарлет си мислеше, че той греша. Нищо не беше добре. Тези чудовища преследваха някакъв призрак и баба ѝ беше уловена в центъра на събитията само заради един любовен роман, който според слуховете е изживяла преди четиридесет години... а Скарлет не можеше да направи нищо.

Тя хвърли поглед надолу и коремът ѝ се обърна, когато видя колко нависоко стояха. Настъпващият мрак я караше да се чувства, сякаш стои на ръба на пропаст.

— Имаме около половин минута — обади се Вълка. — Щом влакът дойде, трябва да действваме бързо. Без колебание. Можеш ли да се справиш?

Скарлет опита да намокри езика си, но той бе станал сух като кората, която пращеше под краката ѝ. Опита се да успокои блъскането на сърцето си. Броеше наум секундите. Времето летеше прекалено бързо. Бученето на магнитите се усили. Дочу се свистенето на въздуха по линиите.

— Сама ли ще ме оставиш да скоча този път? — попита тя и тогава на близкия завой видя ярка светлина. Фаровете гръмнаха по върховете на дърветата и отекнаха сред тях безкрайно. Магнитите под краката им изпукаха.

— Ти искаш ли да скочиш сама? — Той остави раницата помежду им.

Скарлет огледа линиите и си представи летящия влак. Леки вибрации я погъделичкаха по краката. Колената ѝ се сковаха.

Хвърли портскрийна си в чантата и стъпи върху един чвор, който стърчеше от стъблото.

— Обърни се.

Той се усмихна слабо, но между веждите му остана една гънка — някаква трайно насадила се разсеяност. Той я остави да се покатери

на гърба му, като повдигна краката ѝ, докато тя успя да се хване здраво за него.

Скарлет обвини ръцете си около раменете на Вълка и изведнъж ѝ дойде наум, че има пълно право да го презира. Той бе имал шанса да спаси баба ѝ, но бе избягал. Беше я лъгал, беше крил от нея чудовищните тайни, които тя бе в правото си да научи.

Но това не променяше факта, че той още беше тук с нея. И пак рискуваше живота си заради нея, изправяйки се срещу изтезателите си, повел я да открият баба ѝ.

Тя прехапа устни и се наведе напред.

— Благодаря ти, че ми каза всичко.

Тялото му под нея сякаш загуби увереността си.

— Трябваше по-рано да ти го разкажа.

— Да, трябваше. — Тя склони главата си до неговата. — Но аз пак не те презирам. — Тя го целуна бързо по бузата и усети как тялото му се парализира. Пулсът му забумка бясно по китката ѝ, когато склучи ръце около врата му.

Влакът — гладък като змия — направи завоя. Лъскавото му бяло тяло летеше към тях, а вакуумът създаваше вятър, който блъскаше дърветата от двете страни на канавката.

Скарлет отлепи главата си от рамото на Вълка, погледна го и забеляза още един белег, но този път на врата му. За разлика от другите този беше малък и съвършено прав и по-скоро бе причинен от скалпел, отколкото от някоя шумна кавга.

В следния миг Вълка вече беше приклепнал, а сърцето ѝ подскочи и тя върна вниманието си върху влака. Той стисна раницата в ръце. Мускулите му бяха все така сковани, пулсът му препускаше бясно и тя не можа да не го сравни с неестественото спокойствие, което излъчваше, когато бяха скочили от прозореца предишния път.

Влакът вече беше под тях и тресеше дънера, та чак зъбите на Скарлет тракаха.

Вълка грабна чантата и скочи. Скарлет заби ноктите си в ризата му и стисна зъби, за да не извика.

Приземиха се тежко върху покрива, който беше гладък като стъкло, но издигнатият във въздуха влак почти не се помести от сблъсъка. Скарлет почувства мигновено неумелия скок. Неточността.

Вълка се подхлъзна и раменете му тежко се килнаха наляво, загубил равновесие под тежестта ѝ.

Скарлет изкрещя, инерцията от скока я превъртя няколко пъти, запращайки я към ръба. Тя заби пръсти в рамото му, но ризата се скъса и тя падна, а светът наоколо ѝ се преобърна.

Ръката му я улови за китката, рамото ѝ болезнено се извади и тя спря да пада. Изпищя и размята крака, докато земята профучаваше под нея. Вятърът запрати косата в лицето ѝ и попречи да вижда, затова тя размаха към него другата си ръка, хвана се за ръката му и отчаяно я стисна с хлъзгавите си пръсти.

Чу го как изстена, почти изрева, а сетне я повдигна нагоре. Краката ѝ задрачиха по влака — мъчеха се да я избутат към него, докато най-сетне той я издърпа на покрива. Вълка я превъртя навътре — далеч от ръба, и падна отгоре ѝ. Ръцете му стремглаво отметнаха къдриците от лицето ѝ, опипаха раменете ѝ, разтриха наранените ѝ китки — бе отдал всяка капчица от обезумялата си енергия, за да се увери, че тя е там, че е добре.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Разсеях се, подхлъзнах се. Съжалявам. Скарлет. Добре ли си? Кажи ми.

Дъхът ѝ потрепери. Светът спря да се върти, но от притока на адреналин всеки нерв у нея играеше, всяка частица трепереше из основи. Тя погледна нагоре към Вълка и обви с пръстите си неговите, за да ги укроти.

— Добре съм — изрече тя задъхано и се усмихна отпаднало. Той не отвърна на погледа ѝ. Очите му бяха пълни с ужас. — Може би си разтегнах рамото, но. — Тя млъкна, защото върху превръзката на Вълка забеляза червено петно. Беше я уловил с простреляната си ръка, отваряйки отново раната. — Кървиш.

Тя посегна към превръзката, но той улови ръката ѝ и силно я стисна, дори много силно. Скарлет се озова прикована под напрегнатия му, пълен с ужас поглед. Той все така дишаше тежко. Тя не спираше да трепери. Не можеше да спре да трепери.

Умът ѝ беше празен и усещаше единствено повее на вятъра и колко слаб изглеждаше в този кратък миг Вълка, сякаш едно движение щеше да стигне, за да го разтвори.

— Добре съм — увери го тя отново, уви свободната си ръка около гърба му, придърпа го към себе си, дордето се сви под заслونا на

тялото му, и зарови главата си във врата му. Усети го как преглътна, сетне ръцете му я обгърнаха, притискайки я силно към гърдите му.

Влакът пое на запад, а от двете им страни гората изгуби очертанията си. Сякаш цяла вечност измина, докато адреналинът се оттече от тялото на Скарлет и тя започна да диша, без дробовете ѝ да се свиват с усилие. Вълка продължаваше да я стиска силно. Единственото доказателство, че бе от плът и кръв, а не от камък, беше дъхът му, който усещаше в ухото си.

Когато най-сетне спря да трепери, Скарлет се отлепи от него. Здравите му ръце я пуснаха с неохота и тя се осмели да срещне погледа му.

Уплахата и ужасът го бяха оставили и на тяхно място се виждаха горещина и копнеж, но и неувереност. И страх, толкова много страх, но тя не вярваше причината за него да е падането ѝ.

С пламнали устни тя изви врата си към него.

Но той се отдръпна от нея и помежду им се настани острият, пронизващ вятър.

— Трябва да се спуснем долу, преди да влезем в някой тунел — каза той с дрезгав, развълнуван глас.

Скарлет седна изправена, а лицето ѝ пламна, когато усети почти неустойимо желание да изпъззи до него и да не слиза от покрива на влака, а ръцете му отново да я притиснат до тялото му. Да почувства топлината, сигурността и блаженството само за един миг още.

Тя потисна желанието си надълбоко. Вълка беше извърнат встрани и тя знаеше, че той има право. Тук не беше безопасно.

Тъй като не се чувстваше сигурна да се изправи, тя тръгна към предната част на вагона, като хем пълзеше, хем се влачеше, приспособявайки се към едва доловимото полюшване на влака. Вълка кръжеше до нея, без да я докосва, но и достатъчно близо, за да я улови, ако се приближи твърде много до ръба.

Когато стигнаха края, Вълка се спусна върху платформата между двата вагона. Скарлет надникна след него и видя раницата в краката му. Съвсем я беше забравила и сега от устата ѝ се изтръгна изненадан смях. Беше се прицелил съвсем прецизно за скока. Може би ако не го бе целунала по бузата точно преди да скочат, той нямаше да загуби равновесие.

Мисълта накара сърцето ѝ да запърха и тя се запита дали не бе станала причина за неговата разсеяност.

Седна на края и провеси крака.

— Хайде, фукльо — рече тя, протегна ръце и скочи, като се остави той да я хване. Ръцете му бяха болезнено нежни, когато я свалиха на платформата. Задържаха се един миг по-дълго върху кръста ѝ, след като краката ѝ бяха стъпили здраво на земята, а може би не съвсем достатъчно дълго.

Видът му беше уплашен и объркан, а челото напрегнато.

Без да я погледне в очите, той грабна раницата и влезе във вагона.

Скарлет гледаше вратата и чакаше поривите на вятъра да я разхладят от изгарящия спомен за ръцете му, които докосват кръста ѝ, раменете ѝ, китките ѝ. Главата ѝ бе замаяна от спомена и твърде скорошната агония на желанието да го целуне.

Отпусна се тежко на парапета и напъха косата си в качулката. Смътно си каза, че Вълка бе постъпил правилно, когато се отдръпна от нея. Тя все така се втурваше към всичко, без да мисли, и винаги се забъркваше в някоя каша. Още един пример как емоциите ѝ я бяха отнесли и бе загубила ума си по мъж, когото познаваше само от... тя се напрегна да пресметне дните и осъзна с известен шок, че се познаваха едва от един ден.

Само един ден. Възможно ли беше това? Наистина ли онази ужасна улична борба се бе случила преди една вечер? Наистина ли баща ѝ бе изпаднал в истерия и бе разхвърлял хангара днес сутринта?

Но дори и сега чувствата ѝ не се промениха. Кожата ѝ не изстина. Не отмина и желанието ѝ да се сгуши под ръката му. Беше пожелала той да я целуне. И още го желаше.

Тя въздъхна и когато краката ѝ отново бяха в състояние да я носят, се мушна във вагона.

Това беше товарен вагон, доста широк и натъпкан с пластмасови щайги с различни пратки. През отворената врата падаше един квадрат от лунна светлина. Вълка се бе покатерил върху една камара каси и ги преместваше, за да разчисти място.

Скарлет се покатери при него, за да помогне. Тишината бе мъчителна, но не можа да измисли да каже нищо, което да не звучи банално и превзето. Затова извади гребена от раницата си и започна да

разресва възлите, на които вятърът бе вързал къдриците ѝ. Накрая Вълка приключи с разместването и се настани до нея. Скръсти крака. Стисна ръце в скута си. Приведе рамене. Без да я докосва.

С ъгълчето на окото си Скарлет го разгледа подробно, като се изкушаваше да затвори разстоянието помежду им, та дори само за да облегне глава на рамото му. Но вместо това се пресегна и прокара пръста си по татуировката, която едва се виждаше в полумрака. Той се скова.

— Ран истината ли каза? Мислиш ли, че ще те убият, защото си ги напуснал?

Моментната тишина накара пулса ѝ да забие тревожно в пръста, допрян до ръката му.

— Не — рече той накрая. — Не се безпокой за мен.

Тя прокара пръста си по един дълъг белег, който някога е бил дълбока рана от китката до лакътя му.

— Ще спра да се тревожа, когато всичко свърши. Когато всички сме далеч от тях, на сигурно.

Очите му се преместиха към нейните, после пак към белега и пръстите ѝ, които стояха отпуснати на китката му.

— А този белег от какво е? — попита тя. — От борбите ли?

Той кимна с глава почти незабележимо.

— От глупост.

Като прехапа устните си, тя се приближи към него и докосна лекичко един избелял белег на слепоочието му.

— Ами този тук?

Той вдигна главата си и се отдръпна назад.

— Тази рана беше тежка — каза той, но не обясни нищо повече.

— Хъм! — каза Скарлет замислено и прокара пръст по най-малкия белег на устната му. — Ами този.

Той улови ръката ѝ, за да спре ласката ѝ. Не я стискаше грубо, но беше непримирим.

— Моля те, спри — каза той, но погледът му падна на устните ѝ.

Инстинктивно Скарлет ги облиза и видя, че очите му полудяха.

— Какво има?

Удар на сърцето ѝ.

— Вълк?

Той не пусна ръката ѝ.

Скарлет подаде и другата си ръка към него и го погали по външната страна на ръката му. Той пое жадно въздух.

Пръстите ѝ се качиха нагоре по ръката му, по превръзката и засъхналото петно от кръв. Той бе изопнат като тетива на лък, залепил се за стената. Пръстите, с които стискаше ръката ѝ, се свиха.

— Това е... това е всичко, с което съм свикнал — рече той с напрегнат глас.

— Какво искаш да кажеш?

Той преглътна. Но не отговори.

Тя се приведе напред и докосна брадата му. Издадените скули. Косата му, която беше точно толкова буйна и нежна на допир, колкото ѝ се бе сторила. Най-накрая той наведе главата си към ръката ѝ и нежно се притисна в пръстите ѝ.

— Това ми е от една битка — измърмори той. — Поредната безсмислена борба. Както и всички останали. — Очите му отново се спряха на устните ѝ.

Тя се поколеба. Той не помръдна и тогава Скарлет се приближи към него и го целуна.

Нежно. Само веднъж.

Едва успя да си поеме дъх от блъскащото се сърце в гърдите ѝ и се отдръпна назад толкова, колкото помежду им да се промъкне топъл въздух, и тогава Вълка се разтопи пред нея, а примирената му въздишка докосна устата ѝ.

Той я дръпна към себе си и я сграбчи в обятията си. Скарлет издаде тих звук, когато Вълка зарови ръката си в плетеницата от къдрици и отвърна на целувката ѝ.

КНИГА ТРЕТА

*„Бабо, защо са ти толкова големи
зъбите?“*

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Крий се. — Синдер произнесе думата бавно. Внимателно. Нежната ѝ молба започна с едно придихателно, меко и деликатно „к“:

— Крий се. Рампион, крий се. Крий се, Рампион. Изчезни. Стани невидим. Ти не съществуващ. Никой не те вижда.

Беше седнала на тъмно със скръстени крака на леглото си и си представяше кораба около нея. Металните стени, ръмжащия мотор, винтовете и заварените уплътнения, които крепяха кораба цял, главния компютър, дебелият стъкла в пилотската кабина, затворената изходна рампа в товарното отделение, отделението за двете капсули под краката ѝ.

След това си представи всичко невидимо.

Корабът се носеше край радарите, а те си стояха безмълвни.

Разтваряше се в мрака под зоркото око на сателитните станции.

Танцуваше изящно между всички останали кораби, които задръстваха слънчевата система. Без да привлича внимание. Сякаш не съществуваше.

Гръбнакът ѝ изтръпна от основата на главата ѝ чак до опасната кост. Топлината бликна навън и изпълни всеки мускул и всяка става, процеди се през пръстите ѝ и отново влезе в коленете ѝ. И пак се завъртя.

Тя изпусна въздуха от дробовете си и заедно с него отпусна мускулите си, а после започна да припява отново:

— Крий се, Рампион. Рампион, крий се. Крий се.

— Става ли нещо?

Очите ѝ се отвориха широко. В тъмнината през прозореца ѝ се виждаха единствено звездите, големи колкото върха на топлийка. Намираха се от другата страна на Земята, срещу слънцето, и корабът тънеше в сянка в необятната шир.

Наметнат с плащ. Скрит. Невидим.

— Добър въпрос — рече тя и по навик вече вдигна глава към тавана, макар да знаеше, че това е абсурдно. Ико не беше някаква си точка на тавана, не беше и говорителите, от които идваше веселото ѝ

гласче. Тя беше във всяка една компютърна жица, във всеки един чип, във всяка една система. Тя беше всичко друго, само не стоманата или болтовете, които държаха кораба.

Беше малко объркващо.

— Нямам никаква представа какво точно правя — каза Синдер и хвърли поглед навън. През малкия люк не се виждаха кораби, а само звезди, звезди и пак звезди. В далечината имаше неясна лилава мъглявина — вероятно някакъв газ, оставен от опашката на комета. — Да си се почувствала по-различно?

Нещо под краката ѝ забоботи, нежно като мъркането на коте. Това ѝ припомни как някога вентилаторът на Ико се въртеше на двойни обороти, щом обработваше някаква информация.

— Не — отвърна Ико след минутка и бученето спря. — Все така грамаданска съм.

Синдер измъкна крака си и кръвта отново нахлу в стъпалото ѝ.

— Именно това ме тревожи. Имам чувството, че не би трябвало да е толкова лесно. Цялата армия на Републиката е по петите ни. Вероятно вече са поискали помощ и от военните сили на другите страни в Съюза, да не говорим за лунитяните и ловците на глави. Колко кораба успя да засечеш на радарите ни?

— Седемдесет и един.

— Така. И нито един от тях не ни е забелязал? Нито един не е станал подозрителен? Че как е възможно това?

— Може би все пак се получава. Това, което правиш. Може би ти идва естествено това лунитянско нещо.

Забравила, че Ико не може да я види, Синдер поклати глава. Искаше ѝ се да повярва, че бе постигнала някакъв резултат, но нещо не беше както трябва. Лунитяните упражняваха контрол над биоелектричеството, а не над радиовълните. Тайничко подозираше, че цялото това монотонно припяване и визуализацията бяха пълна загуба на време.

А това оставяше отворен въпроса: защо все още никой не ги бе забелязал?

— Синдер, колко още ще трябва да остана така?

Синдер въздъхна.

— Не знам. Докато инсталираме нова система за автоматично управление.

— И докато ми намериш ново тяло.

— Да, и това също. — Тя потри ръце. Леката топлина, която я бе изпълнила чак до пръстите на дясната ѝ длан, изчезна и за първи път ги усещаше по-студени от металните.

— Не ми харесва да съм кораб. Ужасно е. — В тона на Ико се долови ясно хленчене. — Чувствам се по-мъртва от всякога.

Синдер се отпусна по гръб на леглото и се загледа в тъмните сенки на леглото отгоре. Отлично знаеше как се чувства Ико — за краткото време, в което тя бе поела функциите на системата за автоматично управление, се бе почувствала, сякаш мозъкът ѝ е разпънат на всички посоки. Бе изгубила връзка с физическото си тяло, беше откъснала мозъка си се рееше в някакво несъществуващо място между реалността и дигиталния свят. Испита жал към Ико, която винаги беше искала много да прилича на човек.

— Само временно е — каза ѝ тя и отметна косата от челото си. — Щом стане безопасно да се върнем на Земята, ще...

— Ей, Синдер! Гледаш ли нета? — На вратата цъфна Трън, чийто силует бе очертан от енергоспестяващите лампи в коридора. — Какво — да не стана време за следобедна дрямка. Пусни лампите.

Раменете на Синдер се стегнаха.

— Не виждаш ли, че съм заета?

Трън огледа малката, тъмна стаичка.

— Добра работа си си намерила.

Синдер пусна краката си на земята и седна.

— Опитвам се да се концентрирам.

— Е, продължавай в тоя дух, помощник-капитане. Но междувременно трябва да дойдеш и да видиш новините. По всички канали говорят само за нас. Вече сме известни.

— Не, благодаря. Предпочитам да не гледам как се държа като някоя луда на най-значимото светско събитие на годината. — Беше гледала репортажа от бала само веднъж — онзи епизод, когато кракът ѝ падна, а тя се претърколи по стълбите, за да се приземи в купчина от измачкана коприна и кални ръкавици — и това ѝ стигаше.

Трън махна с ръка.

— Клиповете минаха. А ти вече си постигнала мечтата на всяко типично момиче под двайсет и пет.

— Да, животът ми е сбъдната приказка.

Трън изви вежди.

— Е, може и да не е наистина, но поне мечтателят, принц Кай, знае името ти.

— Император Кай — рече тя намусено.

— Точно така. — Трън посочи с глава към предната част на кораба. — Започва пресконференция, на която ще говорят за теб. А ти не би искала да изпуснеш — Трън замаха с ръка пред лицето си с прехласнат вид — божествените му, шоколадовокафяви очи, съвършено разрошената му коса и...

Синдер скочи от леглото и бутна Трън в рамката на вратата, като мина край него.

— Ох — извика той и разтри ръката си. — Да не ти дадоха на късо жиците?

— Тъкмо намерих канала. — Гласът на Ико последва Синдер през товарното помещение право в кабината, където на главния екран император Кай стоеше на трибуната пред журналисти. — Пресконференцията сега започва, а той изглежда превъзходно днес!

— Благодаря ти, Ико — каза Синдер и се настани в пилотското кресло.

— Ей, това е моето.

Тя махна на Трън да мълчи и усили звука.

— ... всичко, за да открием престъпниците — казваше Кай. Кръговете под очите му говореха, че отдавна не е имал здрав сън. Синдер изпита топъл копнеж, че го вижда, но също се почувства и нещастна, когато си спомни последните мигове, в които го видя. Точно след като се препъна на стълбите и се просна на алеята от чакъл, а от жиците на глезена ѝ захвърчаха искри.

А той стоеше отвратен, объркан, разочарован.

Предаден.

— Изпратихме най-бързите си кораби с най-модерните технологии за издирване и най-добрите пилоти, за да открият бегълците. Досега късметът беше на тяхна страна и те успяха да се изплъзнат от ръцете ни, но очакваме скоро да им изневери. Корабът, на който се намират, не е предназначен да остава за продължителни периоди в орбита. Рано или късно, те ще трябва да се върнат на Земята и ние ще ги чакаме.

— Какъв модел е корабът им? — попита една жена от предната редица.

Кай погледна бележките си.

— Рампион А 214, клас 11.3 — това е товарен кораб, откраднат от Американската република. Проследяващите устройства са били свалени, което в голяма степен ни затруднява при залавянето им.

Трън гордо смушка Синдер в гърба.

На екрана Кай кимна към друг журналист някъде отзад.

— Казахте, че армията ни ще ги чака в готовност, когато се върнат на Земята. Кога мислите, че ще стане това и междуременно смятате ли да изоставите претърсването на космоса?

— Разбира се, че не. Целта ни е да ги заловим възможно най-скоро и затова планираме да продължим издирването в космоса, докато не ги открием. Но моите експерти предвиждат, че в зависимост от горивото, с което разполагат, и енергийните им резерви корабът може да се върне на Земята след два дни до две седмици. И ние ще сме подготвени за това завръщане, ако е необходимо. Да?

— Мои източници ми съобщиха, че киборгът, тази Лин Синдер...

— Това си ти — прошепна Трън и пак я сръга. Тя го перна, за да я остави да гледа на спокойствие.

— ... е получила VIP покана за годишния бал и всъщност е била ваш личен гост, Ваше Величество. Отричате ли това твърдение?

— Какво си получила? — попита Трън.

— VIP покана ли? — възкликна Ико.

Синдер завъртя раменете си, без да им обръща внимание.

На екрана Кай отстъпи назад от трибуната, изпънал докрай ръцете си, като че ли не му достигаше въздух, после се покашля и отново приближи микрофона.

— Не отричам твърдението. Срегнах Лин Синдер две седмици преди бала. Както мнозина от вас знаят, тя е известен механик тук, в града, и аз я бях наел да ремонтира един неизправен андроид. И да, аз наистина я поканих на бала като мой личен гост.

— Какво?

Синдер се сепна от пронизителния писък, дошъл от високоговорителите в кабината.

— Кога е било това? За твое добро е да те е поканил, след като Адри ме разгласи, защото ако е било преди това и не си ми казала.

— Ико, опитвам се да слушам! — Синдер се размърда неудобно на седалката. Кай я бе поканил на бала, преди тялото на Ико да бъде разглобено и продадено на части. Синдер бе имала възможност да й каже, но по това време смяташе да откаже поканата, затова й се бе сторило, че не е толкова важно.

Когато Кай посочи следващия журналист, Синдер разбра, че бе изпуснала един цял въпрос.

— Знаехте ли, че тя е киборг? — попита една жена с неприкрито отвращение.

Кай се вторачи в нея смутено, а после погледът му затанцува над множеството. Той се приближи още до трибуната, а на арката на носа му се появи бръчица.

Синдер захапа бузата си от вътрешната страна и се приготви за безмилостното му отвращение. Та кой ли би поканил киборг на бала?

Но Кай каза простичко:

— Не виждам какво отношение има това, че тя е киборг. Следващият въпрос?

Металните пръсти на Синдер се свиха.

— Ваше Величество, когато отправихте поканата си към нея, знаехте ли, че тя е лунитянка?

Кай сякаш щеше да падне на една страна. Той поклати глава.

— Не. Разбира се, че не знаех. Аз, очевидно съвсем наивно, смятах, че в Републиката няма лунитяни. Освен нашите дипломатически гости в двореца, разбира се. Сега, когато вече научих колко лесно е за тях да се слоят с народа, ще вземем допълнителни мерки за сигурност, за да не допускаме имиграцията на лунитяни тук, а също да издирим и екстрадираме всички, които се намират на нашата територия. Твърдо съм решен да спазвам постановленията на Междупланетното споразумение от 54 д.е. по този въпрос. Да, на втория ред.

— Дали Нейно Величество, Кралица Левана, или някой от двора на лунитяните вече е коментирал бягството на затворника?

Кай стисна зъби.

— О, тя имаше да ни каже едно-две неща по въпроса.

Един от министрите зад Кай се покашля. Раздразнението на лицето на Кай бързо се изпари, заменено от деликатно равнодушие.

— Кралица Левана желае Лин Синдер да бъде заловена — поправи се той, — и да бъде изправена на съд.

— Ваше Величество, мислите ли, че тези събития ще попречат на дипломатическите отношения между Земята и Луна?

— Не, мисля, че ще им помогнат.

— Ваше Величество. — Три реда назад един мъж се изправи. — Според разкази на очевидци на бала арестът на Лин Синдер е бил част от договорка между вас и кралицата и бягството ѝ от затвора може да стане повод за война. Има ли причина да вярваме, че това ще доведе до по-голяма заплахата за националната ни сигурност?

Кай понечи да се почеше зад ухото, но спря навреме нервния тик и подпря ръката си отново на трибуната.

— От поколения насам думата „война“ се подмята между Земята и Луна. Както баща ми преди мен, така и аз на всяка цена ще се стремя да избегна войната. Уверявам ви, че правя всичко по силите си да не провалям и без това крехките ни отношения с Луна, като започвам с издирването на Лин Синдер. Това е всичко, благодаря ви.

Надигна се вълна от незададени въпроси, но той слезе от сцената и започна тих разговор с група министри.

Намусен, Трън се тръшна назад в креслото на помощник-капитана.

— Мен дори не ме спомена. Ни веднъж.

— И мен — каза Ико, но без съжаление.

— Ти не си избягала от затвора.

— Така е, но веднъж срещнах Негово Величество на пазара. Тогава усетих, че между нас има много силна връзка. Ти какво ще кажеш, Синдер?

Думите минаха през звуковия интерфейс на Синдер, но тя не ги разбра. Без да може да откъсне очи от Кай, тя не отговори.

Кай трябваше да поеме отговорността за нейните постъпки. Съвсем несправедливо беше изправен срещу последиците от нейните решения. След бягството ѝ той сам трябваше да се справя с кралица Левана.

Тя затвори очи, за да не го вижда, и разтърка пулсиращите си слепоочия.

— Да, но аз също съм преследван беглец, точно като Синдер — продължи Трън. — Те нали знаят, че и аз съм избягал?

— Може да са ти благодарни — измърмори Синдер.

Трън измрънка нещо неразбрано, после и двамата се умълчаха за дълго, а през това време тя разтриваше челото си и се мъчеше да убеди себе си, че бе постъпила правилно.

Накрая Трън се завъртя, ритна с крак облегалката на креслото на Синдер и бутна ръката ѝ от нея.

— Сега разбирам защо остана толкова хладна към моето очарование. Дори не подозирах, че имам насреща си император. Труден съперник даже и за мен, признавам си.

Тя изпръхтя.

— Не ставай глупав. Та аз едва го познавам, а и той вече ме презира.

Трън се засмя и окачи палците си на гайките на колана си.

— Имам страхотна интуиция, щом стане дума за amore! Той не те презира. Освен това е поканил киборг на бала, нали така? За това се иска смелост. По принцип ненавиждам кралските особи и държавниците, но на този трябва да му се признае, че е смелчага.

Синдер се изправи и бутна краката на Трън от стола си, освобождавайки пътеката към вратата.

— Тогава той не знаеше, че съм киборг.

Трън наклони главата си, когато тя мина край него.

— Не е знаел, така ли?

— Разбира се, че не знаеше — рече тя и излезе от малката кабина с широки крачки.

— Но сега вече знае, че си киборг, и пак те харесва!

Тя се извърна назад и посочи екрана.

— И ти разбра това от една десетминутна конференция, на която той каза, че прави всичко по силите си да ме залови и да ме предаде за екзекуция?

Трън се ухили. С ужасен и надут глас, който Синдер допускаше, че трябва да имитира Кай, той рече:

— Не виждам какво отношение има това, че тя е киборг.

Синдер изви очи и му обърна гръб.

— Ей, върни се! — Ботушите на Трън се удариха в земята зад нея. — Искам да ти покажа още нещо.

— Заета съм.

— Обещавам повече да не се подигравам на гаджетото ти.

— Той не ми е гадже!

— Става дума за Мишел Беноа.

Синдер пое бавно дъх и се обърна.

— Какво има?

Трън се поколеба, сякаш се боеше да мръдне, за да не би тя да хукне отново, а после килна глава към таблото в кабината зад гърба му.

— Ела да видиш нещо.

Синдер изпусна въздишка и тръгна бавно обратно към него. Облакът се на облегалката на креслото на Трън.

Той изключи звука на новинарския канал.

— Знаеш ли, че Мишел Беноа има внучка?

— Не — отвърна Синдер отегчена.

— Е, има. Госпожица Скарлет Беноа. Доколкото се знае, съвсем скоро е навършила осемнайсет, но — пригответи се да чуеш това — момичето няма болнично досие. Схващаш ли? Свещена спатийо! Аз съм гений!

Синдер се намръщи.

— Нищо не разбирам.

Трън наведе главата си назад и я погледна на обратно.

— Тя няма никакво болнично досие.

— Е, и?

Той се завъртя на стола си с лице към нея.

— Познаваш ли дори един-единствен човек, който не е роден в болница?

Синдер се замисли.

— Да не би да намекваш, че тя може да е принцесата?

— Точно това намеквам.

На екрана се показа снимка и информация за Скарлет Беноа. Беше красива, с пищни форми и огненочервени къдрици.

Синдер присви очи, докато гледаше. Момиче, тийнейджърка, без акт за раждане. Живяла под настойничеството на Мишел Беноа.

Колко удобно.

— Е, капитане! Отлична детективска работа!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Скарлет, сънуваше, че виелицата е затрупала цяла Европа в сняг, дълбок чак до врата.

Отново беше дете. Слезе по стълбите и видя, че баба ѝ бе коленичила пред печката с дърва.

— Мисля, че намерих човек, който да те прибере — каза баба ѝ. — Но в този сняг едва ли ще тръгне насам. Сега ще трябва да чакам пролетта, за да се отърва от теб.

Старата жена раздуха огъня. Искрите се разлетяха, напълниха с бодлички очите на Скарлет и тя се събуди с мокри бузи и ледени пръсти. Дълго време не можа да отсее съня от спомените си. Беше валяло сняг, но не толкова много. Баба ѝ беше поискала да я даде на други хора, но тогава тя вече не беше дете. Беше на тринайсет.

Дали беше януари, или още по-късна зима? Опита се да сглоби топящите се спомени. Бяха я изпратили да издои кравата — работа, която ненавиждаше, — а ръцете ѝ бяха толкова вдървени, че се страхуваше, да не би да стисне вимето прекалено силно.

Защо не беше отишла на училище този ден? Дали беше неделя? Или бяха във ваканция?

О, да. Беше ходила при баща си и тъкмо се беше прибрала предишния ден. Първоначално трябваше да остане при него за цял месец, но не можа да издържи. Той пиянстваше, прибираше се посред нощ в апартамента. Скарлет беше взела влака към къщи, без да казва на никого, и с пристигането си изненада баба си. Вместо обаче да се зарадва, че я вижда, баба ѝ се разгневи, задето Скарлет не я бе предупредила с едно съобщение за случващото се. Бяха се скарали. Скарлет още ѝ беше ядосана, докато доеше кравата с премръзналите си пръсти.

Тогава за последно се бе качила на Маглев. И за последно бе видяла баща си.

Помнеше, че бързаше отчаяно да свърши със задълженията си, за да може да се прибере вътре на топло. Видя малкия кораб отпред пред къщата чак когато хукна обратно натам.

Беше виждала много такива кораби в града, но тук, в провинцията, те се срещаха рядко, защото фермерите предпочитаха поголемите и бързи кораби.

Промъкна се в къщата през задната врата и чу приглушените гласове на баба си и на някакъв мъж. С безшумни стъпки тръгна бавно към стълбището по теракотените плочки.

— Мога да си представя какво бреме е била за теб през всичките тези години — каза с източен акцент мъжът.

Скарлет се намуси и когато надникна през откренатата врата, усети топлината от кухнята по лицето си. Мъжът седеше на масата с чаша в ръце. Имаше копринено черна коса и издължено лице. Скарлет не го бе виждала никога преди.

— Не бях очаквала да ми създаде толкова много главоболия — чу се гласът на баба ѝ, която не се виждаше. — Почти се привързах към нея след всичките тези години. Но трябва да си кажа, че ще се радвам, когато си замине. Вече няма да се плаша, щом някой непознат кораб мине насам.

Буца заседна на гърлото на Скарлет.

— Ти спомена, че до седмица ще е готова да отпътува, нали така? Сигурна ли си?

— Така смята Логан. Само твоето устройство чакахме. Ако всичко мине гладко, може да заминете дори по-рано. Но трябва да си търпелив с нея. Ще е много слаба и доста объркана.

— Съвсем разбираемо. Не мога да си представя какъв ли ужас преживява.

Скарлет затисна устата си с ръка, за да заглуши дишането си.

— Приготвили ли сте ѝ място, където да я настаните?

— Да, добре сме подготвени. И на нас ще ни трябва време да свикнем, но съм сигурен, че всичко ще се нареди, щом веднъж се настани при нас. Имам две момичета почти на нейната възраст — на дванайсет и на девет. Сигурен съм, че ще се разбират отлично и аз ще се отнасям с нея като с мое дете.

— Ами мадам Лин? Тя подготвена ли е?

— Дали е подготвена, а? — Мъжът се засмя под мустак, но смехът му беше дрезгав и смутен.

— Тя остана много изненадана, когато споделих идеята си да си осиновим трето момиче, но жена ми е добра майка. Съжалявам, че не

ме придружи дотук, но не исках да предизвикам излишно внимание към пътуването си. Разбира се, тя не знае нищо за момичето. Или поне... почти нищо.

Скарлет сигурно бе издала звук, защото мъжът вдигна глава и я видя. Той замръзна.

Столт на баба ѝ изскърца по пода и вратата се отвори рязко. Баба ѝ беше разярена. Но тя също беше ядосана.

— Скарлет, нали знаеш, че не е редно да подслушваш! Марш веднага в стаята си!

Скарлет искаше да се разкрещи, да затропа с крака, да ѝ каже, че не може ей така да я изпраща при други хора, като че ли беше едно нищо, но думите не излизаха от устата ѝ. Бяха заседнали на гърлото ѝ.

Тя изпълни, каквото ѝ бе казано, и преди баба ѝ да успее да види сълзите ѝ, затропа с крака нагоре по стълбите и влезе в стаята си.

Не я измъчваше единствено откритието, че не е желана и биха я дали на всеки случаен човек, който дойдеше да я поиска. След шест дълги години тя най-сетне бе започнала да се чувства като у дома си. И си мислеше, че може би баба ѝ я обичаше — повече от майка ѝ и повече от баща ѝ. И двете с нея бяха станали отбор.

След въпросната сутрин тя живя в страх в продължение на седмица. Две седмици. Месец.

Но мъжът така и не се върна за нея, а тя и баба ѝ повече никога не отвориха дума за случилото се.

— Скарлет?

Вълка я стисна през кръста и върна Скарлет обратно в настоящето, във вагона на товарния влак, който беше почнал да намалява скоростта си. Беше се свила като дете, с гръб, опрян до него. И въпреки че стискаше силно очите си, няколко горещи сълзи се отрониха, търкулнаха се по носа ѝ и покапаха по слепоочията ѝ. Тя бързо ги отри.

Вълка се размърда и се надигна зад гърба ѝ.

— Скарлет? — гласът му беше напрегнат.

— Сънувах кошмар — рече тя, като не искаше той да си помисли, че плаче заради него. Вече почти спираха и тя се завъртя по гръб. Сигурно още беше нощ, защото вътре беше тъмно и само изкуственият блясък на градските неоновы светлини се прицелваше в

щайгите до вратата и пращаше пръски от розово и зелено по натрупаните каси.

— Спомних си нещо — каза тя тихо. — Мисля, че може би засяга принцесата.

Той се изопна.

— Помня, че веднъж случайно дочух баба ми да споменава Логан, без тя да знае това. Подслушвах я. При нея имаше един мъж. — И тя му разказа историята, както можа, събирайки всички парченца в едно, тъй като паметта ѝ заплашваше да се замъгли.

Когато свърши, остана да лежи неподвижно, заслушана в свистенето на вятъра навън. Едната ѝ страна се бе схванала от твърдите щайги, на които бе прекарала нощта.

Вълка я погледна, но не с надежда и облекчение, а с ужас.

— Те това търсят, нали? Мъжът и баба ми сигурно са говорили за принцесата тогава. Не знам къде се е намирала, нито кой се е грижил за нея... никога не съм я виждала. Винаги досега съм си мислила, че баба е искала мен да отпрати, но сега... след това, което ти ми каза за Логан Танер, Grand-mere и принцеса Селена.

Вълка се отдръпна от нея, седна изправен и сви коленете си пред гърдите си. Вторачи се безизразно в наредените една върху друга щайги около тях.

— Мъжът имаше акцент. Мисля, че беше от Източната република. — Скарлет се изправи до него и вчеса косите си на една страна. — И съм напълно сигурна, че баба нарече жена му мадам Лин. Не знам колко често се среща това име, но... бих познала мъжа, ако пак го видя. Убедена съм в това.

— Стига, мълчи! — Вълка затисна ушите си с ръце. — Все едно нищо не съм чул.

Скарлет примигна слисано от гримасата му.

— Вълк? — Тя взе ръцете му и ги свали. — Това е хубаво, нали?

Те искат информация, аз имам информация. Ще направим сделка. Ще я разменим срещу баба ми. Нали.

— Не отивай там.

Погледът му я впримчи в тъмнината. Разрошена коса, смътни белези, по миглите му — петънца от съня. Вълка нави една къдрица от косата ѝ около пръста си.

— Недей да ходиш да търсиш баба си.

Лъч оранжева светлина блесна през вратата и изчезна.

— Трябва.

— Не, Скарлет, не трябва. — Той сграбчи ръката ѝ и я обви с дланите си. — Нищо не можеш да направиш за нея. Ако отидеш там, само ще изложиш себе си на опасност. А баба ти не би желала това да се случи, нали?

Скарлет издърпа ръката си от Вълка.

— Можем да избягаме — продължи той, а пръстите му се протягаха тревожно, жадни за допир, и стиснаха здраво джобовете ѝ. — Ще изчезнем в гората. Ще отидем в Африка или в източната република. Можем да оцелеем и те никога няма да ни намерят. Мога да се грижа за теб. Мога да те защитя.

— Какво говориш? Снощи каза, че ако имам някаква информация, това ще помогне, това ще е единственият шанс на баба ми и ето — сега имам информацията. Нали това искаше?

— Може би — отвърна той. — Може би, ако имаше пълното име и адреса или нещо друго по-конкретно. Но само с фамилията, една страна, и то огромна, и едно описание? Скарлет, ако им кажеш това, те ще те пленят с надеждата, че ще можеш да разпознаеш мъжа.

Тя дръпна ципа си и го огледа внимателно — с всеки дъх очите му ставаха все по-обезумели.

— Отлично — каза тя. — Тогава ще им предложим да вземат мен вместо баба ми.

Той се сви назад и поклати глава, но Скарлет беше обнадеждена.

— Ще отидем заедно. Ще им кажеш, че разполагаш с информация, но ще им я дадеш само при условие, че те оставят да си тръгнеш свободно, като вземеш и баба ми с теб. А те ще вземат мен.

Вълка потрепери.

— Вълк, трябва да ми обещаеш, че ще се погрижиш за нея. Не знаем в какво състояние ще я открием. Ако те са... ако са я ранили... ще трябва да се погрижиш за нея. — Гласът ѝ секна, но без нови сълзи. Решението ѝ беше окончателно.

Докато:

— Ами ако вече са я убили, Скарлет?

В стомаха ѝ се сви ужас от думите, които тя се боеше да изрече гласно, за да не се превърнат в истина. Влакът продължаваше да намалява и Скарлет дочуваше яростния шум на фадакораби,

нетскрийнове, свирки, които предупреждаваха да се стои далеч от релсите.

Беше среднощ, но в града нямаше никога тишина.

— Мислиш ли, че е мъртва? — Гласът ѝ потрепери. Сърцето ѝ туптеше силно, докато чакаше отговора му. — Мислиш ли, че са я убили?

Всеки миг се увиваше около врата на Скарлет и я задуша, ваше, докато накрая единствената възможна дума от устните на Вълка трябваше да бъде „да“. Да, мъртва е. Да, отишла си е. Убили са я. Тези чудовища са я убили.

Скарлет натисна с длани щайгата и се опита да пробие пластмасата.

— Кажи ми.

— Не — измънка той и раменете му се свлякоха надолу. — Не мисля, че са я убили. Още не.

Скарлет потрепери с облекчение. Покри лицето си с ръце, замаяна от урагана от емоции.

— Благодаря, звезди — прошепна тя. — Благодаря ти.

Гласът му стана твърд.

— Не ми благодарни, че ти казах истината. Щях да проявя милост, ако те бях излъгал.

— Милост ли? Да ми кажеш, че е мъртва, било милост? Да разбиеш сърцето ми?

— Единственият ми шанс да те убедя да спреш да я търсиш беше да те накарам да повярваш, че е мъртва. Това е ясно и на двама ни. Трябваше да те излъжа.

Бученето на линиите се засили, когато влакът пропълзя на гарата. Чуха се викове. Машините издрънчаха и изсъскаха.

— Не ти взимаш решението — рече тя и грабна портскрийна си, за да провери местонахождението им. Бяха стигнали в Париж. — Аз трябва да я намеря. Но не е нужно и ти да идваш с мен.

— Скарлет.

— Не, чуй ме. Оценявам помощта ти. Ти ме доведе дотук. Но сега вече мога да продължа и сама. Само ми кажи къде да отида и аз сама ще я намеря.

— Може и да не ти кажа.

Скарлет мушна порта си в джоба, а бузите ѝ пламнаха от гняв. Тогава срещна погледа на Вълка и там прочете паника, а не твърдоглавост. Пръстите му се свиваха и разпъваха отново и отново.

Растящото ѝ негодувание се стопи. Тя бързо се приближи към Вълка и хвана лицето му в дланите си. Той се сепна, но не се отдръпна.

— На тях им трябва тази информация, нали така? Изражението му бе каменно.

— Ще им предложим размяна. Ти и Grand-mere ще отидете на някое сигурно място, ще се грижите един за друг, а когато ме пуснат да си ходя, аз ще ви намеря. Те няма да ме държат вечно.

Тя се усмихна колкото се може по-топло и зачака той да отвърне. Когато той замълча, тя погали с палци бузите му и го целуна. И макар че мигновено я притегли към себе си, той побърза да сложи край на целувката.

— Няма гаранция, че ще те пуснат. Може да те убият, когато вече не им трябваш. Жертваш живота си заради нейния.

— Трябва да рискувам.

Влакът спря спокойно и потъна върху релсите.

Очите на Вълка се натъжиха.

— Знам. Ще направиш, каквото трябва да се направи. — Той отлепи ръцете ѝ от раменете си и залепи една нежна целувка на китката ѝ — там, където кръвта пулсираше под кожата ѝ. — И аз също.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

На подземния перон имаше добро осветление и беше пълно с андроиди и въздушни колички, готови да свалят товара от влака. Вълка отведе Скарлет в сенките на друг товарен влак. Изчакаха един андроид да се обърне с гръб и изпълзяха на перона.

Вълка я хвана за китката и я повлече през него, прикривайки се зад една количка, натоварена с щайги. Миг след това Скарлет забеляза друг андроид да се качва на колелата си във вагона, от който двамата с Вълка тъкмо бяха избягали, и синята му светлина се процеди през вратата.

— Пригответи се! Когато влакът потегли, ще трябва да тичаме — рече Вълка и намести раницата на рамото си. Не мина и минутка и влакът се издигна от релсите и започна да се плъзга обратно навътре в тунела.

Скарлет скокна към релсите, но нещо я дръпна назад за качулката. Тя извика сподавено и се блъсна назад във Вълка.

— Как...

Той долепи пръст до устните си.

Тя го изгледа ядно и дръпна качулката от ръцете му, но тогава дочу нещо. Бученето на приближаващ се влак.

Движеше се по третия коловоз и профуча край тях, без да намали, като изчезна в мрака отново така бързо, както бе изскочил оттам.

Вълка се ухили.

— Вече можем да минем.

Стигнаха до другия перон, без да срещнат никого — само един мъж на средна възраст ги забеляза и любопитно ги изгледа над портскрийна си.

Когато излязоха горе на улицата, Скарлет провери своя порт. Градът бе спокоен в тишината на утрото. Намираха се на гара „Лион“, заобиколени от магазини и офиси. Скарлет забеляза, че Вълка души нещо, макар че той се опита да го скрие.

Тя не можеше да надуши нищо друго, освен града. Метал, асфалт и печен хляб от затворената сладкарница на ъгъла. Вълка тръгна на северозапад.

Покрай улицата от двете ѝ страни имаше изящни, внушителни сгради от втората ера и саксии с цветя, които висяха от оградените с мозайка прозорци. В далечината се изправяше богато украсена часовникова кула с осветен циферблат, на който се виждаха две големи островърхи стрелки и римски цифри, а под него един цифров екран показваше 04:26 до рекламата на последния модел домашни андроиди.

— Далеч ли сме? — попита Скарлет.

— Не. Можем да стигнем пеша.

На кръговото движение завиха наляво — Вълка вървеше на половина крачка пред нея, приведен напред, сякаш се готвеше за нападение. Погледът на Скарлет се спусна надолу по ръката му, по превързаната рана, която сякаш вече не го болеше, та до играещите му пръсти. Искаше да го докосне, но не можа. Затова пъхна ръцете си в джобовете на якето си.

Помежду им се отваряше пропаст и разсичаше всичко споделено от двамата във влака. Почти бяха стигнали — при баба ѝ, при Ордена на глутницата.

Може би той я водеше към нейната смърт.

Може би и той вървеше към своята.

Тя вдигна брадичка и отказа да се плаши от собствените си мрачни мисли. Най-важното сега беше да спаси баба си и беше стигнала толкова близо. Толкова близо.

Древните къщи дойдоха по-близо към улицата, когато двамата оставиха натовареното кръстовище назад. От време на време срещаха и някакъв признак на живот — една котка се миеше на витрината на магазин за шапки, някакъв мъж в костюм изхвърча от един хотел и се метна на чакация го кораб. Минаха край един нетскрийн, който рекламираше шампоан, променящ цвета на косата според настроението на човека.

Уединението на фермата вече ѝ липсваше. Това беше единствената реалност, която познаваше. Фермата, баба ѝ и ежеседмичните доставки. А сега и Вълка. Това беше реалността, която искаше.

Вълка забърза крачка, но раменете му отново се свиха навътре. Скарлет стисна зъби, протегна ръка и го стисна за китката.

— Не мога да те оставя да отидеш там — рече тя по-гневно, отколкото възнамеряваше. — Само ми кажи къде се намира и аз ще стигна сама. Само ми кажи какво да правя. Дай ми някаква обща представа срещу какво ще се изправя и аз все ще измисля нещо, но не мога да те оставя да дойдеш с мен.

Той дълго се взира надолу към нея и тя се помъчи да види мекотата в ярките му зелени очи, но топлината и отчаянието, толкова очевидни във влака, сега бяха сменени от студена решимост. Той отдръпна ръката си.

— Виждаш ли мъжа, който е седнал пред затвореното кафене от другата страна на улицата?

Тя плъзна очи край него и видя мъжа, седнал на една от външните маси. Беше качил крак върху коляното си, а лакътят му висеше от облегалката на стола. Гледаше ги вторачено и дори не се опитваше да го скрие. Когато Скарлет срещна погледа му, той й смигна.

Хлад полази по кожата ѝ.

— Член на бандата — каза Вълка. — Минахме покрай още един на гарата, две преки по-назад. И... — Той проточи врат и ако зловонието не ме подвежда, скоро ще пресечем пътищата си с още един, щом завием зад ъгъла.

Изведнъж сърцето ѝ заби тежко.

— Как са разбрали, че сме тук?

— Предполагам, че са ни чакали. Вероятно са проследили чипа ти.

Така постъпвали всички бегълци, които не желаели да бъдат заловени — изрязвали чиповете от ръцете си.

— Или твоя — измърмори тя. — Ако имат достъп до проследяващо устройство, тогава може би теб са следили.

— Може би. — Гласът му беше равнодушен и тя си даде сметка, че не му казва нищо ново. Дали си беше мислил, че е възможно да го следят? Ран така ли ги бе открил?

— Можем да отидем и да видим какво искат от нас. — Вълка се обърна и тя трябваше да се затича, за да не изостава.

— Но те са само трима. Ти можеш да се справиш с трима, нали? Нали каза, че можеш да надвиеш. — Тя се поколеба. Вълка ѝ беше казал, че може да победи в битка срещу шест вълка. Кога дивият звяр беше станал синоним на мъжете от Ордена на глутницата?

— Все още можеш да се измъкнеш. Още не е късно — довърши тя.

— Казах, че ще те закрилям, и точно това ще направя. Безсмислено е да продължаваме да го обсъждаме.

— Не ми трябва твоята закрила.

— О, да — рече той, а думите я попариха сред синтезирания шум от музикалния клип на близкия билборд. — Трябва ти.

Скарлет се стрелна на пътя му и се закова там. Той спря, уплашен да не се блъсне в нея.

— Не ми трябва — каза тя. — Трябва ми да знам, че не нося отговорност за това, което те ще ти причинят. Трябва да престанеш да се държиш като глупак и да се измъкнеш отук. Дай си шанс поне!

Той надзърна над главата ѝ някъде в далечината. Скарлет се наежи, като се чудеше дали бе уловил присъствието още един член на глутницата, или дори повече. Тя преглътна и хвърли поглед към мъжа пред кафенето, който поглаждаше ухото си и явно се развличаше, докато ги наблюдаваше.

— Не съм глупак, защото ще се опитам да те предпазя — каза Вълка и погледна отново надолу към нея. — Глупак съм, защото почти вярвам, че от това ще има полза.

Той мина край нея и се отърси от ръката, която понечи да го спре. Мислите ѝ я разколебаха, защото знаеше, че тя има избор. Можеше да избяга с него, да напусне града и никога да не се завърне тук. Можеше да избере да спре да търси баба си и така — кой знае — да спаси живота му.

Но това не беше истински избор. Тя едва го познаваше. Въпреки болката в сърцето си, въпреки всичко. Никога нямаше да може да живее в мир със себе си, ако изоставеше баба си сега, когато бе така близо.

Когато завиваха зад ъгъла, тя се обърна още веднъж назад и видя, че мъжът пред кафенето си бе тръгнал.

След една пряка споменът за Четвъртата световна война ги връхлетя ненадейно — следите от пожарите и ронещите се сгради на

един град, сринат от войната. Тук нямаше достатъчно от красивите стари сгради, които да привлекат интереса на реставраторите, а и самият обем на разрушенията сигурно е бил непосилен, за да бъдат реконструирани постройките. Правителството, като не успяло да разруши историята на града, зарязало квартала. Останалите райони, макар да бяха отделени само от няколко улици, изглеждаха съвършено различни.

Скарлет възкликна, когато разпозна внушителната сграда, която се простираше от другата страна на улицата, с нейните разбити сводести прозорци и статуите на мъже в старомодни дрехи, много от които с изпочупени крайници, а в някои от нишите те липсваха изцяло. „Лувъра“ — една от малкото забележителности, на които баща ѝ я бе водил като дете.

Наполовина рухнала откъм западната страна, сградата беше прекалено нестабилна, за да се влиза в нея, но тя и баща ѝ бяха спрели заедно на тротоара и той ѝ бе разказал за безценните произведения на изкуството, унищожени при бомбардировките, както и за малко оцелели, които са били плячкосани през войната.

Век по-късно, много от тях все още не бяха открити.

Това беше един от малкото приятни спомени с баща ѝ и тя го бе забравила — до този миг.

— Скарлет.

Тя извърна глава.

— Насам. — Вълка махна с глава към другата улица.

Тя кимна и го последва, без да се обръща назад.

Въпреки че кварталът бе загубил блясъка си, видно беше, че тези старинни улици не са напълно изоставени. На прозореца на малък мотел се виждаше реклама: „Елате да прекарате нощта с призраците на загиналите цивилни граждани“. Един магазин за втора употреба беше изложил безглави манекени, облечени в ярки, разноцветни материи.

На една пресечка Вълка се спря на бетонния градски площад, където входът за метрото беше затворен, а табелата показваше, че станцията не работи; най-близката се намиреше на „Булеварда на италианците“.

— Готова ли си?

Тя проследи погледа му, закован върху една многоетажна, великолепна сграда пред тях. Над огромните сводести врати на пост

стояха ангели и херувими.

— Какво е това?

Вълка последва погледа ѝ.

— Някога сградата е била опера и е будела възхищение с архитектурата си. Тогава избухнала войната и тя била преобразувана в артилерийски склад, а след това в затвор за военнопленници. Накрая, когато никой вече не я искал, ние сме я присвоили.

Скарлет се намръщи на думата. *Ние.*

— Не е ли малко очебийна за тайна улична банда, а?

— Ти би ли си помислила някога, че вътре живее нещо ужасно?

Тя не отговори, а той отстъпи назад и я разгледа внимателно, докато приближаваше величествената опера. И отново я попита:

— Готова ли си?

Тя стаи дъх и обходи съсредоточено с поглед резбите — мрачни и красиви лица, бели бюстове на мъже, които се взираха надолу към нея, дълъг балкон, на който половината от перилата липсваха. Стисна зъби, прекоси улицата и се заизкачва решително по стълбите, които се простираха по дължината на сградата, покрай безмълвните, полуразрушени ангели, докато стигна под сенчестата галерия с колоните.

— Готова съм — каза тя и огледа безразборните графити на вратите.

— Скарлет.

Тя се извърна с лице към него, изненадана от пресипналия му, сърдит глас.

— Съжалявам.

Той се постара да не я докосва, когато мина край нея.

Устата ѝ пресъхна, а в главата ѝ нахлуха предупредителни сигнали, когато Вълка отвори близката врата и пристъпи в сенките вътре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Вратата се затвори глухо зад тях. Скарлет се озова в огромното фойе на операта, в което, ако изключим топлите, мъждукащи свещи горе над сводовете, беше тъмно като в преизподня. Вътре цареше тишина, беше прашно, а по пода се въргаляха счупени мраморни късове. Прахолякът задави Скарлет и тя с мъка се удържа да не се закашля, докато вървеше към светлината. Стъпките ѝ отекваха силно в празната, пуста сграда, докато минаваше между две масивни колони.

Възкликна. Светлината идваше от едната от двете статуи, които стояха отстрани на голямото двойно стълбище. Статуята изобразяваше две жени на пиедестал, наметнати с дреха от морска пяна и държащи в ръка нависоко букет от факли. Десетки свещи горяха, трепкаха и хвърляха върху фойето красиво оранжево сияние. Някои от перилата липсваха на стълбището, което беше издълбано от червено-бял мрамор, а на съседната статуя ѝ липсваха главата и ръката, която някога е държала своите свещници.

Скарлет стъпи с крак в една локва и отстъпи назад, като първо погледна надолу към счупения мраморен под, а сетне и нагоре.

Три реда балкони се издигаха над нея, а в центъра им — там, където светлината почти не достигаше — имаше изрисуван таван с квадратен прозорец в средата. Стъклото явно отдавна липсваше.

Скарлет обви тялото си с ръце и се обърна към Вълка. Той стоеше между колоните.

— Може би са заспали — рече тя, като се мъчеше да си придаде безразличие.

Вълка изпълзя от сенките и тръгна към стълбището. Тялото му бе сковано като статуите, които ги наблюдаваха. Скарлет стрелна очи нагоре към перилата, но там не се виждаше никакво движение, никакъв признак на живот. Нямахше боклуци. Не миришеше на храна. Не се чуваше говор или включен нетскрийн. Дори звуците от улицата бяха изчезнали зад дебелите входни врати.

Тя стисна зъби, а гневът лумна в нея, когато изпита страховитото усещане, че е уловена в капан като мишка, която ей сега ще изядат.

Мина край Вълка и с решителни крачки се упъти към стълбището, но когато пръстите ѝ се опряха в първото стъпало, спря.

— Ехо? — извика тя и изви глава. — Имате посетители!

Думите ѝ — остри и предизвикателни — се върнаха обратно с ехото.

Никакъв звук. Никаква аларма.

Тогава от тишината дойде познат звън. Скарлет подскочи, когато звукът отекна между мраморните колони, нищо че беше приглушен в джоба ѝ.

С тупкащо сърце тя извади порстскрийна си и в този момент компютъризираният глас започна да говори.

„Съобщение от тулузката болница «Жозеф Дюкоен»
до мадмоазел Скарлет Беноа.“

Скарлет примигна. Болница ли?

С треперещи ръце тя извика съобщението.

„30 август 126 т.е.

С това съобщение известяваме Скарлет Беноа от Рийо, Франция, ЕФ, че в 05 часа и 09 минути на 30 август 126, е констатирана смъртта на Люк Арман Беноа от Париж, Франция, ЕФ, от доктор с идентификационен номер 58279.

Предполагаема причина за смъртта: отравяне с алкохол.

Моля, отговорете в рамките на двадесет и четири часа, ако желаете да бъде извършена аутопсия на стойност 4500 у ниви.

Нашите съболезнования

Лекарски екип на болница «Жозеф Дюкоен», Тулуза“

Беше напълно обърквана, сърцето ѝ биеше неравномерно. Мозъкът ѝ обръщаше отново и отново съобщението, без да може да го

проумее. Представи си го, както го бе видяла за последно — беснеец, измъчен и уплашен. Беше му се разкрещяла. Беше му казала, че не иска да го види никога вече.

Как бе възможно да е мъртъв само след двацет и четири часа? Защо не са ѝ изпратили съобщение още когато са го приели в болницата? Защо нямаше никакво предупреждение? Като се олюля, тя надзърна към Вълка.

— Баща ми е мъртъв — а шепотът ѝ едва се чу в огромното пространство. — Отравяне с алкохол.

Той размърда челюстта си.

— Сигурни ли са?

През завладяващата я вцепененост бавно се процеди подозрението му.

— Мислиш, че са изпратили съобщението по погрешка?

В очите му светна известно съчувствие.

— Не, Скарлет. Мисля си, че баща ти го грозеше по-голяма опасност от любовта му към чашката.

Тя не го разбра. Бяха измъчвали баща ѝ, но раните от изгарянията не можеха да го убият. Нито лудостта му.

През мъглата в ума ѝ един нежен, ласкав инстинкт я призова да вдигне глава. И тя го послуша.

Зад Вълка между две колони с незапалени стенни свещници на тях стоеше мъж. Той беше слаб и строен, с тъмна вълниста коса и почти черни очи, които горяха на светлината на свещите. Усмивката му би била приятна, ако Скарлет не се бе сепнала така от присъствието му, от мълчанието му и от факта, че Вълка никак не беше изненадан да го види и дори не си направи труда да го погледне, при все че несъмнено го бе усетил.

Но най-ужасяващи от всичко бяха дрехите му. Беше облечен в пурпурночервена дреха, която се разширяваше в кръста и имаше дълги ръкави, оформени като камбани. По ръбовете блестяха руни, избродирани със златни нишки. Напомняше на детски костюм — имитация на страшния лунен двор.

Страхът заблъска в гърдите на Скарлет. Това не беше костюм. Това беше герой от кошмар или от история на ужасите, която разказваха на децата, за да бъдат послушни.

Чародей. Лунен чародей.

— Здравейте — обади се мъжът, а гласът му беше благ и ласкав като разтопен карамел. — Вие сигурно сте мадмоазел Беноа.

Тя се препъна в първото стъпало и се улови за перилата, за да не падне. Пред нея Вълка сведе очи и се извърна. Мъжът кимна любезно, за да покаже, че е забелязал присъствието му.

— Алфа Кесли, толкова се радвам, че се завърнахте невредим. И ако правилно съм разбрал съобщението, което мадмоазел тъкмо получи, Бета Уин също е приключил със своята задача в Тулуза. Изглежда скоро цялата глутница отново ще е пълна.

Вълка притисна юмрук в гърдите си и леко се поклони.

— Радвам се да го чуя, господарю Яил.

Скарлет преглътна с мъка и се подпря на парапета.

— Не — каза тя от втория опит, защото гласът ѝ изневери. — Той ме доведе тук, за да намеря баба ми. Той не е вече един от вас.

Усмивката на мъжа беше топла и отзивчива.

— Разбирам. Сигурен съм, че чакате с нетърпение да видите баба си. Надявам се скоро да ви отведем при нея.

Скарлет стисна юмруци.

— Къде е тя? Ако сте ѝ причинили...

— Уверявам ви, съвсем жива е — отвърна мъжът. Без да промени изражението си, той плъзна поглед обратно към Вълка. — Кажи ми, Алфа, успя ли да изпълниш мисията си?

Вълка пусна ръка до тялото си. Покорството висеше от него като тънък, нелеп плащ.

Слепоочията на Скарлет заблъскаха тежко от болка. Тя чакаше с изопнати до скъсване нерви, искаше, молеше се той да каже на мъжа, че е напуснал глупавата им организация и повече няма да се върне в нея.

Но надеждата ѝ не трая дълго. Беше разбита още преди Вълка да отвори уста.

Този мъж не бе някой непокорен размирник, нито член на доброволчески отряд. Ако той в действителност беше чародей, истински чародей, то тогава той служеше на лунната корона.

Ами Вълка? Какъв тогава беше Вълка?

— Разпитах я, доколкото ми позволяват силите — каза Вълка. — Спомня си смътно едно-единствено нещо, но се опасявам, че не може да се разчита на спомена ѝ и от него няма никаква полза. Времето и

напрежението изглежда са оказали влияние върху паметта ѝ и в този момент подозирам, че би съчинила лъжа, стига да помисли, че това ще помогне на баба ѝ.

Чародеят вдигна брадичката си и замислено го изгледа. Алфа Кесли.

Сърцето на Скарлет заблъска силно до пръсване. *Разпитах я, доколкото ми позволяват силите.*

— Вълк.

Той не се обърна. Не трепна, не въздъхна, не отговори. Беше статуя. Пионка.

Чародеят издаде тъжен звук.

— Няма значение. — А след известно мълчание, в което Скарлет имаше чувството, че стълбите под нея се сгромолясват той каза: — Омега Кесли трябваше да ти предаде, че плановете ни се промениха. Нейно Величество вече не се интересува от установяването на самоличността на Селена.

Пръстите на Вълка се свиха.

— Но доколкото разбирам, мадам Беноа все още не ни е разкрила всичките си тайни. Може би ще намерим как да използваме мадмоазел.

Едва забележимо Вълка надигна брадичка.

— Ако тя знаеше друго нещо, щеше да ми го каже. Не се съмнявам, че ми имаше пълно доверие.

Скарлет залитна и се стовари върху мраморните перила. За да остане на краката си, трябваше да се улови за основата на безглавата статуя.

— Сигурен съм, че си се справил отлично — каза чародеят. — Не се тревожи. Ще се погрижа усилията ти да получат заслужено признание.

— Кой е Бета Уин? — попита Скарлет. — Каква е била задачата му в Тулуза? — Тя се олюляваше на стъпалата, а гласът ѝ беше слаб, сякаш отказваше да повярва. Помъчи се да си каже, че всичко това е кошмар. Скоро щеше да се събуди във влака, в прегръдките на Вълка, и всичко ще се развие по съвсем друг начин. Но тя не се събуди, а чародеят все така я гледаше с тъмните си, състрадателни очи.

— Задачата на Бета Уин беше да убие баща ви, без това да повдигне някакви подозрения — обясни той така спокойно, сякаш ѝ казваше колко е часът. — Аз му дадох шанс. Ако беше открил нещо

полезно във фермата на мадам Беноа, сигурно наистина щях да размисля и да му подаря живота, може би дори щях да го задържа като роб. Но за времето, което му отпуснахме, той се провали и аз бях принуден да го накарам да замълчи. Разбирате ли, той знаеше много за нас, а и вече не ни беше полезен с нищо. Боя се, че не сме особено толерантни с безполезните земляни.

Той се усмихна широко и погледът му накара корема на Скарлет да се свие — не защото усмивката му беше жестока, а защото беше мила.

— Изглежда не се чувствате много добре, мадмоазел. Може би имате нужда от малка почивка, преди да може да видите баба си. Рейф, Троя, бихте ли отвели дамата до стаята, която сме подготвили за нея?

От сенките излязоха двама мъже — две неясни петна в съзнанието на Скарлет. Повдигнаха я за ръцете, без да се погрижат да я вържат или да ѝ сложат белезници.

Умът ѝ просветна и преди да се опомни, тя вече се пресягаше към кръста си.

Ръката на Вълка я изпревари, докосвайки я леко отстрани. Дъхът ѝ спря и тя се вцепени, като го зяпаше опулено в лицето. Смарагдовите му очи я гледаха с празен поглед, докато пръстите му повдигнаха якето ѝ и извадиха оттам пистолета. Той щеше да ги застреля.

Той щеше да я защити.

Вълка праметна пистолета, така че да го улови за цевта, и го подаде на един от пазачите ѝ.

Когато суровостта му се стопи и нещо, подобно на съжаление, се показва на лицето му, Скарлет стисна зъби:

— Страж от Ордена на глутницата, а?

Тя видя, че той преглътна с мъка.

— Не. Специална оперативна група от Луната.

Стаята се завъртя.

Лунитянин. Той беше лунитянин. Работеше за тях. Работеше за кралицата.

Скарлет извърна глава и като не искаше да я отнесат на ръце като дете, застави краката си да я държат здраво, когато я поведоха към друго стълбище — стълбище, което водеше към подземията на операта. Отказа също да им достави удоволствие, като се съпротивлява.

Гласът на чародея я застигна, целият изпълнен с великодушие:
— Имаш разрешението ми да си починеш до залез-слънце Алфа
Кесли. Виждам, че изпитанията са те поизтощили.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Кай крачеше в кабинета си от вратата до бюрото и после от бюрото до вратата. Два дни бяха минали, откакто Левана бе поставила ултиматума си: намери момичето киборг или ще последва нападение.

Времето изтичаше и с всеки изминал час ужасът му растеше. Не беше мигвал от повече от четиридесет и осем часа. През това време не беше излизал от кабинета си и за миг, с изключение на петте пресконференции, на които все така нямаше какво ново да съобщи.

От Лин Синдер нямаше и следа.

Нито от доктор Ърланд.

Сякаш бяха потънали вдън земя.

— Пфу! — Той опъна с ръце косата си назад, докато не усети болка в скалпа. — Лунитяни! Високоговорителят на бюрото му избръмча:

— Кралският андроид Нанси желае да влезе.

Кай пусна косата си и изстена тихо. Нанси се грижеше за него през тези дни, като му носеше огромни количества и — а сетне след дълги часове мълчаливо отнасяше все още пълните чаши с изстиналия чай. Тя го подканяше да се храни, напомняше му за предстоящите пресконференции, а също и че е забравил да отговори на съобщенията на австралийския генерал-губернатор. Ако не беше названието ѝ „кралски андроид Нанси“, всеки път, когато обявяваха идването ѝ, той почти очакваше през вратата да влезе човек.

Запита се дали и баща му бе изпитвал същото към своите асистенти андроиди. А може би Кай просто не беше на себе си.

Като прогони безполезните мисли, той заобиколи зад бюрото си.

— Да, влез.

Вратата се отвори и колелата на Нанси се търколиха по килима. Но тя не носеше поднос със закуски, както той очакваше.

— Ваше Величество, жена на име Лин Адри и дъщеря ѝ, Лин Пърл, пожелаха да се срещнат с вас незабавно. Линджи твърди, че разполага с важна информация за лунитянката беглец. Аз я насърчих да се обърне към генерал Хюи, но тя настоя да говори направо с вас.

Сканирах чипа ѝ и по всичко личи, че е тази, за която се представя. Не бях сигурна дали трябва да я отпратя.

— Всичко е наред. Благодаря ти, Нанси. Прати я при мен.

Нанси излезе. Кай огледа ризата и закопча яката си, но реши, че за гънките по нея нищо не може да направи.

Само след миг в кабинета му влязоха две непознати. Първата жена беше на средна възраст и косата ѝ едва бе започнала да посивява, а другата беше момиче на около четиринайсет години с гъста коса, която се спускаше свободно надолу по гърба. Те се поклониха дълбоко, а Кай се намръщи и чак когато момичето се опита да се усмихне свенливо, той се почувства като глупак, защото размътеният му от умората мозък не бе познал имената им, когато Нанси ги представи. Лин Адри, Лин Пърл.

Те не бяха съвсем непознати. Беше срещал момичето вече два пъти — веднъж в магазинчето на Синдер на пазара, а след това и на бала. Това беше заварената сестра на Синдер.

И жената.

Жената.

Кръвта му се смрази, когато си спомни за нея, и почти плахийт, момичешки поглед, който отправяше сега към него, правеше нещата още по-неприятни. И нея беше срещнал на бала. Когато за малко не зашлеви Синдер, защото се бе осмелила да дойде.

— Ваше Величество — обади се Нанси, която се бе върнала и стоеше зад гърба им. — Позволете ми да ви представя Лин Адриджи и дъщеря ѝ, Лин Пърлмей.

Те се поклониха отново.

— Да, здравейте — каза Кай. — Вие сте...

— Аз бях законният попечител на Лин Синдер — прекъсна го Адри. — Моля ви, простете, че идваме без покана, Ваше Императорско Величество. Виждам, че сте доста зает.

Той се покашля и съжали, че бе закопчал яката си. Вече го задушаваше.

— Моля, седнете — каза той и ги покани да седнат край холографския огън. — Това е всичко, Нанси. Благодаря ти.

Кай побърза да седне на стола, тъй като не искаше да дели канапето с нито една от двете жени. Една след друга те кацнаха върху него с изправени гърбове, за да не омачкат панделките на ролките си в

стил кимоно, и с престорена скромност свиха ръце в скута си. Приликата помежду им бе поразителна, и разбира се, двете нямаха нищо общо със Синдер — нейната кожа винаги беше потъмняла от слънцето, а косата ѝ беше по-права и по-хубава. И тя винаги излъчваше неуловима увереност даже и когато се запъваше или се чувстваше засрамена.

Кай се опомни, преди да се е разсмял при спомена за Синдер, когато се запъваше и се чувстваше засрамена.

— Боя се, че не се запознахме официално миналата седмица на бала, когато пътищата ни се пресякоха, Лин Джи.

— О, Ваше Императорско Величество е твърде мил. Моля ви, наричайте ме Адри. Ако трябва да съм честна, опитвам се да се дистанцирам от лицето под моя опека, което сега носи името на съпруга ми. А вие, сигурна съм, помните прекрасната ми дъщеря.

Той се обърна към Пърл.

— Да, срещнахме се на пазара. Вие носехте някакви пакети и помолихте Синдер да ги прибере.

Той остана доволен, когато момичето се изчерви, и се надяваше, че си е спомнила колко грубо се бе държала в онзи ден.

— Срещнахме се също и на бала, Ваше Величество — каза Пърл. — Обсъждахме клетата ми сестра, истинската ми сестра, която съвсем скоро се разболя и почина от същата болест, която отне живота на прославения ви баща.

— Да, спомням си. Моите съболезнования за загубата ви.

Той почака да чуе техния израз на съчувствие, но той така и не дойде. Майката беше твърде заета да разглежда лакираните дървени мебели в кабинета, а дъщерята беше твърде заета да разглежда Кай с подправена скромност.

Той потропа с пръсти по облегалката на креслото.

— Моят андроид ми съобщи, че имате информация, която желаете да ми предадете? Относно Лин Синдер ли?

— Да, Ваше Величество. — Адри върна вниманието си към него. — Благодаря ви, че ни приехте без предварително уговорена среща, но аз разполагам с информация, която според мен ще ви помогне в търсенето на моята подопечна. Като съвестен гражданин аз, естествено, желая да направя всичко възможно, за да подпомогна

издирването и да се уверя, че тя ще бъде заловена, преди да нанесе нови щети.

— Да, естествено. Но простете ми, Линджи, бях останал с впечатлението, че властите вече са се свързали с вас и са ви разпитали като част от разследването, нали така?

— О, да, ние и двете надълго разговаряхме с няколко много мили мъже — отвърна Адри, — но след това изскочи нещо ново, което привлече вниманието ми.

Кай подпря лакти на коленете си.

— Ваше Величество, вярвам, че сте гледали заснетия преди около две седмици репортаж от изолаторите, на който се вижда как едно момиче напада два мед дроида?

Той кимна.

— Разбира се. Момичето, разговарящо с Чанг Сунто — момчето, което се излекува от чумата.

— В онзи момент аз бях доста разсеяна, тъй като тъкмо бях загубила дъщеря си, но след това изгледах кадрите по-внимателно и сега съм убедена, че момичето на тях е Синдер.

Кай склочи вежди, като вече си припомняше записа. Момичето така и не се виждаше ясно на него, тъй като той беше зърнест, картината трепереше и само гърбът ѝ се показваше съвсем за малко.

— Наистина ли? — каза той, като се стараеше в гласа му да не се долови нотка на съмнение.

— И кое ви кара да мислите така?

— Само от записа трудно може да се разбере и аз нямаше да съм толкова сигурна, ако този ден не бях поискала да проследят чипа на Синдер, тъй като от известно време поведението ѝ будеше подозрения у мен. Знам, че в този ден тя е била близо до изолаторите. По-рано смятах, че просто се опитва да избяга от домашните си задължения, но сега виждам, че малкото отклонение е имало още по-злокобни мотиви наум.

Кай повдигна вежди.

— Отклонение ли?

Бузите на Адри порозовяха.

— Дори това е прекалено мило название за нея, Ваше Величество. Вие знаете ли, че тя дори не може да плаче?

Кай седна назад. Само след миг откри, че вместо да изпитва погнуса, както Адри очевидно очакваше от него, просто му стана любопитно.

— Така ли? Това нормално ли е за... за киборг?

— Няма как да знам, Ваше Величество. Тя е първият и, надявам се, последният киборг, който имам нещастieto да познавам. Изобщо не мога да разбера защо правим киборги. Те са опасни и горди същества, които се перчат насам-натам, като че ли си мислят, че са по-добри от всички останали. Като, че ли заслужават специално отношение заради своите... чудатости. Те са бремене за нашето трудолюбиво общество.

Кай почисти гърлото си — яката започваше да го дразни.

— Разбирам. Споменахте преди малко, че имате доказателства, че Синдер се е намирала близо до изолаторите? И... е извършила нещо злокобно?

— Точно така, Ваше Величество. Ако благоволите да направите справка на моята страница, ще видите, че съм качила клип, който доказва вината ѝ.

Като мислеше за кадрите от изолатора, Кай откачи портскрийна от колана си и потърси страницата на Адри. Клипът беше най-отгоре — изображението беше с ниско качество, а до него се виждаше таг със символа на полицейския отряд андроиди на Републиката.

— Какво е това?

— Този ден Синдер не отговори на нито едно от съобщенията ми и тъй като бях сигурна, че напуска страната, аз се възползвах от правото си да я върна насила. Това е записът от момента, в който са я открили.

Кай затаи дъх и пусна клипа. Беше заснет от кораб и показваше отвисоко една прашна улица и изоставените на нея складове. И там беше Синдер — задъхана и бясна. Тя вдигна стиснатия си юмрук към андроида.

— Не съм го откраднала! Той принадлежи на семейството ѝ и на никой друг!

Камерата се заклати, когато корабът кацна и андроидът я приближи.

Като се намуси, Синдер отстъпи крачка назад.

— Нищо незаконно не съм направила. Мед дроидът ме нападна. Беше самоотбрана.

Кай гледаше с напрегнати рамене, докато андроидът нареждаше с монотонния си глас правата на законния ѝ настойник и Закона за защита на киборгите, докато накрая Синдер не се съгласи да тръгне с тях и клипът свърши.

Само четири секунди бяха нужни на Кай, за да намери записа на момичето, което атакува мед дроида в изолатора, и докато той наместваше парченцата от пъзела, пръстите му се затегнаха около апарата. За стотен път през тази седмица той се почувства като глупак.

Беше логично да е Синдер. Естествено, че е била Синдер. Само преди няколко часа точно пред очите ѝ той бе дал лекарството на доктор Ърланд. Ърланд сигурно ѝ го е връчил, а тя след това го е дала на Чанг Сунто. И макар че камерата така и не е могла да я заснеме добре, набързо вързаната опашка и широките панталони пасваха отлично.

Кай преглътна с усилие, спря записа и закачи отново порта на колана си.

— За какво говореше тя? Какво не е откраднала? Какво е това, което принадлежи на семейството ѝ?

Адри стисна устата си в твърда линия и дълбоки гънки прорязаха горната ѝ устна.

— Нещо, което наистина принадлежи на семейството ѝ, на тези, които биха отдали дължимото уважение към починалата. А Синдер осакати скъпата ми дъщеря само за да се докопа до него!

— Какво е направила?

— Мисля, че е откраднала чипа на дъщеря ми, и то минути след смъртта ѝ. — Адри облегна ръката си върху ивицата коприна на корема ѝ. — Коремът ми се свива, като си помисля, но знам, че трябваше да го очаквам. Синдер винаги е била толкова злобна и завистлива към двете ми дъщери. И макар никога, преди да не съм си представяла, че може да падне толкова ниско, сега, когато знам истинската ѝ природа, не съм изненадана. Тя трябва да бъде намерена и наказана за всичко, което е сторила.

Кай се отдръпна от злъчта в гласа ѝ и не можа да направи връзка между нейните обвинения и собствените си спомени за Синдер. Спомни си, когато се срещнаха в асансьора и как очите ѝ се бяха напълнили с тъга, щом заговори за умиращата си сестра. Как бе

попитала дали Кай ще запази един танц и за нея, ако тя оздравееше като по чудо.

Но дали спомените му за Синдер не бяха до един нищо повече от лунен трик? Та какво знаеше той за нея?

— Сигурна ли сте?

— Според докладите оръжието, използвано срещу андроидите, е било скалпел и всичко се е случило само минути, след като получих съобщението, че дъщеря ми... че дъщеря ми... — Брадичката ѝ затрепери, кокал четата в скута ѝ побеляха. — Виждам я как се опитва да приеме самоличността на Пеони в тази своя нечовешка глава. — Тя изкриви лице. — Тръпки ме побиват, като си помисля, но тя точно това би направила.

— И вие смятате, че чипът е още у нея, така ли?

— Това не мога да кажа, Ваше Величество. Но е възможно.

Кай се изправи и кимна. Адри и Пърл го зяпнаха онемели, а сетне и двете скочиха на крака.

— Благодаря ви, че ме запознахте със случая, Лин Джи. Веднага ще се разпоредя да проследят чипа. Ако той все още е у нея, ще я открием.

Още докато говореше, той се улови, че се молеше на звездите Лин Адри да греши. И Синдер да не е взела чипа със себе си. Но молбата му беше глупава, незряла. Той трябваше да я открие и му оставаше само един ден на разположение. Не гореше от желание да разбере какво би сторила Левана, ако не успееше.

— Благодаря ви, Ваше Величество — каза Адри. — Искам единствено да знам, че паметта на дъщеря ми няма да бъде опетнена само защото някога проявих такава щедрост и приех в семейството си това ужасно момиче.

— Благодаря ви — каза той, без да е сигурен за какво точно ѝ благодари, но сякаш беше уместно да го каже. — В случай, че възникнат нови въпроси, ще наредя на някого от хората ми да се свърже с вас.

— Да, разбира се, Ваше Величество — каза Адри и се поклони. — Искам единствено да съм полезна на страната си и да видя това момиче, изправено на съд.

Кай наклони глава.

— Нали разбирате, че щом я открием, кралица Левана възнамерява да я екзекутира?

Адри скръсти изтънчено ръце отпред.

— Сигурна съм, че законът неслучайно е такъв, Ваше Величество.

Кай сви устни и ги поведе от масата към вратата.

След още два поклона Пърл се понесе във вратата, запърха с мигли и източи врат назад към Кай, докогато може, но Адри се забави на вратата. Поклони се още веднъж.

— Оказахте ни такава чест, Ваше Величество.

Той се усмихна напрегнато.

— Питам се — не че това има някакво значение, но просто от чисто любопитство, ако информацията ми доведе до разкрития в разследването... дали бих могла да очаквам някаква награда за сътрудничеството си?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Затворническата килия на Скарлет беше започнала живота си като гримьорна. Смътните очертания на огледалата и тоалетните масички се бяха отпечатали на стените, а от крушките, които са ги обграждали някога, бяха останали само празните им гнезда. Килимът беше вдигнат, разкривайки студения каменен под отдолу, а масивната дъбова врата беше извадена от пантите и захвърлена в ъгъла — на нейно място беше сложена споена желязна решетка и ключалка, която се отваряше с чипове.

През цялата нощ и почти през целия ден Скарлет не спря да обикаля и да вилнее из стаята, като риташе стените и ръмжеше по решетките от ярост. Или поне на нея ѝ се струваше, че бе минал един цял ден. Всъщност, струваше ѝ се, че са минали месеци — но тъй като беше заключена в подземиято на операта, единствено храната, която ѝ донесоха на два пъти, ѝ показваше колко време е минало. Когато попита войника, който донесе яденето, колко време смятаха да я държат там, а сетне настоя да види баба си незабавно, той замълча и само се ухили мазно през решетките така, че кожата ѝ настръхна.

От физическата изнемога накрая тя се свлече върху голия матрак. Вторачи се в тавана. Мразеше се. Мразеше хората, които я бяха затворили тук. Мразеше Вълка.

Скръцна със зъби и заби ноктите си в стария, счупен матрак.

Алфа Кесли.

Ако някога отново го срещнеше, щеше да му издере очите. Щеше да го стисне за гърлото, докато устните му посинеят. Щеше.

— Най-сетне се умори, а?

Тя се надигна рязко. Един от мъжете, които я доведоха до килията, стоеше пред решетката, но и тя не знаеше кой — дали Рейф, или Троя.

— Не съм гладна — изсъска тя злобно.

Той я погледна с насмешка. Изглежда, всички до един носеха на лицата си тази безрадостна усмивка, като че ли се раждаха с нея.

— Не ти нося храна — рече той и прокара ръка покрай скенера. Хвана решетките и отмести вратата. — Ще те заведе да видиш скъпоценната ти grand-mere.

Скарлет стана от матрака и всичкото изтощение я напусна.

— Наистина ли?

— Такава е заповедта ми. Трябва ли да те връзвам, или ще вървиш доброволно?

— Ще вървя сама. Само ме отведи при нея.

Погледът му се спусна по тялото ѝ. Той явно прецени, че тя не представляваше заплаха, затова се отдръпна назад и посочи дългия, мрачен коридор.

— В такъв случай — след теб.

Когато тя прекрачи в коридора, той стисна ръката ѝ и приведе лицето си така, че дъхът му изгори врата ѝ.

— А си направила нещо неразумно, а съм си го изкарал на старата вещица, ясно ли е?

Тя потрепери.

Без да дочака отговор, той я пусна, смушка я в гърба да върви и я подкара по коридора.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне. От умората и обещанието, че ще види баба си, почти не бе на себе си, но това не ѝ попречи да огледа затвора. Половин дузина решетки опасваха подземния коридор, но навсякъде беше тъмно. Мъжът я побутна и те завиха зад един ъгъл, изкачиха тясното стълбище и излязоха през вратата.

Намериха се зад сцената. Прашни стари предмети от реквизита се въргаляха по гредите, а в тъмното като призраци висяха черни завеси. Единствената светлина идваше от лампичките по пътеките в залата и Скарлет трябваше да присвие очи, когато стражът я изведе на сцената и оттам надолу по стъпалата към празния салон. Един цял блок седалки бяха премахнати, а след тях бяха останали само дупките, в които някога столовете са били закрепени за полегатия под. Група войници стоеше сред сенките с вид, сякаш само допреди миг бяха разговаряли весело, но с появяването си Скарлет и пазачът ѝ и ги бяха прекъснали. Тя упорито залепи очите си в края на пътеката. Не вярваше Вълка да е сред тях, но не искаше да знае дори да грешеше.

Стигнаха края на салона и Скарлет бутна една от огромните врати.

Озоваха се на един от балконите, който гледаше над фоайето и голямото стълбище. През дупката в тавана не влизаше никаква светлина — явно беше пропуснала целия ден.

Пазачът ѝ я улови за лакътя, дръпна я от стълбите и те продължиха покрай нови страховити статуи на ангели и херувими. Тя издърпа ръката си от неговата и опита да запомни маршрута, като направи схема на операта в главата си, но това се оказа невъзможно, като знаеше, че скоро ще види баба си. Най-последно.

Когато си помисли, че тези чудовища я държаха вече почти три дълги седмици, кръвта ѝ се смрази.

Мъжът я отведе по стълбите до първия балкон и продължи към втория. Затворени врати водеха обратно в салона към по-високите места, но войникът ги подмина и тръгна по друг коридор. Най-последно се спря пред една затворена врата, хвана дръжката и отвори.

Бяха стигнали до една от частните ложи над сцената, в която на две редици имаше по два стола от червено кадифе.

Баба ѝ седеше на първия ред, а дебелият ѝ сива плитка висеше над облегалката. Сълзите, които Скарлет дълго беше сдържала, сега я връхлетяха.

— Grand-mere!

Баба ѝ се сепна, но Скарлет вече тичаше към нея. Тя падна на колене между стола и парапета, хвърли се в скута на баба си и заплака върху дънките ѝ. Старите ѝ дънки със засъхнала кал по тях, с които работеше в градината. От плата излизаше познатият аромат на земя и сено и Скарлет се разплака още по-силно.

— Скарлет! Какво правиш тук? — попита баба ѝ и сложи ръцете си на гърба ѝ. Гласът ѝ беше строг и гневен, но не и груб. — Спири да плачеш. Ще станеш за смях. — Тя вдигна Скарлет от скута си. — Хайде, тихо, успокой се. Защо си дошла?

Скарлет седна на пети и се вторачи със замъглени очи в лицето на баба си. Зачервените ѝ очи не прикриваха изтощението ѝ, въпреки че брадичката ѝ беше твърдо изправена. И тя бе на път да се разплаче, но още не се бе поддала на сълзите. Скарлет хвана ръцете ѝ и ги стисна. Ръцете на баба ѝ бяха нежни, сякаш за трите седмици, прекарани далеч от фермата, вечните ѝ мазоли бяха изчезнали.

— Дойдох заради теб — отвърна тя. — Когато татко ми каза какво се е случило и какво са ти причинили, трябваше да тръгна да те

търся. Добре ли си? Нараниха ли те?

— Добре съм, добре съм. — Тя погали с палеца си ръката ѝ. — Но не се радвам, че си дошла. Не биваше да идваш. Тези мъже... те... не бива да стоиш тук. Опасно е.

— Ще измъкна оттук и двете ни. Обещавам. Звезди, толкова ми липсваше. — Тя се разхлипа и притисна челото си в ключените пръсти, без да обръща внимание на горещите сълзи, които се стичаха по лицето ѝ. — Намерих те. Grand-mere. Намерих те.

Баба ѝ измъкна едната си ръка и отметна няколко чорлави кичура от челото на Скарлет.

— Знаех си аз. Знаех си, че ще дойдеш. Ела, седни тук до мен.

Скарлет потисна сълзите си и се отдръпна от скута на баба си. На седалката до нея имаше поднос с чаша чай, половин франзела и малка купичка с червено грозде, което стоеше недокоснато. Баба ѝ взе подноса и го подаде на войника на вратата. Той изви устни, но взе подноса и излезе, а вратата зад него се затвори. Сърцето на Скарлет щеше да се пръсне — вратата остана незаключена. Бяха останали сами.

— Седни тук, Скарлет. Толкова ми липсваше! Но много съм ти ядосана. Не биваше да идваш. Много е опасно, но вече си тук. О, милата ми, та ти си капнала от умора!

— Grand-mere, те не те ли наглеждат? Не се ли страхуват, че може да избягаш?

Лицето на старицата се смекчи и тя потупа празната седалка до нея.

— Разбира се, че ме наглеждат. Тук не сме изцяло сами.

Скарлет погледна стената, която ги делеше от съседната частна лежа и чиито червени тапети бяха почнали да се лющят. Може би и сега там имаше някой, който ги подслушваше. А вероятно беше групата войници, която беше видяла на първия етаж в салона — ако сетивата им бяха и наполовина толкова остри, колкото тези на Вълка, сигурно щяха да могат да ги чуват и оттам долу. Тя потисна импулса си да заругае в празнотата, надигна се да седне на стола, взе ръцете на баба си отново и ги стисна силно. Освен че бяха станали толкова меки, те бяха студени като на мъртвец.

— Добре ли си наистина? Да не би да са те наранили?

Баба ѝ се усмихна уморено.

— Нищо не са ми направили. Поне още не. Не знам какво планират, нямам им никакво доверие, не и след това, което причиниха на Люк. Споменаха и теб. Ужасих се, че ще тръгнат след теб, миличка. Искане ми се да не беше идвала. Не съм напълно готова. Трябваше да се сетя, че това ще се случи.

— Но какво искат тези хора?

Баба ѝ погледна надолу към тъмната сцена.

— Искат от мен информация, която аз няма как да им дам, но ако можех, не бих се поколебала и за миг да им я дам. Щях да им кажа всичко още преди седмици. Всичко бих им дала, за да се върна у дома при теб. Всичко, за да те предпазя.

— Каква информация?

Баба ѝ пое бавно дъх.

— Те искат да научат какво се е случило с принцеса Селена.

Сърцето на Скарлет прескочи.

— Истина е значи, така ли? Ти все пак знаеш нещо за нея?

Баба ѝ повдигна вежди.

— Да не би да са ти казали защо ме подозират?

Тя кимна и изпита вина, защото бе научила тайната, която баба ѝ толкова дълго бе пазила.

— Казаха ми за Логан Танер. Те вярват, че той е донесъл Селена на Земята и те е потърсил за помощ. Казаха ми още, че смятат, че той е моят... моят дядо.

Бръчките по челото на баба ѝ се врязаха надълбоко и тя хвърли угрижен поглед към стената зад Скарлет, към другия балкон, а сетне отново погледна към нея.

— Скарлет. Обич моя. — На лицето ѝ бе изписана нежност, но тя не продължи.

Скарлет преглътна и се запита дали след всичките тези години баба ѝ не желаше да се рови в миналото. Романът ѝ с Танер, продължил толкова кратко, беше оставил следи за цял живот.

Дали баба ѝ знаеше, че Танер е мъртъв?

— Grand-mère, аз помня мъжа, който дойде у дома. Мъжът от Източната република.

Баба ѝ вдигна глава търпеливо.

— Тогава си помислих, че е дошъл за мен, но не е било така нали? Дватама говорехте за принцесата.

— Много добре, миличка Скарлет.

— Защо просто не им кажеш името му? Сигурно го помниш. А те ще го намерят. Той би трябвало да знае къде е принцесата.

— Те вече не се интересуват от принцесата.

Тя прехапа долната си устна. Гневът се надигаше у нея. Цялата се тресеше.

— Тогава защо не ни пуснат?

Баба ѝ стисна пръстите ѝ. Въпреки възрастта ѝ те бяха силни, защото години наред бяха скубали плевелите от градината и кълцали зеленчуците.

— Скарлет, те не могат да ме контролират.

Тя огледа внимателно набръчканото лице на баба си.

— Какво искаш да кажеш?

— Тези хора са лунитяни. Чародеят притежава лунната дарба. Но тя не действа върху мен. Затова ме държат тук. Искат да разберат каква е причината.

Скарлет се зарови в ума си, за да измъкне всички щуротии, които беше чувала за лунитяните и за които никога не можеше да каже кое беше истина и кое преувеличена измислица. Хората вярваха, че кралицата им властвала над народа си, като използва контрола над съзнанието, а чародеите ѝ били почти толкова могъщи, колкото и тя самата. Те можели да манипулират мислите и чувствата на хората. Дори можели да контролират телата им, като че ли били кукли на конци.

Скарлет преглътна.

— Много ли са хората, които не могат да бъдат контролирани?

— Съвсем малко. При някои лунитяни това е вродено. Наричат ги щитове. Но никога преди не са виждали землянин, който да може да устои на силата им. Аз съм първата.

— Как така? Това генетично ли се предава? — Тя се поколеба. — А мен могат ли да ме контролират?

— О, да, мила моя. Ти не притежаваш онова, което ме прави различна. И повярвай ми — те ще използват това срещу нас. Мисля си, че искат да направят експеримент с двете ни, за да разберат на какво се дължи тази аномалия и доколко трябва да се страхуват, че и други земляни са способни да не се поддадат на влиянието им. — Лицето на баба ѝ се ожесточи.

— Не може да е наследствено. Баща ти също беше слабохарактерен.

Скарлет се изгуби в топлите кафяви очи, които винаги я бяха утешавали, но сега в тъмнината на салона ѝ се сториха сурови. Нещо я загриза отвътре. Едно малко съмнение.

Баща ѝ беше безволев. Не можеше да устои на жените. Нито на алкохола. Малодушен баща, безхарактерен мъж.

Но баба ѝ никога не беше казвала, че мисли същото и за Скарлет. „Ще се справиш“, винаги ѝ казваше тя, когато ожулеше коляно, счупеше ръка или когато за първи път се влюби нещастно. „Ще се справиш, защото ти си силна, точно като мен.“

С тупкащо сърце Скарлет сведе поглед към преплетените им пръсти. Ръцете на баба ѝ бяха много сбръчкани, много крехки, много нежни.

Гърдите ѝ се свиха.

Лунитяните можеха да манипулират мислите и чувствата на хората. Можеха да манипулират начина, по който преживяваха света около тях.

Скарлет преглътна тежко и се отдръпна назад. За кратък миг пръстите на баба ѝ се свиха, за да я задържат, но после я пуснаха.

Скарлет стана от седалката и като се олюля, отстъпи назад към парапета, вторачена в баба си. Познатата размъкната коса, сплетена на крива плитка. Познатите очи, които ставаха все по-студени, докато надничаха нагоре към нея. Разширяваха се.

Тя примигна бързо пред халюцинацията и ръцете на баба ѝ се уголемиха.

Отвращението раздра Скарлет. Тя се улови за перилата, за да не падне.

— Коя си ти?

Вратата в дъното на ложата се отвори, но вместо пазача Скарлет видя в коридора силуета на чародея.

— Много добре, Омега. Научихме от нея, каквото можяхме.

Скарлет отново обърна лице към баба си. От устните ѝ се изтръгна уплашен вик.

Баба ѝ беше изчезнала и на нейно място седеше братът на Вълка. Съвсем спокоен, Омега Кесли се взираше нагоре към нея. Носеше

същата измачкана риза, опръскана със засъхнала кал, с която го бе видяла за последно.

— Здравей, скъпа. Какво щастие, че пак се срещаме.

Скарлет погледна чародея и преглътна. Виждаше бялото на очите му и диплите на причудливата му туника.

— Къде е баба ми?

— Жива е, засега, и за съжаление остава загадка за нас. — Той присви очи. — Умът ѝ остава недостъпен, но каквато и да е тайната ѝ, тя не я е предала нито на сина си, нито на внучката си. Ако използваше някакъв мисловен трик, то поне щеше да опита теб да те научи на него, ако не онзи жалък пияница. Но от друга страна, ако е генетична способност, възможно ли е това да е случайна черта? Или в рода ви има щит? — Той докосна устните си с пръст, анализирайки Скарлет като жаба, на която всеки момент щеше да направи дисекция. — Може би, все пак ще ни свършиш някаква работа. Чудно ми е как ли ще се развърже езикът на старицата, ако те види да си забиваш сама игли в кожата.

Яростта задра ноктите си в гърлото на Скарлет и тя се хвърли напред с остър вик, а ноктите ѝ одраха лицето му.

Но пръстите ѝ замръзнаха на милиметри от очите му. Яростта ѝ се изцеди за миг и тя се свлече на пода, ридаейки неудържимо. Не разбираше какво става с нея. Отново се опита да се улови за омразата си, но тя се изплъзваше от ума ѝ, сякаш се опитваше да задържи змиорка. И колкото повече се мъчеше да я задържи, толкова по-бързо и по-обилно се стичаха сълзите ѝ. Задавяха я. Заслепяваха я. Гневът ѝ се разтвори в безнадеждност и тъга.

Мислите ѝ се изпълниха със самоомраза. Беше безполезна. Слаба, глупава и незначителна.

Тя се преви, а виковете ѝ почти удавиха безучастния смях на чародея над нея.

— Колко жалко, че и баба ти не беше толкова лесна за манипулиране. Всичко щеше да е толкова по-просто.

Умът ѝ притихна, разрушителните думи се върнаха обратно в далечния, тих ъгъл на съзнанието ѝ, а с тях и сълзите ѝ секнаха. Като чешма, която пускаш и после спиращ.

Като кукла, с която си играеш.

Задъхана, Скарлет лежеше свита на пода. Тя обърса лицето си от лигите.

Заби нокти в килима, заповяда на тялото си да спре да трепери и се надигна, като се подпря на рамката на вратата. Лицето на чародея се изкриви по онзи отвратително мил начин, който му беше присъщ.

— Ще наредя да те съпроводят обратно до стаята ти — каза той със сладникава любезност в гласа. — Благодаря ти най-смирено за сътрудничеството.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Твърдите подметки на ботушите на Алфа Зеев Кесли чаткаха остро по мраморния под, докато той прекосяваше фоайето, без дори да удостои с поглед шепата войници, които му кимнаха с уважение, а може би и с боязън. Вероятно изпитваха дори любопитство към офицера, който бе прекарал седмици наред сред хората, преструвайки се, че е един от тях.

Алфа Зеев Кесли се опита да не мисли за това. Завръщането му в щабквартирата беше като събуждане от сън. Сън, който някога му бе изглеждал като кошмар, но вече не. Беше се събудил, за да намери една реалност, която беше далеч по-мрачна. Беше си спомнил кой е в действителност. Какво е в действителност.

Стигна до Лунната ротонда — иронично название, което доставяше огромно удоволствие на господаря Яил. Мина край потъмнялото от годините огледало на петънца и едва успя да познае отражението си в чистата униформа и спретнато вчесаната си назад коса. Мигновено отвърна поглед.

Подуши брат си още щом прекрачи прага на библиотеката и косата на врата му щръкна. Забави крачка за миг, докато минаваше през галерията с дървената ламперия на път за личния кабинет на чародея. Някога стаята е подхождала на кралски особи и в нея земляните от висшето общество са размишлявали върху философските творби на своите предци. Във витрините са били изложени безценни произведения на изкуството, а рафтовете на библиотеката се извисяваха на височината на два етажа над главата му. Но когато сградата на операта попаднала в ръцете на военните, книгите били спасени и сега в порите на дървото се бе настанил мирис на плесен и мухъл.

Яил седеше зад голямо бюро. Изработено от пластмаса и метал, то ярко изпъкваше със своята делничност на фона на екстравагантния декор. Ран също беше там, облегнат на стената от празни лавици.

Брат му се усмихна. Едва.

Яил се изправи.

— Алфа Кесли, благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. Искрах вие пръв да научите, че брат ви се е завърнал жив и здрав.

— Радвам се — отвърна той. — Здравей, Ран. Последния път, когато те видях, не изглеждаше много добре.

— И за теб може да се каже същото, Зеев. Сега миришеш много по-добре, след като си отмил онази жена от себе си.

Всеки мускул по него се напрегна.

— Надявам се, че не питаеш лоши чувства заради станалото в гората.

— Ни най-малко. Ти играеше роля. Разбирам, че направи, каквото беше нужно. Не биваше да се намесвам.

— Не. Не биваше.

Ран затъкна палците си в широкия пояс на кръста му.

— Разтревожих се за теб, братко. Ти ми се стори почти... объркан.

— Както сам каза — изрече Зеев с вдигната брадичка, — играех роля.

— Да. Не биваше за миг да се усъмнявам в теб. Но дори и така, радвам се да видя, че си се завърнал към обичайната си същност и че куршумът ѝ не те е пронизал надълбоко. Уплаших се, когато изгърмя, че може да те е уцелил право в сърцето. — Ран се ухили и се обърна към Яил. — Ако сме приключили тук, моля ви, разрешете да докладвам пред командването.

— Свободен сте — рече Яил и кимна, когато Ран му отдаде чест със свит юмрук до гърдите си.

Когато Ран мина край него, Зеев долови следа от миризмата на Скарлет и стомахът му се сви. Той заповяда на тялото си да се отпусне и зарови животинския си инстинкт да разкъса гърлото на брат си, ако разбере, че я е докоснал с пръст.

Ран наклони глава, а изражението му потъмня, сякаш криеше някаква тайна.

— Добре дошъл у дома, братко.

Ран продължи напред, а лицето на Зеев остана безизразно, докато изчака вратата да се затвори в другия край на галерията. Той отдаде чест на чародея.

— Ако това е всичко.

— Всъщност има още нещо. По-право, няколко неща, които искам да обсъдим. — Яил отново потъна в креслото си. — Тази сутрин получих съобщение от Нейно Величество. Тя поиска всички групи на Земята да се приготвят за нападение утре.

Челюстта му се стегна.

— Утре ли?

— Преговорите ѝ с Източната република не са протекли според желанията ѝ и тя вече е изчерпала вариантите си за компромис, които те така и отказват да приемат. Предложила им е временно удължаване на мира, ако заловят и ѝ предадат момичето киборг, Лин Синдер, но това не се е случило. Атаката ще бъде съсредоточена в Нов Пекин и ще започне в полунощ местно време. Ние ще нападнем в шест вечерта. — Той затъкна ръце в пурпурните си ръкави, а избродираните руни уловиха светлината на самоподдържащите се крушки на тавана. — Щастлив съм, че се завърнахте навреме да поведете хората си. Искам да бъдете в центъра на атаката ни в Париж. Приемате ли тази роля?

Зеев хвана ръцете зад гърба си и ги стисна така силно, че го заболяха.

— Не бих искал да оспорвам мотивите на Нейно Величество, но не разбирам защо отменя първоначалната ни задача да открием принцесата само за да даде един незначителен урок на Републиката. Защо се налага тази смяна на приоритетите ни?

Яил се облегна назад, изучавайки го с поглед.

— Не е ваша работа да оспорвате приоритетите на Нейно Величество. Но от друга страна, не желая умът ви да е размътен, когато поведем тази важна първа битка. — Той сви рамене. — Разгневена е от бягството на тази Лин Синдер. Макар и да е съвсем обикновено момиче, тя е била в състояние да съзре Нейно Величество през обаянието ѝ. Въпреки че не е щит.

Зеев не можа да скрие изненадата си.

— Все още не знаем със сигурност дали тази необикновена способност се дължи на киборгската ѝ компютърна система, или лунната ѝ дарба е изключително силна.

— По-силна от тази на Нейно Величество?

— И ние не знаем. — Яил въздъхна. — Необичайното е, че способността ѝ да устои на кралицата не е много по-различна от способността на мадам Беноа да устои на моята дарба. Удивително е,

че в такъв кратък срок намираме две жени, които не са щитове, а притежават еднакви умения. За жалост, все още съм далеч от това да разбера каква е причината за зложбата на Мишел Беноа. Преди час направих опит с внучката ѝ — оказа се податлива като глина, а това означава, че не е наследила умението.

Алфа Кесли стисна юмруците зад гърба си. Но дори така не можа да отърси миризмата ѝ от стаята и под носа му танцуваше смътният ѝ дъх. Значи Яил я е разпитал и Ран сигурно също е присъствал. Какво ѝ бяха сторили? Дали са я наранили.

— Алфа?

— Да — рече той бързо. — Простете. Стори ми се, че надуших момичето.

Яил се засмя. Ясен, весел смях. Зеев винаги се беше отнасял с недоверие точно към свойствената му сърдечност — останалите чародеи поне не се опитваха да притулят безпощадността си и високомерния контрол над по-незначителните лунни граждани... както и над войниците си.

— Имате забележителни сетива, Алфа. Без съмнение, едни от най-добрите, с които разполагаме. — Той потупа леко стола си, а сетне се надигна. — А и силата на характера ви е несравнима. Верността ви. Готовността ви да правите саможертви. Сигурен съм, че само вие от хората ми не бихте се спрели пред нищо, за да получите информация от госпожица Беноа, и то когато това отива отвъд дълга ви. Именно поради тази причина избрах вас да ръководите утрешната атака.

Яил отиде до редиците рафтове, прокара пръст по тях и върху кожата му се насъбра светла, сива прах. Зеев запази безразличното изражение на лицето си и се помъчи да не мисли за саможертвите, които Яил смяташе, че е направил и които отиваха толкова отвъд служебния му дълг.

Но тя беше в мислите му. Възглавничката на палеца ѝ галеше белезите му. Ръцете ѝ обвиваха врата му.

Той преглътна с мъка. Всеки мускул се изопна по тялото му от усилието му да спре спомените.

— Сега остава въпросът какво да правим с момичето. Колко обезсърчаващо, че намерихме някой, който би могъл да ни отведе по-близо до принцеса Селена, но информацията вече не ни е нужна.

Ноктите на Зеев се впиха в дланите му. Не беше обезсърчаващо, а нелепо. Ако Нейно Величество се бе отказала да преследва принцесата преди три седмици, Скарлет и баба ѝ никога нямаше да бъдат въввлечени в тези събития.

И той никога нямаше да почувства разликата.

Нещо стегна гърдите му като в скоба.

— Но аз съм оптимист — продължи да говори Яил разсеяно. — Все още можем да имаме полза от момичето, ако то успее да накара баба си да проговори. Мадам се опитва да се прави, че не знае защо е в състояние да устои на контрола. Сигурен съм. — Той се заигра с маншетите на ръкавите си. — Кое според вас ще е по-важно за старицата? Животът на внучката ѝ или собствената ѝ тайна?

Зеев нямаше отговор.

— Предполагам, че скоро ще узнаем — каза Яил и се върна на бюрото си. — Сега поне имам някаква власт над нея — устните му се разтвориха и показаха съвършено бели зъби и приятна усмивка. — Все още не сте отговорили на въпроса ми. Алфа. Ще приемете ли да поведете най-важната ни битка в Европейската Федерация?

Дробовете на Зеев пламнаха. Имаше още въпроси, искаше да узнае повече — за Скарлет, за баба ѝ, за това какво възнамерява да прави с нея Яил.

Но въпросите не бяха допустими. Мисията му беше завършила. Вече нищо не го свързваше с мадроазел Беноа.

Той сви юмрук до гърдите си.

— Разбира се, господарю Яил. За мен ще бъде чест.

— Добре. — Яил отвори едно чекмедже, извади отвътре някаква обикновена бяла кутия и я плъзна по бюрото — При това положение, ето, вземете тази пратка с идентификационни чипове, която тъкмо получихме от парижките изолатори. Дано не ви отклоня много от пътя ви, като ви помоля да ги отнесете долу, където ще ги почистят и препрограмират. Искам да са готови за новите попълнения, които ще пристигнат утре сутринта. — Той се облегна назад в стола си. — Ще ни трябват всички свободни войници, които можем да поведем. Абсолютно наложително е да уплашим хората на Земята дотолкова, че да не могат дори да помислят да отвърнат на удара.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Синдер надърна през прозореца на пилотската кабина и видя куп растения. Полето се простираше на всички страни и гледката на равния хоризонт бе прекъсната единствено от каменната къща на около километър и половина оттук.

Къща. Зеленчукова градина. И огромен космически кораб.

— Изобщо не се набиваме на очи.

— Ако не друго, поне се намираме на средата на нищото — каза Трън, стана от пилотското кресло и намъкна коженото си яке. — Ако някой извика полицията, ще им отнеме известно време да се доберат дотук.

— Освен ако вече не са на път — измърмори Синдер. По време на спускането им на Земята, продължило сякаш няколко еона, сърцето ѝ не спря да думка силно, докато мозъкът и прехвърляше хилядите различни участии, които можеше да ги сполетят. И макар че бе продължила с абсурдното си припява не да станат невидими, колкото се можеше по-дълго, нямаше как да разберат доколко резултатно беше то. И у нея все така се таеше ужасното чувство, че опитите ѝ да замаскира кораба им чрез лунната магия бяха жалки и безплодни.

Не можеше да проумее как е възможно да манипулира радарите и радиовълните единствено с разбърканите си мисли.

И все пак факт беше, че досега никой не ги бе открил в космоса и засега късметът им не им изневеряваше. Ферма и градини „Беноа“ изглеждаха напълно изоставени.

Рампата бавно започна да се отваря откъм товарното отделение и Ико изчурулика:

— Вие двамата вървете и се забавлявайте. А аз ще си стоя тук сама, съвсем сама. Ще бдя дали не са ни засекли радарите и ще си пусна една диагностика. Ще бъде чудесно.

— Сарказмът ти наистина се подобрява — каза Синдер и настигна Трън, който стоеше на върха на рампата точно когато тя премаза един много хубав ред от тучната зеленина.

Трън примигна на ярката светлина от портскрийна.

— Бинго — рече той и посочи двуетажната къща, която изглеждаше толкова стара, че сякаш беше оцеляла от Четвъртата световна война. — Ето я!

— Да ми донесеш нещо за спомен! — викна Ико, когато Трън стъпи тежко на полето. Земята беше влажна от скорошното поливане и ръбовете на панталоните му се окаляха, докато той си проправяше своя пътека към къщата, направо през зеленчуците.

Синдер го последва, като отпиваше свежия въздух в откритото поле, така сладък след преработения кислород на Рампион, в който бе затворена. Никога досега, дори когато звуковият ѝ интерфейс е бил изключен, не беше изпитвала такава дълбока тишина.

— Толкова е тихо тук.

— Да те побият тръпки, а? Не ми е ясно как издържат тези хора.

— Мен ако питаш, е приятно.

— Да, все едно си в морга.

Шепа по-малки сгради бяха разхвърляни напосоки в полето наоколо — хамбар, кокошарник, барака и хангар, голям колкото да побере няколко малки кораба и дори един космически кораб, макар не толкова голям като Рампион.

Щом зърна хангара, Синдер се закова на място. Намръщи се и се опита да улови тънкия като паяжина спомен, който явно бе разпознал хангара.

— Чакай.

Трън се извърна към нея.

— Да не би да видя някого?

Без да му отговори, тя смени посоката и заджапа през калта. Трън я последва мълчаливо и Синдер отвори вратата на хангара.

— Не съм сигурен, че най-добрият начин да се представим на Мишел Беноа е като се вмъкнем в плевнята ѝ.

Синдер се обърна назад и огледа празните прозорци на къщата.

— Трябва да погледна нещо — обясни тя и влезе вътре. — Лампи, включете се.

Лампите замигаха и тя ахна, когато гледката се откри пред очите ѝ. Инструменти и резервни части, отвертки и болтове, дрехи и мръсни парцали се въргаляха на всички страни из цялото помещение. Всеки шкаф зееше отворен, всяка щайга и кутия за инструменти беше преобърната. Искрящият бял под почти не се виждаше от този хаос.

В другия край на хангара стоеше малък кораб за доставки със счупен заден прозорец. Парченца стъкло блестяха под яркото осветление. Вътре миришеше на разлято гориво и отровни изпарения и донякъде — на малкото магазинче на Синдер.

— Каква кочина! — рече Трън с отвращение. — Не съм сигурен, че бих се доверил на пилот, който проявява такова неуважение към кораба си.

Заета да обходи със скенера си рафтовете и стените, Синдер не му отговори. Въпреки хаоса мозъчно-машинният ѝ интерфейс бе уловил нещо. Някакво усещане, че мястото ѝ е познато, сяка на отдавна изгубен спомен. Ъгълът, под който слънчевите лъчи се спускаха през вратата. Смесеният мирис на тор и машини. Кръстосаните греди на тавана.

Тя закрачи по бетонния под, а краката ѝ хрущяха през отломките. Движеше се бавно, за да не прокуди призрака на спомените си.

— Ъх, Синдер — рече Трън, като гледаше назад към фермата. — Какво правим тук?

— Търсим нещо.

— В тази бъркотия ли? Желая ти успех тогава!

Тя стигна до един малък бетонен участък и спря замислена. Огледа се внимателно. Знаеше, че е била тук и преди. На сън, като в мъгла.

Забеляза един тесен метален шкаф, боядисан в убито кафяво, в който три якета висяха на пръчката. И трите имаха избродираната емблема на армията на ЕФ на ръкавите. Синдер изправи раменете си, добра се внимателно дотам и отмести якетата настрани.

— Хайде стига, Синдер — обади се Трън и се приближи до нея. — Сега ли намери да се преобличаш.

Синдер беше заета с мислите си и почти не го чу. Хаосът не беше съвпадение. Някой е бил тук, търсил е нещо.

Търсил е нея.

Искаше ѝ се да не бе осъзнала така внезапно този факт, но сега нямаше как да го пропъди от мислите си.

Синдер клекна пред шкафа и плъзна ръката си по ъгъла, докато не се удари в дръжката. Тя знаеше, че там има дръжка. Боядисана в същия кафяв цвят, тя стоеше невидима сред сенките. Човек нямаше да я забележи, освен ако не знаеше къде да гледа. А тя знаеше — защото е

била тук и преди. Преди пет години, упоена, в състояние на делириум, който погрешно беше взела за сън, тя бе излязла от това място. Всяка става и всеки мускул я боляха от неотдавнашната операция. Беше изпъзляла бавно от безпределния мрак и сякаш за пръв път бе замижала пред шеметно яркия свят.

Синдер се подпря на шкафа и дръпна.

Изработена от нещо, по-здраво от ламарина, тайната врата беше по-тежка, отколкото очакваше. Повдигна я на невидимите ѝ панти и я остави да се стовари с трясък на бетонния под облак прах се вдигна на всички страни.

Насреща им се вторачи една квадратна дупка. В основата ѝ, прихваната с болтове, имаше стълба с пластмасови стъпала, която отвеждаше до тайно подземие.

Трън се наведе и подпря ръце на коленете си.

— Откъде знаеше, че тук има вход?

Синдер не можеше да откъсне очи от тайния коридор.

Без да може да произнесе на глас истината, тя каза простичко:

— Имам очи на киборг.

После пусна фенера си и тръгна първа надолу, където в лицето я удари плътният, застоял въздух. Лъчът заподскача в стая, голяма колкото хангара отгоре, но без врати и прозорци. Почти уплашена да научи на какво се бе натъкнала, Синдер колебливо каза:

— Лампи. Включете се.

Първо се чу шумът от самостоятелния генератор, който се включи, а след него постепенно една след друга се запалиха и трите дълги флуоресцентни лампи на тавана. Трън прескочи последните четири стъпала от стълбата и обувките му тупнаха на коравия под. Той се завъртя и замръзна.

— Какво... какво е това място?

Синдер не можеше да отговори. Едва си поемаше дъх.

В центъра на стаята стоеше контейнер, дълъг около два метра с куполовиден, стъклен капак. Около него имаше най-различни сложни машини — монитор, с който се следяха жизнените функции на пациента, термометри, скенери за биоелектричество. Машини, на които имаше скали, маркучи, игли, екрани, ръчки и копчета.

На отсрещната стена имаше дълга операционна маса с внушителен брой подвижни лампи, които изскачаха от всеки ъгъл,

подобно на метален октопод. А до нея, върху малката масичка на колелца, стояха почти празната кана на стерилизатора и различни хирургически инструменти — скалпели, спринцовки, превръзки, маски за лице, кърпи. На стената висяха два угаснали нетскрийна.

Ако тази част от тайната стая приличаше на операционна зала, то другата половина напомняше много работилничката на Синдер в мазето на Адри с отвертките и клещите и един поялник. Захвърлени части за андройди и компютърни чипове. Една недовършена ръка за киборг с три пръста.

Синдер потрепери, настръхнала от въздуха, който миришеше едновременно на стерилна болнична стая и задушна подземна пещера.

Трън се приближи предпазливо към контейнера. Вътре нямаше нищо, но под стъкления купол по лепкавия хастар се виждаше смътният отпечатък от дете.

— Какво е това?

Синдер понечи да намести ръкавицата си, но после си спомни, че ръката ѝ е гола.

— Контейнер за анабиоза — прошепна тя, сякаш призраците на неизвестните хирурзи можеха да чуят. — Проектиран е да поддържа нечий живот в безсъзнание за продължително време.

— Това не е ли забранено? Нали има закон за свръхнаселеността или нещо такова?

Синдер кимна. Приближи контейнера, притисна пръст до стъклото и се напъна да си спомни как се събужда в него, но не можа. Появиха се само някакви разбъркани спомени от хангара и фермата, но нищо за този затвор. Беше дошла напълно в съзнание едва по пътя за Нов Пекин, тръгнала да започне новия си живот на уплашено, объркано сираче и киборг.

Очертанията на момичето на постелката бяха твърде малки, за да са нейните, но тя знаеше, че тя е лежала там. Левият крак изглежда е бил значително по-тежък от десния. Питаше се колко ли дълго бе стояла там без никакъв крак.

— И какво според теб прави тук това нещо?

Синдер облиза устните си.

— Мисля, че е подслонявало принцеса.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Краката на Синдер стояха като заковани на земята, докато тя оглеждаше подземната стая. Не можеше да се отърси от видението на единайсетгодишното момиченце, което лежи на операционната маса, докато непознати хирурзи режат, зашиват и закърпват тялото ѝ с изкуствените стоманени крайници. Жички в мозъка ѝ. Оптобионика зад ретините ѝ. Синтетична тъкан в сърцето ѝ, нови прешлени, присадена кожа, за да скрият белезите ѝ.

Колко време е продължило това? Колко време е прекарала в безсъзнание, спяща в тъмното мазе?

Левана е опитала да я убие, когато е била едва на три годинки.

Операцията ѝ е завършила, когато е била на единайсет.

Осем години. Осем години е спала, сънувала, растяла в контейнера.

Ни жива, ни мъртва.

Синдер надзърна да види отпечатъка от главата си под стъклото. На стената бяха прикрепени стотици тънки жици с невротрансмитери, а на едната страна беше вграден малък нетскрийн. Не, това не беше нетскрийн, каза си Синдер. В тази стая не е могъл да проникне никакъв достъп до нета. Нито нещо, което е могло някак да стигне обратно до кралица Левана.

— Не разбирам — каза Трън, докато изучаваше внимателно хирургическите инструменти в другия край на стаята. — Как мислиш — какво ли са ѝ правили тук долу?

Тя вдигна очи към капитана, но по лицето му нямаше подозрение — само любопитство.

— Ами — подхвана тя, — като за начало са програмирали и имплантирали чипа ѝ.

Трън размаха скалпела пред нея.

— Добре мислиш. Естествено, че не е имала свой чип, когато е пристигнала на Земята. — Той посочи контейнера. — Ами това нещо тук?

Синдер стисна ръба на контейнера, за да успокои ръцете си.

— Сигурно е имала тежки изгаряния, които са застрашавали живота ѝ. Най-главната им цел е била да поддържат живота ѝ и да я укриват. Анабиозата е решила и двата проблема. — Тя потупа с пръст по стъклото. — Тези трансмитери са използвани, за да стимулират мозъка в съня ѝ. Не е могла да трупва житейски опит и да учи като нормално дете, затова е трябвало да компенсират със симулиран опит. Симулиран живот.

Тя прехапа устни и замълча, преди да му е казала, че също така бяха имплантирали нет линк в мозъка на принцесата, чрез който щом накрая се е събудила, е била в състояние бързо да учи, без да разбира, че отдавна е трябвало да знае много неща.

Лесно беше да се говори за принцесата, сякаш тя беше друг човек. Синдер не спираше да мисли, че тя беше някой друг.

Момичето, което е спало в контейнера, не е било киборгът, който се е събудил в него.

Изведнъж Синдер осъзна, че именно затова не помнеше нищо. Не защото хирурзите бяха увредили мозъка ѝ, докато са поставяли контролния панел вътре, а защото през цялото време не е била будна, за да има спомени. Но ако се върнеше по-назад, дали щеше да успее да спомни нещо от живота си преди комата? Нещо от детството си? И тогава си припомни съня, който се повтаряше. Постелята от въглени, огънят, който изгаряше кожата ѝ, и разбра, че това може би бяха спомените ѝ, а не кошмар, който е сънувала.

— Екран, включи се.

Двата екрана над операционната маса светнаха по заповед на Трън. Този отляво показваше холограма на торс до раменете, който се въртеше и мигаше във въздуха. Сърцето на Синдер спря, когато си помисли, че това е тя, но после видя и втория екран.

„Пациент: Мишел Беноа

Операция: Вграждане на устройство за блокиране на биоелектричество в нервната система и гръбнака

Прототип: Ч.Б.

Фаза: Завършена“

Синдер приближи холографа. Раменете бяха стройни и женствени, но над брадичката нищо не се виждаше.

— Какво означава това — устройство за блокиране на биоелектричество в нервната система и гръбнака?

Синдер посочи холограмата, когато тя се завъртя с гръб към нея, и на гръбнака, точно под черепа, се появи един тъмен квадрат.

— Ето това. На мен също ми бяха имплантирали, за да не мога да използвам неволно лунната си дарба, докато порасна. Когато се имплантира на землянин, действа така, че мозъкът му не може да бъде промит от лунитяните. Ако Мишел Беноа е знаела нещо за принцеса Селена, трябвало е да разполага и с начин да се предпази, в случай че попадне в ръцете на лунитяни.

— Щом имаме технология, която може да неутрализира лудостта на лунитяните, защо всички хора нямат по едно такова устройство?

Заля я вълна на тъга. Вторият ѝ баща, Лин Гъран, бе изобрети устройството за блокиране на биоелектричеството, но бе починал от чумата, преди да успее да види творението си като нещо повече от прототип. И макар че едва го познаваше, тя не можеше да не си помисли, че животът му бе свършил прекалено рано. Колко по-различно щеше да бъде всичко, ако той се бе спасил — не само за Пърл и за Пеони, но и за Синдер.

Тя въздъхна уморено от мислите си и каза само:

— Не знам защо.

Трън изсумтя:

— Е, това е доказателството. Принцесата наистина е била тук.

Синдер огледа отново стаята и погледът ѝ падна на масата с машинките. Инструментите, които бяха направили от нея киборг. Трън изглежда още не ги беше забелязал, а може и да не беше разбрал за какво са били използвани. Езикът я засърбя да си признае. Може би беше редно да знае. Ако той и занапред щеше да бъде неин спътник, заслужаваше да знае коя е. Както и истинската опасност, на която го излагаше.

Но преди да успее да каже и дума, Трън проговори:

— Екран, покажи принцеса Селена.

Синдер се завъртя, а пулсът ѝ се покачи, но онова, което я посрещна, не беше нейният единайсетгодишен образ. Онова, което видя, почти не приличаше на човек.

Трън се олюля назад и затисна устата си с ръка.

— Какво по...

Стомахът на Синдер се надигна, но тя затвори очи, за да може погнусата ѝ да премине. Преглътна тежко и отново се осмели да погледне към екрана.

Там се виждаше снимка на дете.

Или по-скоро, каквото беше останало от него.

Беше увита в бинт от врата до кочанчето на лявото бедро. Дясната ръка и рамото ѝ бяха оголени и кожата там на места беше на кървавочервени дупки, а на други — яркорозова и лъскава. На главата нямаше коса, а следите от изгарянията стигаха до врата и минаваха през средата на бузата ѝ. Лявата половина от лицето ѝ беше подута и обезобразена и само процепът на окото можеше да се види, а покрай ухото ѝ вървеше линия от шевове, която рязко свиваше към устните ѝ.

Синдер вдигна треперещите си пръсти към устата си и поглади кожата си. От тези белези и рани нямаше и помен. Белезите личаха единствено на бедрото и около китката ѝ, където бяха закачени протезите ѝ.

Как са могли да я оправят? Как е било възможно да я съшият отново?

Но всъщност Трън зададе истинския въпрос.

— Кой би причинил това на дете?

Синдер настръхна. Нищо не помнеше от страданията, които тези рани сигурно ѝ бяха причинили. Не можеше да свърже себе си с детето.

Но въпросът на Трън увисна и се зарея в студената стая.

Кралица Левана бе сторила това.

На едно дете, което беше почти бебе.

На собствената си племенница.

И всичко това — само за да може да царува, да се възкачи на трона и да стане кралица.

Синдер стисна юмруците до тялото си и кръвта ѝ кипна. Трън я наблюдаваше със същото мрачно изражение.

— Трябва да отидем да поговорим с Мишел Беноа — каза той и остави скалпела.

Синдер духна един кичур коса от лицето си. Духът на нейното детско аз все още витаеше във въздуха — жертва, която се бореше да

оцелее. Колко ли хора бяха помогнали, за да я спасят и да я закрилят? Колко ли пазеха тайната ѝ? Колко ли хора бяха рискували живота си заради нейния, защото бяха повярвали, че той е по-ценен от техния? Защото бяха повярвали, че когато порасне, тя ще може да надвие Левана със силата си?

Нервите дращеха в стомаха ѝ, но тя последва Трън нагоре, обратно към хангара, и внимателно затвори тайната врата.

Когато излязоха на дневната светлина, къщата продължаваше да се извисява, необичайно спокойна и притихнала над малката градинка. Огромната Рампион седеше наред полето съвсем не на място.

Трън погледна портскрийна си и когато проговори, гласът му прозвуча разтревожено:

— Откакто пристигнахме, не е мръднала.

Той не се опита да прикрие шумните си стъпки по чакъла. Почука на вратата и всеки удар отекна по двора. Почакаха да чуят стъпки отвътре, но единственият звук, който ги посрещна, беше на кокошките, ровещи в градината.

Трън провери облата дръжка и вратата се отвори — не беше заключено.

Той прекрачи в антрето и надзърна нагоре по стълбището с дървената ламперия. Вдясно беше дневната, в която се виждаха прости, груби мебели. Вляво беше кухнята, където на масата стояха две мръсни чинии. Всички лампи бяха угасени.

— Ехо? — провикна се Трън. — Госпожице Беноа?

Синдер извика нет линка и проследи сигнала от чипа на Мишел Беноа.

— Сигналът идва отгоре — прошепна тя. Стълбите простенаха под тежестта на металния ѝ крак. По стената бяха наредени малки екрани, на които се сменяха фотографиите на жена на средна възраст в пилотска униформа и момиче с огненочервена коса. Макар че като дете момиченцето беше бузесто и цялото в лунички, на по-скорошните снимки се виждаше една поразително красива млада жена и докато минаваха нагоре, Трън рече ниско:

— Здравей, Скарлет.

— Госпожице Беноа? — провикна се отново Синдер. Но жената или спеше много дълбоко, или те скоро щяха да се натъкнат на нещо, което Синдер знаеше, че не иска да види. Ръката ѝ потрепери, когато

бутна първата врата до стълбите и се подготви да не изпищи, ако зърне разлагащо се тяло, проснато на леглото.

Но там нямаше никакво тяло.

Точно както и в хангара, в стаята цареше пълен хаос. Дрехи и обувки, дрънкулки и одеяла, но ни следа от човешко същество. Или труп.

— Ехо?

Синдер обходи стаята с поглед и като забеляза тоалетната масичка до прозореца, сърцето ѝ се сви. Отиде до нея, вдигна малкия чип и го показа на Трън.

— Какво е това? — попита той.

— Мишел Беноа — отвърна тя. После въздъхна и затвори нет линка.

— Искаш да кажеш, че... тя не е тук, така ли?

— Опитай се да мислиш по-бързо, де — измрънка Синдер, мина край него и излезе в коридора. Скръсти ръце на хълбок и огледа другата затворена врата — без съмнение, това пак беше спалня.

Къщата беше изоставена. Нито Мишел Беноа, нито пък внучката ѝ бяха тук. Нямаше никой, който да им даде някакви отговори.

— И как ще проследим човек, който няма чип? — попита Трън.

— Няма как — отвърна тя. — Там е цялата работа — затова ги махат.

— Трябва да разпитаме съседите. Може да знаят нещо.

Синдер изпъшка.

— Никого няма да разпитваме. Още ни издирват, ако случайно си забравил. — Тя се взря във въртящите се снимки. Мишел Беноа и малката Скарлет гордо бяха клекнали до една леха с току-що засадени зеленчуци.

— Хайде — рече тя и изтупа ръцете си, като че ли тя беше дълбала в земята. — Да се махаме оттук, преди Рампион да е привлякла внимание. — Дъските захлопаха глухо под краката ѝ, докато тя слезе по стълбите и зави на площадката.

Входната врата се отвори широко.

Синдер се закова на място.

Едно хубавичко момиче с медено златни къдрици се закова на място пред нея.

Очите му се разшириха — първо от изненада, а сетне, защото я разпозна. Те се спуснаха към изкуствената ръка на Синдер и цветът се източи от бузите ѝ.

— Bonjour, мадмоазел — рече Трън.

Момичето вдигна поглед към него. Тогава очите ѝ се извъртяха навътре към главата ѝ и тя се свлече на плочките.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Синдер изруга и погледна назад към Трън, но той само сви рамене. Тя отново погледна припадналото момиче. Глава ѝ беше извита под странен ъгъл на масичката в антрето, а разкрачените ѝ крака се подаваха навън от вратата.

— Това ли е внучката ѝ? — попита Синдер, докато скенерът ѝ свързваше пропорциите на лицето на момичето с базата данни в мозъка ѝ, но без никакъв резултат. Скенерът ѝ щеше да разпознае Скарлет Беноа. — Както и да е — рече тя и тръгна бавно към проснатото тяло на момичето. Избута масичката настрани и главата ѝ тупна на плочките.

Синдер изпълзя над нея и надникна през вратата навън. Един очукан кораб седеше на двора.

— Какви ги вършиш? — учуди се Трън.

— Гледам. — Тя се извърна и видя, че Трън тъкмо бе слязъл в антрето и оглеждаше любопитно момичето. — Изглежда е сама.

Лицето му се разтегна в лукава усмивка.

— Трябва да я вземем с нас.

Синдер го изгледа кръвнишки.

— Ти да не си луд?

— Луд съм от любов. Тя е страхотна.

— Ти си идиот! Помогни ми да я пренесем в дневната.

Той не отвърна и само след миг момичето беше в ръцете му без помощта на Синдер.

— Остави я тук, на дивана. — Синдер се забърза напред и пренареди няколкото избелели възглавници.

— Няма нужда. И така съм добре. — Трън премести ръцете си, така че главата на момичето падна на гърдите му, а русите ѝ къдрици се закачиха на ципа на коженото му яке.

— Трън! Остави я на дивана. Веднага!

Като си измърмори нещо под носа, той сложи момичето легнало и педантично нагласи ризата ѝ, така че да покрие голия ѝ корем, а

сетне се придвижи надолу, за да намести по-удобно краката ѝ. Но в този миг Синдер го сграбчи за яката и го изправи.

— Да се омитаме! Няма съмнение, че ни разпозна. Щом дойде на себе си, веднага ще извести полицията.

Трън извади един портскрийн от якето си и го подаде на Синдер.

— Какво е това?

— Портът ѝ. Взех ѝ го, докато ти си губеше времето да се паникьосваш.

Синдер го дръпна от ръцете му и го тикна в страничния джоб на военните си панталони.

— Дори и така, няма да мине дълго време и тя ще разкаже на някого. И полицията ще дойде, ще направи оглед, ще разбере, че сме търсили Мишел Беноа, после ще хукнат да я търсят и... може би трябва да повредя кораба ѝ, преди да потеглим.

— А аз мисля, че трябва да останем тук и да си поговорим с нея. Може би тя знае къде да намерим Мишел Беноа.

— Да останем и да си поговорим? И да ѝ дадем още повече нишки как да ни проследи? Това е най-голямата глупост, която съм чувала!

— Ей, аз си харесах идеята да я вземем с нас, но ти вече ѝ наложи вето, затова сега прибъгвам до план Б, а той е да я разпитам! И мога да те уверя, че чакам това с нетърпение. Някога имах едно гадже, с което играехме на разпити, и в тази игра трябваше...

— Достатъчно! — Синдер вдигна ръка и го накара да замълчи. — Идеята ти е калпава. Аз тръгвам. Ти щом искаш, остани си тук при своята приятелка. — И тя мина край него с твърди крачки.

Трън хукна по петите ѝ.

— Аха! Ревност ли долавям в гласа ти?

Тогава се чу хленч и двамата спряха по средата на пътя към външната врата, а когато се извърнаха, момичето изпърха с мигли и отвори очи.

Синдер изруга отново и дръпна Трън към входа, но той не се помести. А след миг се откъсна от ръката ѝ и се върна с бавни стъпки в дневната. Лицето на момичето светна от ужас, тя се надигна и седна, притисната до страничната облегалка на канапето.

— Не се страхувай — каза ѝ Трън. — Няма да те нараним.

— Вие сте хората от новините. Бегълците — рече тя с пленителен европейски акцент.

После, щом видя Синдер, зейна:

— Ти си... ти.

— Избягалата лунитянка киборг? — помогна ѝ Трън.

И последната руменина се отцеди от лицето на момичето. Синдер захвана да се моли да има повече търпение.

— Ще ме убие ли?

— Не! Не, не, не! Разбира се, че няма. — Трън се намести фино в другия край на канапето.

— Искаме само да ти зададем няколко въпроса.

Момичето преглътна.

— Как се казваш, съкровище?

Тя задъвка долната си устна и огледа Трън със смесица от недоверие и слаба надежда.

— Емили — рече тя приглушено и едва чуто.

— Емили. Хубаво име. Като момичето.

Синдер се опита да не повърне и си блъсна главата в рамката на вратата. Звукът накара момичето пак да я погледне и Емили отново се сви назад от страх.

— Извинявай — рече Синдер и протегна напред и двете си ръце.

— Ъ, наистина се радвам да се запознаем...

Емили избухна в истеричен плач, като не откъсваше очи от металната ѝ ръка.

— Моля те, не ме убивай! На никого няма да кажа, че съм те видяла! Обещавам! Само не ме убивай!

Ченето на Синдер увисна, тя погледна към противната ръка за секунда и тогава разбра, че момичето не се боеше от това, че е киборг. Боеше се от това, че е лунитянка. Тя хвърли поглед към Трън, който я стрелкаше обвинително с очи, и тогава вдигна ръцете си във въздуха.

— Добре. Ти се оправяй с нея — рече му тя и излезе от стаята.

Седна на стълбите, откъдето чуваше как Трън се мъчи да успокои момичето, а в същото време наблюдаваше пътя през прозореца. Сгъна ръцете си върху коленете, заслуша се в гукането на Трън и риданията на Емили и опита да прогони приближаващото главоболие, като разтри челото си.

Доскоро хората я гледаха с отвращение. Сега се ужасяваха от нея.

Не беше сигурна кое е по-лошо.

Искаше да изкрещи на света, че няма вина, задето беше такава. Нямаше никаква вина.

Ако ѝ бяха дали право на избор, със сигурност щеше да си избере друга съдба.

Лунитянка.

Киборг.

Беглец.

Престъпник.

Изгнаник.

Синдер зарови лицето си в ръце и прогони завихрящото се у нея чувство на несправедливост. Нямаше да се остави в лапите на самоомразата. Имаше далеч по-важни неща, за които трябваше да се погрижи.

От стаята до нея чу, че Трън спомена Мишел Беноа и помоли момичето да му каже нещо, без значение какво, стига това да помогне, но в отговор получи единствено плачливи извинения.

Синдер въздъхна. Искаше ѝ се да има някакъв начин да убеди момичето, че няма да ѝ навредят и че, всъщност, те са от добрите.

Тялото ѝ се изопна.

Тя можеше да убеди момичето. Съвсем лесно при това.

Миг след това вината изпълни вените ѝ, но не прогони напълно изкушението. Тя огледа хоризонта, но отвъд полето така и не се виждаше никакъв знак от цивилизацията.

Сключи пръстите си, като обмисляше въпроса.

— Ти познаваш Мишел Беноа, нали? — каза Трън и в гласа му се прокраднаха умолителни нотки. — Все пак сега се намиращ в къщата ѝ. Нали това е нейната къща?

Синдер разтърка с палци слепоочията си.

Тя не беше като кралица Левана и нейните чародеи, нито като всички останали лунитяни, които злоупотребяваха с дарбата си, като промиваха мозъците на хората, придумваха ги ласкаво и ги контролираха в името на собствените си егоистични цели.

Но ако използването на дарбата е подчинено на по-голяма цел за по-добро... и е само за малко.

— Емили, моля те. Спри да плачеш! Въпросът ми е съвсем прост!

— Добре — измърмори Синдер и се надигна от стълбите. — Това е и за нейно добро в крайна сметка.

Пое дъх, за да прогони чувството на вина, и влезе обратно в дневната.

Погледът на момичето се стрелна към нея. Очите ѝ бяха подути. Тя се сви.

Синдер си заповяда да се отпусне и остави нежното боцкане да се плъзне по нервите ѝ с мили, приятелски и сърдечни мисли в главата.

— Ние сме твои приятели — рече тя. — Тук сме, за да ти помогнем.

Очите на Емили светнаха.

— Емили, можеш ли да ни кажеш къде е Мишел Беноа?

Последната сълза се търкулна незабележимо по бузата на Емили.

— Не знам къде е. Изчезна преди три седмици. Полицията така и не откри нищо.

— Знаеш ли нещо за изчезването ѝ?

— Случи се посред бял ден, докато Скарлет беше отишла да разнесе доставките. Не е взела кораб със себе си. Изобщо нищо не беше взела със себе си. Идентификационният ѝ чип е бил отстранен и оставен тук, заедно с портскрийна ѝ.

Когато разочарованието започна да си проправя път, Синдер трябваше да вложи цялата си воля, за да поддържа аурата на приятелство и доверие.

— Но си мисля, че Скарлет сигурно знае нещо.

Синдер наостри уши.

— Тя тръгна да я търси. Преди два дни. Тогава ме помоли да наглеждам фермата. Изглежда беше открила някаква следа, но не ми каза нищо повече. Толкова съжалявам.

— Оттогава получавала ли си вести от Скарлет? — обади се Трън и се приведе напред.

Емили поклати глава.

— Не, нищо. Тревожа се за нея, но тя е силно момиче. Ще се оправи. — Лицето ѝ се проясни като на дете. — Успях ли да помогна? Искам да ви помогна.

Синдер трепна от готовността на момичето да им бъде от помощ.

— Да, помогна ни. Благодаря ти. Ако се сетиш за още нещо.

— Още един въпрос — прекъсна я Трън и вдигна пръст. —
Корабът ни има нужда от поправка. Някъде наблизо има ли магазини
за добри резервни части?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Скарлет спа неспокойно и сънува чародеи и дебнещи вълци. Когато най-сетне успя да излезе от просъницата, видя, че някой ѝ беше оставил два подноса с храна. Щом ги зърна, стомахът ѝ изкъркори, но тя се обърна на другата страна, без да ги докосне, и се сви на кравай на мръсния матрак. Преди много години някой бе издялкарал на стената в гримьорната инициалите си и Скарлет прокара пръстите си по тях. Дали принадлежаха на някоя изгряваща оперна звезда от втората ера, или бяха на друг военнопленник?

Дали човекът се бе простил с живота си в тази стая?

Тя притисна челото си до хладната мазилка.

В коридора скенерът изпищя, а вратата издрънча и се отвори.

Скарлет се завъртя по гръб и замръзна.

Вълка стоеше на вратата с приведена глава, за да не се удари в рамката. Очите му пронизаха мрака и те бяха единственото нещо у него, което не се бе променило. Рошавата му коса, която довчера беше на бодлички, сега бе сресана назад, придавайки на красивите му черти прекалена острота и жестокост. Беше умил мръсотията от лицето си и сега беше облечен в същата униформа като на другите войници: тъмночервена риза с избродирани с руни нашивки по ръкавите до лактите и по раменете. В коланите и поясите му имаше празни кобури и тя за кратко се зачуди дали Вълка предпочиташе да се бие без оръжие, или просто не му е било разрешено да влезе в килията при нея с пистолет.

Тя скочи от леглото и мигновено съжали, защото подът се разлюля под нея и трябваше да се подпре на стената, за да не падне. Вълка стоеше, мълчеше и я наблюдаваше, докато погледите им не се сблъскаха накрая — неговият тъмен и безизразен, нейният с всеки изминал миг все по-яростен и омразен.

— Скарлет. — Сякаш някаква вътрешна борба премина по лицето му.

Отвращението ѝ я раздра и тя изпищя. Така и не разбра кога е прекосила стаята. Опомни се чак когато юмруците ѝ се стовариха по

лицето му, по ушите му, по гърдите му, а звукът от ударите ѝ отекна по ръцете ѝ.

Той се остави да го удари пет пъти, като направи само малка гримаса, а сетне я спря. Улови я за китките, докато замахваше във въздуха, и ги стисна силно до корема си.

Скарлет залитна назад и замахна с пета към коляното му, но той я завъртя толкова бързо, че тя загуби равновесие и се озова с гръб към него, а ръцете ѝ се оказаха оковани в неговите.

— Пусни ме! — изпищя тя и го настъпи по пръстите. Започна да тропа с крака и да крещи, да се мята, но дори и да го бе заболяло, той с нищо не издаде това. Тя проточи шия и се опита да го ухапе, макар че нямаше надежда да успее. Но като се извърна така, че вратът я заболя, тя смогна да се изплюе в лицето му.

Той потрепна отново, но не я пусна. Дори не я погледна.

— Ти, предател такъв! Копеле! Пусни ме!

Тъкмо вдигна крак, за да го ритне отново назад, когато той се подчини и я пусна. Тя извика и падна напред.

Избяга пълзешком от него и стисна зъби. Коленете ѝ трепереха и трябваше да се подпре на стената, за да се изправи. Обърна се с лице към него. Стомахът ѝ се размъти и тя беше сигурна, че ще повърне от омраза, от гняв, от отвращение.

— Какво? — викна тя. — Какво искаш?

Вълка отри брадичката си с китката си.

— Трябваше да те видя.

— И защо? За да можеш да злорадстваш на каква глупачка ме направи, така ли? Колко лесно ти е било да ме убедиш, че... — Цялото ѝ тяло се разтресе. — Не мога да повярвам, че ти позволих да ме докоснеш. — Тя се сгърчи и изтри с длани ръцете си, за да отпъди спомена. — Махай се! Остави ме на мира!

Вълка не се помести и дълго време мълча. Скарлет се завъртя, скръсти ръце на гърдите си и се загледа в стената, като трепереше.

— Излъгах те за много неща — рече той накрая.

Тя изпръхтя.

— Но искрено се извинявам за това.

Тя се намръщи, а пред погледа ѝ затанцуваха бели петна.

— Никога не съм искал да те лъжа или да те плаша, или пък... и във влака опитах.

— Да не си посмял! — Тя се обърна към него и заби нокти в ръцете си, за да не се хвърли пак отгоре му и да стане за посмешище. — Не си и помисляй да повдигаш темата или да оправдаваш начина, по който постъпи с мен. Нито как са постъпили хората ти с баба ми!

— Скарлет. — Той направи крачка към нея, но тя простря ръцете си напред и отстъпи назад, докато краката ѝ не опряха в матрака.

— Не ме приближавай! Не искам да те виждам! Не искам да те слушам! По-скоро бих умряла, отколкото да се оставя пак да ме докоснеш!

Видя го как преглътна с мъка. За миг на лицето му се изписа болка, но това само подклади яростта ѝ.

Вълка хвърли поглед към вратата и Скарлет го последва — отвън чакаше обичайният ѝ пазач и ги наблюдаваше, сякаш гледаше популярна драма на нетскрийна. Стомахът ѝ се сви.

— Съжалявам да чуя това, Скарлет — каза Вълка и се обърна към нея. В гласа му вече нямаше и помен от съжалението — беше жесток и делови. — Защото не съм дошъл да ти се извинявам. Дойдох за нещо друго.

Тя се изпъна.

— Пукната пара не давам за какво си.

С една крачка той се намери до нея, зарови ръце в косата ѝ и я притисна до стената. Устата му задуши вика ѝ на изненада и гневния писък. Опита се да го отблъсне от себе си, но повече успех можеше да има срещу железните пръчки на вратата.

Очите ѝ се разшириха, когато усети езика му и в миг на недоволство си помисли да го отхапе, но тогава почувства още нещо. Нещо малко, плоско и твърдо притисна устата ѝ. Всичките ѝ мускули се напрегнаха.

Вълка се отдръпна. Отпусна хватката си и ръката му вече придържаше нежно главата ѝ. Белезите му се размазаха пред очите. Не можеше да си поеме дъх.

И тогава той ѝ прошепна толкова тихо, че тя едва долови думите му, докато те изгаряха устните ѝ:

— Чакай до утре — рече ѝ той. — Тази вечер светът ще стане опасен.

Вълка погледна към пръстите си и взе между тях една червена къдрица. Той трепна, сякаш го заболя, че я докосва.

Яростта ѝ се завърна, Скарлет го блъсна и се мушна под ръката му. Изтича в ъгъла на стаята и се сви на леглото. Покри устата си с една ръка, а с другата се подпря на стената, за да не падне.

Чакаше с пламнало тяло Вълка да излезе от стаята. Решетката се отвори и после се затвори. Отвън пазачът се изсмя.

— Май всички си имаме по някоя слабост — каза той и стъпките им тихо отекнаха по коридора.

Скарлет се тръшна на стената и изплю в шепата си предмета.

Един малък идентификационен чип ѝ намигна оттам.

КНИГА ЧЕТВЪРТА

„За да мога да те изям по-лесно.“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Тя ще се оправи, няма страшно.

Синдер подскочи, изтръгната от мислите си. Трън управляваше едната от капсулите към Рийо, Франция, и тя с лека изненада откри, че още бяха живи и досега не се бяха разбили никъде.

— Кой ще се оправи?

— Онова момиче, Емили. Не се чувствай виновна, че припадна заради твоя лунен мозъчен трик. Когато се събуди, вероятно ще се чувства страхотно освежена.

Синдер сви устни. Мислите ѝ бяха изцяло погълнати от това как да намерят акумулатор и да се върнат при Ико, преди някой друг да се е появил във фермата, та вече беше забравила русото момиче, което остана там. Малко странно беше, но щом веднъж взе решение да го омае и да го накара да им се довери, всяка вина и всяко съмнение я бяха напуснали. Беше толкова естествено, толкова лесно и толкова ясно, че това е правилният избор.

Най-много от всичко я плашеше лекотата, с която го направи, а не толкова липсата на вина.

Ако за нея бе толкова естествено само след няколко дни, в които се бе упражнявала, как би могла някога да оцелее срещу един чародей или самата кралица?

— Надявам се, когато се събуди, отдавна да сме заминали — измърмори тя. После погледна отново в стъклото и оправи опашката на призрачното си отражение. Бегло успя да различи кафявите си очи и обикновените си черти. Наклони глава на една страна и се запита как ли изглеждаше с обаянието си. Разбира се, никога нямаше да узнае това. Обаянието не можеше да надхитри огледалата. Но Трън ѝ се стори доста впечатлен, а Кай.

— По-болезнено е да те гледа човек и от нея.

От думите му цялото ѝ тяло натежа.

Под тях се показва градът и Трън започна да се спуска много рязко. Като подскочи, Синдер сграбчи колана на кръста си.

Трън изправи кораба и се покашля.

— Имаше остър порив на вятъра.

— Доста остър наистина. — Тя отпусна главата си на облегалката.

— Днес си двойно по-мрачна от обичайното — рече Трън и я хвана за брадичката. — Горее главата. Може още да не сме намерили Мишел Беноа, но поне вече знаем със сигурност, че е приютявала принцесата. Това е добре. Имаме напредък.

— Намерихме една преобърната нагоре с краката къща, а първият човек, който ни видя, веднага ни разпозна.

— Естествено! Нали сме известни. — Той изпя думата с известна гордост. Синдер изви очи нагоре, а той я смушка с лакът. — О, хайде стига. Можеше и да е по-зле.

Тя повдигна вежди към него, а той се усмихна от ухо до ухо.

— Поне сме заедно, един с друг. — Той протегна ръцете си към нея, сякаш, ако не бяха вързани за седалките, щеше да я прегърне в обятията си. Носът на кораба се килна надясно и той чевръсто сграбчи управлението и го изправи тъкмо навреме, за да избегнат ято гълъби.

Синдер прикри смеха си в металната си шепа.

Започна да си дава сметка колко лоша беше идеята им чак когато Трън кацна неумело на една странична уличка с калдъръм. Но друг избор нямаша — нуждаеха се от нов акумулатор, ако искаха да вдигнат Рампион обратно в космоса.

— Хората ще ни забележат — каза тя и се озърна наоколо, когато слезе от кораба. Улицата беше пуста и спокойна, засенчена от вековните сгради и сребролистните явори. Но спокойствието не разсея опасенията ѝ.

— Да, но ти ще омагьосаш умовете на всички до един с твоята изкусна магия и те дори няма да разберат, че са ни видели. Е, добре де, предполагам, че пак ще ни видят, но просто няма да ни познаят. Ей, я чакай. Можеш ли да ни направиш невидими? Това ще ни свърши страхотна работа!

Синдер пхна ръцете си в джобовете.

— Не знам дали съм готова да измамя цял град. А и освен това не обичам да го правя. Кара ме да се чувствам... зла.

Ако детекторът ѝ можеше да я види, тя знаеше, че щеше да улови лъжата. Всичко беше прекалено нормално и сякаш точно това я караше да чувства, че има нещо ужасно нередно в цялата работа.

Сините очи на Трън проблеснаха и той закачи палците си в колана. С шикозното си кожено яке изглеждаше малко нелепо на фона на старинното провинциално градче. И все пак имаше нещо в полюшващата му се походка, което издаваше, че мястото му беше там. Това беше човек, на когото мястото му беше там, където той пожелаеше.

— Може и да си шантава лунитянка, но не си зла. Щом използваш обаянието си да помагаш на хората и най-вече на мен, тогава няма за какво да се чувстваш виновна. — Той спря пред мръсната витрина на един магазин за обувки да оправи косата си, докато Синдер зяпаше подире му.

— Дано това не е представата ти за окуражаваща реч.

Той се подсмихна и махна с глава към съседния магазин.

— Ето че стигнахме — рече той и бутна скърцащата дървена врата.

Посрещна ги глухото звънене на електронните камбанки примесено с миризмата на машинно масло и изгоряла гума Синдер пое жадно мириса на дома. Жички. Машини. Ето тук беше нейното място.

С каменната си фасада и овехтелите си первази отвън магазинът изглеждаше очарователно привлекателен, но сега се виждаше, че беше огромен и се простираше по дължината на градската уличка. Най-отпред имаше огромни рафтове, на които се намираха резервните части за андроиди и нет скрийнове. Към края Синдер успя да различи частите за по-големи машини: малки и големи кораби и трактори.

— Отлично — рече тя тихо и тръгна към задната стена.

Двамата минаха край един млад продавач с акне на лицето, седнал зад тезгяха. При все че Синдер на мига пусна обаянието си, маскирайки себе си и Трън на първото нещо, което ѝ хрумна — мръсни и оцапани ратаи, тя се усъмни, че от това имаше особена нужда. Момчето дори не си направи труда да им кимне учтиво, тъй като вниманието му бе изцяло погълнато от портскрийна, от който се чуваше бодрата мелодия на приложението за игри.

Когато Синдер зави по пътеката за трансформатори, тя забеляза един мъж, висок като скала, който се бе облегал на крана за двигатели — единственият клиент в магазина, освен тях. Вместо да оглежда лавиците, той се беше съсредоточил в това да си гризе ноктите и когато срещна погледа на Синдер, ѝ се усмихна подигравателно.

Синдер пхна металната си ръка в джоба, намери вибрациите на мислите му във въздуха и ги прогони. Ние не те интересуваме.

Но усмивката му още повече се уголеми и прати хлад по гърба ѝ.

Когато след миг той се обърна, тя се промъкна по пътеката и трябваше да раздели вниманието си между това да поддържа обаянието си и да претърси внимателно разбърканите части, докато намери акумулатора, за който бяха дошли. Свали го от рафта и като изпъшка под тежестта му, забърза обратно към касата.

Трън изпуктя, щом се скриха от погледа на непознатия.

— Този ми изкара акъла.

Синдер кимна.

— Я иди да запалиш кораба, в случай че се наложи да бягаме бързо. — Тя остави тежко акумулатора на тезгяха пред продавача.

Той дори не вдигна глава, а продължи да играе на играта с една ръка, докато с другата поднесе скенера към Синдер. Червеният лазер мина бързо по тезгяха.

В стомаха ѝ се стаи ужас.

— Ъм.

Хлапето успя да откъсне очи от играта и я погледна с раздражение.

Синдер преглътна. Никой от двамата нямаше идентификационен чип, нито някакво друго средство за разплащане. Дали можеше да го омае и така да се измъкнат? Помисли си, че Левана не би срещнала никакви затруднения.

Но преди да успее да си отвори устата, нещо ярко се заклати в ъгълчето на окото ѝ.

— Това ще стигне ли да покрие цената? — попита Трън, който държеше позлатен дигитален часовник портскрийн. Синдер веднага го позна — това беше часовникът на Алак — мъжа с хангара за кораби в Нов Пекин.

— Трън! — изсъска тя.

— Това не е заложна къща — отвърна момчето и пусна скенера пистолет на тезгяха. — Можете ли да си платите, или не можете?

Синдер изгледа кръвнишки Трън, но тогава от пътеката в дъното на магазина забеляза да се приближава непознатият мъж. Докато вървеше към тях, той си затананика някаква весела мелодийка, а сетне

извади от джоба си чифт дебели работни ръкавици и устрои цяло представление, като надяна едната на лявата си ръка.

С биещо сърце Синдер се обърна към момчето.

— Ти искаш часовника — каза тя. — Размяната за акумулатора е добра и ти няма да ни издадеш, че сме го взели.

Очите на момчето се изцъклиха. Той захвана да кима и тогава Трън пусна часовника в ръката му, а Синдер грабна акумулатора от тезгяха. Двамата излязоха навън, а зад гърба им се чу звъntenето на изкуствените звънци.

— Повече никакво крадене! — каза тя, когато Трън я застигна.

— Ей, този часовник ни спаси главите!

— Не! В случай че си забравил, аз ти спасих главата, а точно такива мисловни измами не искам да устройвам на хората.

— Дори ако това ще ти спаси кожата?

В очите на Синдер светна лампичка, за да я извести, че има получено съобщение. Миг след това пред очите ѝ започнаха да се изписват думите:

„Полицията ни е засякла. Ще ги държа надалеч, колкото се може по-дълго.“

Тя се препъна на средата на улицата.

— Какво? — попита Трън.

— Ико е. Полицията е открила кораба.

Трън пребледня.

— Тогава няма да имаме време да си купим нови дрехи.

— Нито ново тяло за андроид. Хайде.

Тя хукна да тича и без да се мае, Трън я последва, но, щом завиха зад ъгъла, и двамата набиха спирачки.

Между тях и кораба им стояха двама полицаи. Единият сравняваше капсулата с нещо на портскрийна си.

Нещо изпищя на колана на другия полицай. Той се пресегна към него, а в това време Синдер и Трън заотстъпваха назад и се скриха зад ъгъла на една сграда.

Сърцето на Синдер думкаше бясно, когато погледна към Трън, но той оглеждаше близкия прозорец. Не съвсем в центъра, а малко на една страна на стъклото пишеше „Таверна Рийо“.

— Насам — рече той и я затегли покрай две маси от ковано желязо право в таверната.

Вътре се лееше шумен смях, миришеше на спирт и пържена мазнина, а от нетскрийновете бръмчаха някакви спортни предавания.

Синдер направи две крачки, дъхът ѝ спря и тя се обърна да си тръгне. Трън протегна ръка и прегради пътя ѝ.

— Къде отиваш?

— Тук има прекалено много хора. С полицията ще ни провърви повече. — Тя го бутна встрани, но замръзна, щом съзря един зелен кораб на калдъръма отвън с емблемата на армията на Източната република от едната страна. — Трън!

Ръката му се скова и тогава таверната сякаш притихна. Синдер бавно се обърна към хората. Десетки непознати я зяпаха с отворени усти.

Киборг.

— Звезди — прошепна тя. — Трябва да си намеря нов чифт ръкавици.

— Не, трябва да се успокоиш и да използваш магьосничеството си с мозъчните вълни.

Синдер се приближи до Трън и преглътна растящата си паника.

— Ние сме тукашни — промърмори тя. — Не сме подозрителни. Не можете да ни разпознаете. Не ви интересуваме, нито будим любопитството ви.

Гласът ѝ замря, докато хората наоколо се върнаха към храната и питиетата си и отново се загледаха в нетскрийновете зад бара. Синдер продължи разсеяно да ниже в главата си: *Ние сме тукашни, не сме подозрителни*, докато изреченията се сляха в едно усещане за невидимост.

Те не бяха подозрителни. Бяха от местните.

Тя си заповяда да повярва на думите си.

Огледа тълпата и видя, че само един чифт очи все още я наблюдаваха — искрящо сини и засмени. Мъжът беше мускулест и седеше на една маса чак в дъното, а на устните му играеше усмивка. Когато Синдер срещна погледа му, той се облегна назад и вдигна глава към екраните.

— Хайде, ела — каза Трън и я поведе към едно отворено сепаре.

Вратата зад тях изскърца и стомахът на Синдер се обърна като развален мотор. Те се мушнаха в сепарето.

— Това беше лоша идея — прошепна тя и настани на пейката до себе си акумулатора. Трън не каза нищо — двамата стояха с глави, приведени над масата, докато три червени униформи минаха на сантиметри от тях. Един скенер изпищя и накара пулса на Синдер да затупка в слепоочията ѝ, а в това време последният офицер спря.

Киборгската ръка на Синдер стоеше под масата и тя сръчно отвори цевта на вградения упоителен пистолет — откакто доктор Ърланд ѝ бе дал ръката, това беше първият път, в който щеше да използва този пръст.

Офицерът се застоя край сепарето им и Синдер се насили да се обърне към него, като мислеше: *невинни, обикновени, точно като всички останали.*

Офицерът държеше портскрийн с вграден в него скенер. Синдер преглътна и вдигна глава. Той беше млад — може би на двајсет и нещо, а лицето му беше сгърчено от объркване.

— Има ли проблем, мосю? — попита тя и ѝ прилоша, когато чу, че собственият ѝ глас излезе захаросан като на кралица Левана при срещата им преди време.

Очите му замигаха лудо. Вниманието и на другите двама офицери бе привлечено — един мъж и една жена — и Синдер ги видя как се приближиха към тях.

От основата на врата ѝ се разля топлина и плъпна по ръцете и краката ѝ. Тя стисна юмруци. Енергията в таверната пулсираше, можеше почти да се види. Оптобиониката ѝ започна да се паникьосва и да изпраща обезпокоителни предупреждения пред очите ѝ за нивата на хормоните и химичния дисбаланс, а в това време тя отчаяно се опитваше да хване кормилото на, лунната си дарба. *Аз съм невидима. Аз съм незначителна. Вие не ме разпознавате. Моля ви, не ме разпознавайте.*

— Офицер?

— Вие сте... ъм. — От порта очите му се стрелнаха към лицето ѝ и той поклати глава, за да прогони объркването си. — Търсим едно момиче и тук пише... вие случайно не сте ли...

Вече всички бяха вперили погледи в тях. Келнерките, клиентите, зловещият мъж с яростните очи. Колкото и да се молеше мълчешком, молбите нямаше да могат да я направят невидима, когато военен

офицер от друга страна говореше с нея. От усилието ѝ се зави свят. Тялото ѝ се затопляше и на челото ѝ изби пот.

Тя преглътна.

— Всичко наред ли е, офицер?

Той смръщи вежди.

— Търсим едно момиче... на вашата възраст от Източната република. Вие случайно не сте ли... Лин.

Синдер повдигна вежди и се престори, че не разбира нищо.

— Пеони?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Усмивката на Синдер замръзна на лицето и. Името на Пеони затисна като камък гърдите ѝ и остави дробовете ѝ без въздух, когато спомените заваляха пред очите ѝ. Пеони — сама и уплашена в изолатора. Пеони умира, а Синдер още държи лекарството в ръката си.

Болката настъпи мигновено — сякаш огън раздра мускулите ѝ. Синдер изкрещя и се хвана за масата, като едва не се свлече на земята.

Офицерът пристъпи назад неуверено, а жената извика:

— Това е тя!

Трън скочи на крака и бутна масата към Синдер. Трябваше да минат няколко секунди, преди изгарянето да отслабне. В устата си усещаше вкуса на сол и някой пицеше, а в средата на мозъка си чу скърцането на маси и столове по пода. Жената каза:

— Лин Синдер, арестувана сте.

На ретината ѝ светна червен текст.

„Вътрешна температура — над препоръчителното контролно ниво. Ако не започне процедура по охлаждане, след една минута системата ще се изключи автоматично.“

— Лин Синдер, сложете бавно ръце на главата си. Не правете никакви резки движения.

Тя примигна — от ярката мъгла пред очите си едва можеше да различи офицера с насочения в челото ѝ пистолет. Зад нея Трън замахна в носа на младия мъж с порта, но той залегна и после залитна назад. Третият офицер държеше на прицел с пистолета си двамата мъже, които се свлякоха в ръкопашна схватка на близката маса.

Синдер пое дълбоко дъх и благодари, че болката под кожата ѝ почти беше преминала.

„Петдесет секунди до автоматичното броеие.“

Тя бавно изпусна въздуха.

„Обратното броене до изключването се прекратява.
Температурата спада.
Охладителните процедури са стартирани.“

— Лин Синдер — повтори жената. — Сложете ръце на главата. Имам разрешение да ви застрелям, ако се наложи.

Докато вдигаше ръцете си, видя, че един от пръстите ѝ стоеше отворен и стрелата беше готова — беше го забравила.

— Излезте бавно от сепарето и се обърнете с гръб. — Жената отстъпи назад, за да направи място на Синдер. Зад нея един удар се стовари в стомаха на Трън, той изпъшка силно и се преви надве.

Като чу звука, стомахът на Синдер се преобърна, но тя направи, каквото ѝ казаха, като изчакваше да спре да ѝ се повдига и слабостта ѝ да отmine. Опита се да подготви ума си да опита отново, защото знаеше, че щеше да има само още един последен шанс.

Тя излезе от сепарето точно когато белезниците щракнаха на ръцете на Трън. Обърна се с гръб. С ъгълчето на окото си видя как офицерът се пресегна към колана си.

— Вие не искате да направите това — рече Синдер и отново изтръпна от възхитителното спокойствие в гласа си. — Вие искате да ни пуснете да си вървим.

Жената спря и се вторачи в нея с празни очи.

— Вие искате да ни оставите да си тръгнем. — Заповедта беше отправена към всички офицери, към всички хора в таверната, даже и към уплашените собственици, които се бяха сврели до задната стена. Главата на Синдер бръмчеше от завърналото се въздействие, сила и власт. — Вие искате да ни оставите да си тръгнем.

Жената пусна ръцете си от страни.

— Ние искаме да ви оставим...

Гърлен вик отекна в таверната. Зад офицерите мъжът със сините очи понечи да стане, но после се свлече върху масата. Краката ѝ се счупиха под тежестта му и той падна на земята с трясък. Другите клиенти побягнаха от него — вниманието на всички вече беше

насочено натам. Синдер хвърли поглед към Трън, който наблюдаваше зрелището, с ръце, заключени на гърба му.

Непознатият изръмжа. Беше се свил на земята на четири крака, а от устата му капеха лиги. Под черните му вежди очите му бяха започнали да блестят зловещо, а лудият им кръвожаден поглед изви стомаха на Синдер. Той сви пръсти, одраска с нокти твърдия под и надигна глава към ужасените лица наоколо му.

От гърлото му екна вой, а устните му се извиха, оголвайки идеално заострени зъби, които приличаха повече на кучешки, отколкото на човешки.

Синдер се притисна о пейката — беше сигурна, че моментният ѝ срив беше изгорил нещо и сега оптобиониката ѝ пращаше объркани съобщения до мозъка ѝ. Но картината не се изчисти.

Тримата военни едновременно насочиха пистолетите си към мъжа, но той с нищо не показва да е обезпокоен. Ужасените писъци явно му доставяха удоволствие, а също и това, че тълпата побягна от него.

Той се хвърли върху първия офицер, преди онзи да е съумял да дръпне спусъка. Ръцете му обвиха главата на войника, чу се силно изпращяване и офицерът падна безжизнен на земята. Всичко стана толкова бързо, че отделните движения бяха неразличими.

Таверната се изпълни с писъци. Настана паническо бягство към вратата — хората с мъка си пробиваха път от потрошените маси и столове.

Без да обръща внимание на тълпата, мъжът се ухили мазно на Синдер. Трепереща, тя се препъна назад и седна обратно на пейката.

— Здравей, момиченце — рече той с прекалено сдържан, прекалено човешки глас. — Струва ми се, че от известно време моята кралица те търси.

И скочи към нея. Без да може да извика, Синдер отстъпи назад.

Тогава между тях изскочи жената офицер, застана с лице към Синдер и широко разпери ръце, за да я защити. Лицето ѝ бе напълно, изцяло безизразно. Мъртвите ѝ очи продължаваха да надничат надолу към Синдер дори когато мъжът нададе гневен вой и я сграбчи отзад. Той обви едната си ръка около главата ѝ, дръпна я назад и зъбите му потънаха в гърлото ѝ.

Тя не изпищя. Не се противи.

От устата ѝ излезе кърваво клокочене.

Чу се изстрел от пистолет.

Полуделият мъж изрева, вдигна жената, заклати я насам-натам, както правят кучетата с играчките си, и я метна в средата на таверната. Тя се сгърчи на пода, а в това време проехтя нов изстрел и улучи мъжа в рамото. Той измуча силно, хвърли се напред и сграбчи с една ръка пистолета от единствения оцелял войник. Сви пръстите на другата като нокти на животно, замахна през лицето му и остави по него четири кървави дълбоки рани.

С бясно блъскащо се сърце Синдер погледна към жената на пода, докато животът се оттичаше от очите ѝ. Викът заседна на гърлото ѝ. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да изскочи от гърдите ѝ. Бели петна се появиха пред очите ѝ. Не можеше да си поеме дъх. — Синдер!

Огледа стаята замаяно и видя Трън да се изправя иззад една прекатурена маса, а ръцете му все още бяха вързани на гърба му. Той се свлече на колене до пейката.

— Хайде, отключи ми белезниците!

Дробовете ѝ горяха. Очите ѝ смъдяха. Беше в състояние на хипервентилация.

— Аз... аз я убих. — запъна се тя.

— Какво?

— Убих я... тя беше.

— Синдер! Сега ли намери да полудяваш!

— Ти не разбираш! Аз бях. Аз.

Трън се хвърли отгоре ѝ, а челото му се удари в нейното толкова силно, че тя изскимтя и падна назад върху пейката.

— Я се стегни и ми помогни да откопчая белезниците!

Тя се улови за масата и се изправи. Главата я болеше. Примигна към Трън, после към офицера, който лежеше отпуснат до стената, а вратът му се поклащаше под странен ъгъл.

Докато мозъкът ѝ се мъчеше да осмисли случилото се, тя рязко се наведе напред и повлече Трън през обърнатите столове. Клекна до първия паднал офицер, хвана ръката му и я повдигна. Трън извъртя ръцете си към нея, а белезниците присветнаха и се отвориха.

Синдер пусна безжизнената ръка и се изправи. Хукна към вратата, но тогава нещо я улови за опашката и я дръпна назад.

Тя извика и падна върху една маса. Стъклените бутилки се изпочупиха под гърба ѝ и ризата ѝ се напои с вода и алкохол.

Полуделият мъж се надвеси над нея с похотлив поглед. От устните и раните му от куршуми капеше кръв, но той изобщо не забелязваше.

Синдер се помъчи да излази назад, но се подхлъзна и едно парче стъкло поряза дланта ѝ. Тя изохка.

— Бих те попитал какво те доведе в малкото градче Рийо във Франция, но мисля, че вече знам. — Той се усмихна, но усмивката му беше страховита и неестествена заради стърчащите му зъби, омазани в кръв. — Колко жалко за теб, че ние първи намерихме старицата, а сега глутницата ми залови и теб. Чудя се каква ли ще бъде наградата ми, когато занеса остатъците от тялото ти в пластмасова кутия на кралицата ми.

С войнствен рев Трън надигна един стол и го стовари върху гърба на мъжа.

Той се обърна, а в това време Синдер използва инерцията и се изтърколи от масата. Тя падна на пода и погледна нагоре, за да види как мъжът забожда зъбите си в ръката на Трън. Писък.

— Трън!

Кръв капеше от брадичката на мъжа, когато той се отдръпна и остави Трън да се свлече на колене.

Очите му светнаха.

— Твой ред е.

Без да бърза, той направи две крачки към нея. Синдер застана в противоположния край на масата, създавайки така бариера помежду им, но той се изсмя и с един ритник запрати масата настрани.

Застанала неподвижно, тя вдигна ръка и изстреля една упойваща стреличка в гърдите му.

Той изръмжа и издърпа стреличката, сякаш тя му беше причинила незначително неудобство.

Синдер отстъпи назад. Препъна се в един паднал стол, извика и се стовари върху топлото, неподвижно тяло на офицера, който беше успял да изстреля два безполезни куршума.

Мъжът се усмихна противно, после спря и пребледня. Жестоката му усмивка изчезна и след още една крачка той се просна на земята по лице.

Синдер се взираше със свит стомах в неподвижното му тяло наред останките.

Той не помръдна и тогава тя се осмели да погледне към мъртвия офицер, чиято кръв се стичаше по рамото ѝ. Изтърколи се на една страна от него, грабна пистолета, захвърлен на пода, и се надигна на крака.

Хвана Трън за рамото и напъха пистолета в ръката му. Той простена от болка, но не се противи, когато тя го изправи на крака и го побутна към вратата. Изтича обратно до сепарето, затъкна под мишница акумулатора и хукна след него.

На улицата цареше хаос, хората пищяха, бързаха навън от сградите неконтролируемо и викаха истерично.

Синдер видя двамата полицаи, които бяха оглеждали корабчето им. Сега се опитваха да организират бягащата тълпа. Зловещият мъж от магазина скочи навън през един прозорец, разбивайки го на парчета, и повали единия от полицаите. Челюстите му се заключиха във врата на офицера.

На Синдер ѝ се повдигна, когато маниакът пусна полицая и извърна кървавото си лице нагоре към небето.

И нададе вой.

Дълъг, горд, злокобен вой.

Стреличката на Синдер го уцели във врата и го накара да замлъкне. Той успя да извърне кръвнишкия си поглед към нея, а после се свлече на една страна.

Но от повалянето му изглежда нямаше много полза. Докато Синдер и Трън тичаха към изоставения си кораб, воят на мъжа бе подет от още един, и още един — половин дузина нечовешки викове проехтяха на всички страни, за да поздравят изгряващата луна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Какво беше това? — викна Трън и вдигна кораба от улицата. Те полетяха много по-ниско и по-бързо, отколкото разрешаваха правилата, понасяйки се над разнородните парчета земя с посеви, които обграждаха градчето Рийо.

Все още задъхана, Синдер поклати глава.

— Лунитяни. Онзи в таверната спомена кралицата.

Трън тръшна ръката си на контролното табло на кораба и изруга:

— Много добре знам, че на лунитяните им хлопа дъската, но — без да се обиждаш — тези бяха пълни психопати! Този направо взе да ми гложга ръката! А това е любимото ми яке!

Синдер хвърли поглед към Трън, но раненото му рамо не беше от нейната страна. По челото му обаче можеше да се види червената следа от удара, който ѝ нанесе, за да я изтръгне от делириума ѝ.

Тя притисна хладните метални пръсти в своето чело, което беше започнало да тупка тежко, и тогава забеляза пред очите си върволица от думи, които до този момент е била твърде ужасена и обърквана да забележи.

„Къде сте?“

— Ико се е уплашила за нас.

Трън зави, за да избегне един изоставен трактор.

— Забравих за полицаите! Корабът ми наред ли е?

— Чакай малко. — От резкия завой на Синдер ѝ прилоша, но тя се улови за предпазните колани и направи ново съобщение.

„На път сме. Полицията още ли е там?“

Отговорът на Ико дойде почти незабавно.

„Не. Но поставиха проследяващо устройство отдолу под кораба и си тръгнаха. Заради някакви размирици в Рийо. Б момента гледам нетскрийна — Синдер, виждаш ли това?“

Тя преглътна, но не отговори.

— Полицаите са си тръгнали. Сложили са проследяващо устройство.

— Е, това можеше да се предвиди. — Трън се спусна надолу и с колесника закачи върха на една вятърна мелница. На няколко километра от тях Синдер видя Рампион — едно огромно сиво петно напред полето, едва различимо в нощта.

Ико отвори люка към дока за капсулите.

Докато капсулата започна да се спуска към Рампион, докът вече зееше широко отворен. Синдер стисна очи и се хвана здраво за седалката, когато Трън се гмурна прекалено бързо към кораба им. Но той изключи ускорителите точно навреме и скоро те се раздрусаха силно и спряха внезапно. Капсулата се разтресе и угасна. Синдер изхвърча от страничната врата, още преди светлините да угаснат.

— Ико! Къде е проследителят?

— Звезди, Синдер! Къде бяхте? Какво става в Рийо?

— Нямаме време — проследителят!

— Под десния колесник е.

— Аз ще се погрижа — рече Трън и тръгна към широко отворените врати. — Ико, затвори дока, щом изляза, а после отвори главния люк. Синдер, ти сложи новия акумулатор! — Той скочи от рампата и Синдер чу как калта изжвака под обувките му, когато се приземи. В следващия момент заключващите се врати започнаха да се плъзгат, за да се затворят.

— Стой!

Вратите замръзнаха, оставяйки място, колкото през тях да се провере туптящата глава на Синдер.

— Какво? — извика Ико. — Помислих си, че вече е скочил навън! Да не го смазах?

— Не, не, нищо му няма. Просто трябва да свърша нещо.

Тя задъвка устните си и коленичи на едно коляно. Вдигна крачола си, отвори отделението в изкуствения си крак и сред сплетените жици намери двата малки чипа, които бяха негови квартиранти. Чипът за директна връзка, който проблясваше с особените си шарки, и чипът на Пеони, по който все още имаше засъхнала кръв.

Военните бяха я проследили чрез чипа на Пеони и нямаше да се учуди, ако раболепните слуги на Левана бяха успели да я открият по същия начин.

— Толкова съм глупава — измърмори тя и измъкна чипа отвътре. Сърцето ѝ неочаквано се сви, но тя се постара да не обръща внимание и като лепна една бърза целувка на чипа, хвърли го на полето. Той проблесна веднъж на лунната светлина и после изчезна в мрака.

— Така. Вече можеш да затваряш.

Вратите издрънчаха и се затвориха, а в това време Синдер се спусна към капсулата и измъкна отвътре акумулатора.

Машинното отделение сияеше в червената светлина на аварийните лампи. Докато тя полази по корем до най-външния ъгъл на кораба и отви стария акумулатор, ретина дисплеят ѝ вече беше свалил схемите.

Щом свали старата батерия, целият кораб потъна в тъмнина.

Тя изруга на себе си.

— Синдер! — някъде отгоре до нея стигна обезумелият вик на Трън.

Синдер включи фенерчето си и разкъса защитната опаковка на новия акумулатор, докато в това време от страх дъхът ѝ излизаше навън накъсано и тежко. Съвсем скоро без системата за охлаждане в машинното отделение стана горещо и задушно.

Тя мушна един кабел във входа на акумулатора и после го зави за двигателя. Докато поставяше батерията на стената, разбра, че вече беше започнала да забравя как е успявала да оцелее без отвертката в новата си ръка. Наложеното изображение на схемата се увеличи пред очите ѝ, докато тя свързваше фините жици.

Преглътна и вкара в компютъра кода за рестартиране. Моторът забръмча тихо, после се усили и скоро замърка като доволно коте. Червените лампи се включиха, но много бързо бяха сменени от яркото бяло осветление.

— Ико?

Отговорът дойде почти незабавно.

— Какво стана? Защо никой не ми казва какво се случва?

Синдер въздъхна, отпусна се по корем и се заизмъкна пълзешком към вратата. Улови се за стъпалото на стълбата, която водеше към главното ниво на кораба, и се провикна:

— Готови за излитане!

Едва бе изрекла думите, горивните камери се запалиха под нея и корабът рязко се откъсна от земята. Синдер изпищя и здраво се вкопчи

в стълбата, а в това време Рампион се заклати за миг над земята, но сетне се стрелна нагоре в небето, далеч от разрушенията, които търпеше красивият роден град на Мишел Беноа.

Когато отново излязоха в орбита, Синдер отиде в пилотската кабина, където Трън се бе тръшна в своето кресло, а ръцете му стояха провесени отстрани на облегалките.

— Трябва да си почистим раните — рече тя, като видя тъмното петно от кръв на рамото му. Трън кимна, без да се обърне.

— Да, със сигурност не ми се ще да пипна неговата болест — все едно каква е.

Синдер тръгна тромаво към лекарския кабинет, а десният ѝ крак трепереше под тежестта ѝ, но беше благодарна, че предвидливо бе разчистила щайгите от вратата и сега бързо намери превръзки и мехлеми.

— Добро излитане направи в Рийо — рече тя, когато отново се върна при Трън в кабината. — Капитане.

Той изсумтя и се намуси, когато Синдер разряза с ножчето си лепкавия му ръкав.

— Боли ли? — попита тя, докато оглеждаше следите от ухапването по ръката му.

— Все едно ме е ухапало подивяло куче.

— Чувстваш ли се замаян? Вие ли ти се свят? Изгубил си доста кръв.

— Добре съм — рече той мрачно. — Но съм доста разстроен заради якето ми.

— Можеше и да е по-зле. — Тя откъсна една дълга ивица от медицинската превръзка. — Можех теб да използвам като човешки щит, както направих с жената офицер. — Гласът ѝ се задави при последните думи. Докато нави превръзката около ръката на Трън и я запечата, главата започна да я боли нагоре от сухите ѝ като пустиня очи.

— Какво стана?

Тя поклати глава и погледна към прореза в дланта си.

— Не знам — отвърна и неловко сложи лепенка и там.

— Синдер.

— Не исках да стане така. — Тя се тръшна в своето кресло. Повдигна ѝ се, когато си спомни мъртвешкия, празен поглед на жената,

щом тя застана между Синдер и онзи мъж. — Паникьосах се и когато се опомних, тя стоеше там, пред мен. Не съм мислила... дори не съм се опитвала... просто се случи. — Тя се надигна от стола и отиде в товарното помещение — имаше нужда от място. Да диша, да се движи, да мисли. — Точно за това говорех! Тази дарба! Превръща ме в чудовище! Точно като онези мъже! Като Левана!

Тя разтри слепоочията си, преглъщайки следващото си признание.

Може би проблемът не беше само в това, че е лунитянка. Може би това беше наследствена черта. Може би беше точно като леля си... или като майка си, която не е била с нищо по-добра.

— А може би — обади се Трън, — е било случайност, защото все още се учиш.

— Случайност ли! — Тя се обърна към него. — Та аз убих жена!

Трън вдигна пръста си.

— Не е вярно. Човекът вълк, онзи виещ кръвопиец я уби. Синдер, ти си била уплашена. Не си знаела какво правиш.

— Той се беше спуснал към мен и аз просто я използвах.

— Значи си мислиш, че той щеше да подари живота на всички останали, след като веднъж е хванал теб?

Синдер стисна зъби, а стомахът ѝ продължаваше да се навдига.

— Виждам, че си мислиш, че вината е твоя, но нека да стоварим малко от нея и там, където ѝ е мястото.

Синдер погледна Трън намръщено, но пред очите си отново видя онзи мъж със страшните му сини очи и отвратителна усмивка.

— Те са заловили Мишел Беноа. — Тя потрепери. — И пак аз съм виновна. Защото са търсели мен.

— Ама какви ги дрънкаш непрестанно?

— Той знаеше, че сме дошли в Рийо заради нея, и каза, че те първи са я намерили. Нарече я „старицата“. Но те са я заловили само защото се опитват да открият мен.

Трън прокара длан по лицето си.

— Синдер, заблуждаваш се. Мишел Беноа е приютявала принцеса Селена. Ако тези хора са я заловили, това е била причината. И няма нищо общо с теб.

Тя преглътна и цялото ѝ тяло се затресе.

— Може би още е жива. Трябва да опитаме да я открием.

— След като никой от вас не ми казва нищо — обади се Ико с напрегнат глас, — ще трябва сама да отгатна. Случайно да сте били нападнати от мъже, които се бият като изгладнели диви животни?

Трън и Синдер размениха погледи. Синдер забеляза, че по време на тирадата ѝ в товарното помещение беше станало неимоверно горещо.

— Добро предположение — каза Трън.

— Навсякъде по новините само за това говорят — рече Ико. — Не е само във Франция. Те са навсякъде по света, във всяка страна от Съюза. Земята е под нападение!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Вой изпълни мазето на операта. Свита в ъгъла на леглото си в тъмнината на килията, Скарлет затаи дъх и се послуша. Тъжните викове бяха далечни и приглушени и идваха някъде навън от улиците. Но сигурно бяха много силни, щом стигаха чак до нея в килията.

Бяха сякаш десетки. Зловещи, страшни животни, които се търсеха едно друго в нощта.

Но в града нямаше диви животни.

Скарлет се надигна от леглото и се промъкна към решетката. Откъм стълбите, които водеха до сцената, се процеждаше светлина, но беше толкова слаба, че тя едва смогваше да различи железните решетки на своята врата. Надникна в коридора. Нямаше движение, не се чуваше звук. Само един знак „Изход“, който не е бил включван от векове.

Погледна на другата страна. Само мрак.

Глождеше я ужасното предчувствие, че е уловена в капан, напълно сама. Че я бяха оставили да умре в този подземен затвор.

Нов вой отекна, този път по-силен, макар и все така приглушен. Може би идваше от улицата точно пред операта.

Скарлет прокара езика по устните си.

— Ехо? — повика тя колебливо. Когато не последва никакъв отговор, ни един далечен вой, тя опита отново, но този път по-силно. — Има ли някой?

Стисна очи и се послуша. Нямаше стъпки.

— Гладна съм!

Никакво мърдане.

— Искам да отида до тоалетната!

Никакъв глас.

— Ще избягам оттук!

Но никой не даваше и пукната пара. Беше сама.

Тя стисна пръчката, като се питаше дали това не беше капан. Вероятно я подмамваха да се почувства сигурна, изпробваха я, за да

видят как ще постъпи. Може би искаха да я оставят да се опита да избяга, за да могат после да използват това срещу нея.

А може би, може би все пак Вълка наистина е искал да ѝ помогне.

Тя изръмжа. Ако не беше той, тя изобщо нямаше да се забърка в тази каша. Ако ѝ беше казал истината и ѝ беше обяснил какво става, тя щеше да измисли друг план, с който да измъкне баба си оттук, и нямаше да се остави да я отведе като агне на заклане.

Пръстите започнаха да я горят от силното стискане на решетката.

И тогава от празнотата на мазето тя чу името си.

Слабо и несигурно, зададено като въпрос в бълнуване.

— Скарлет?

Със свит стомах Скарлет пъкна лицето си между решетките и тяхната студенина притисна скулите ѝ.

— Ехо?

Започна да трепери, докато чакаше.

— Скар. Скарлет?

— Grand-mere? Grand-mere?

Гласът утихна, сякаш говоренето го беше изтощило.

Скарлет се отлепи от решетките и хукна към леглото си, за да вземе малкия чип, който беше пъкнала под матрака.

Върна се до вратата и отчаяно захвана да се моли, да се надява. Ако и този път Вълка я беше измамил.

Тя се протегна през дупката и прокара чипа пред скенера. Той иззвънтя със същото ужасно весело звънтене, което издаваше, щом пазачите ѝ носеха храната — звук, който до този момент беше ненавиждала.

Вратата се отвори безпроблемно.

Скарлет постоя там, докато сърцето ѝ се блъскаше бясно. Отново се опита да долови някакъв шум от пазачите, но сградата на операта изглеждаше напълно изоставена.

Тръгна в мрака по коридора в обратната посока на стълбището. Единственият ѝ водач бяха ръцете ѝ, които се опираха на стените от двете ѝ страни. Когато стигна до нова врата с железни решетки, спря и се наведе през дупката.

— Grand-mere?

Всички килии бяха празни.

Три, четири, пет — всичките празни.

— Grand-mere? — прошепна тя.

На шестата врата се чу хленчене.

— Скарлет?

— Grand-mere! — Във вълнението си тя взе, че изпусна чипа и мигновено падна на земята да го търси. — Grand-mere всичко е наред! Нали съм тук! Аз ще те измъкна. — Пръстите ѝ напипаха чипа и тя го прокара пред скенера. Вълна от облекчение я заля, когато той звънна, но щом чу звука, баба ѝ изстена от болка и ужас.

Скарлет дръпна решетката и влетя в килията, без да провери дали няма да се препъне в тъмното в баба си. В килията се носеше зловонието на урина, пот и тежък, застоял въздух. — Grand-mere?

Баба ѝ беше свита на грапавия каменен под до стената в дъното.

— Grand-mere!

— Скар? Как...?

— Аз съм. Тук съм. Ще те измъкна. — Думите ѝ преминаха в ридания и тя хвана крехките ръце на баба си, за да я прегърне в обятията си.

Но баба ѝ извика — силен, страшен вик, който прониза ушите на Скарлет. Тя ахна и я подпря на стената.

— Недей — изхленчи баба ѝ и тялото ѝ се свлече обезсилено на земята. — О, Скар, не биваше да идваш! Не биваше да идваш. Не мога да понеса мисълта, че си дошла. Скарлет.

— Тя се разплака, а сълзливите ѝ ридания гъргореха въвн от нея.

Скарлет се надвеси над тялото на баба си и страхът скова цялото ѝ тяло. Не помнеше някога да е чувала баба си да плаче.

— Какво са ти причинили? — прошепна тя и погали нежно с ръце раменете на баба си. Под тънката съдрана риза се усещаха навити превръзки и нещо мокро и лепкаво.

Скарлет преглътна собствените си сълзи и прокара ръце по гърдите и ребрата на баба си. Превръзките бяха навсякъде. Тя погали ръцете и дланите на жената. Те приличаха повече на тояги — толкова много бинт беше намотан върху тях.

— Недей, не ги докосвай. — Баба ѝ се опита да се отдръпне, но ръцете ѝ започнаха да потръпват конвулсивно.

Колкото се можеше по-нежно, Скарлет прокара пръстите си по дланите на баба си. По бузите ѝ потекоха горещи сълзи.

— Какво са ти причинили?

— Скар, трябва да се махаш оттук. — Всяка дума беше изречена с мъка, докато накрая не ѝ останаха сили ни да говори, ни да си поеме дъх.

Скарлет коленичи над баба си, отпусна главата си на гърдите ѝ и нежно отмести лепкавата коса от челото ѝ.

— Всичко ще се оправи. Ще те измъкна оттук, ще отидем в някоя болница и ти ще се оправиш. Ще се оправиш. — Тя си наложи да се надигне. — Можеш ли да вървиш? Как са краката ти? Ранени ли са?

— Не мога да вървя. Не мога да се движа. Трябва да ме оставиш тук, Скарлет. Трябва да се измъкнеш.

— За нищо на света няма да те изоставя. Grand-mere, тук няма никой. Имаме време. Просто трябва да измислим как... сетих се — мога да те нося. — Сълзите закапаха от брадичката на Скарлет.

— Ела тук, момичето ми. Ела насам. — Скарлет си обърса носа и зарови лице във врата на баба си. Ръцете ѝ опитаха да я обгърнат, но успяха да се поместят толкова, колкото да се ударят в тялото ѝ. — Не исках да те въвличам в това. Толкова съжалявам.

— Grand-mere.

— Шшшт. Чуй ме. Трябва да направиш нещо за мен. Нещо важно.

Тя поклати глава.

— Спри. Ти ще се оправиш.

— Чуй ме, Скарлет. — И дори немощният глас на баба ѝ сякаш стихна още повече. — Принцеса Селена е жива.

Скарлет стисна очи.

— Моля те, спри да говориш. Пести си силите.

— Тя замина да живее в Източната република при едно семейство на име Лин. Мъжът се казва Лин Гаран.

Скарлет въздъхна тъжно и гневно.

— Знам, Grand-mere. Знам, че ти си я укривала, и знам също, че си я дала на мъж от Републиката. Но това вече няма значение. Това не е твой проблем. Аз ще те измъкна оттук и ще се погрижа за теб.

— Не, момичето ми, ти трябва да я намериш. Тя вече е пораснала — почти колкото теб... и е киборг.

Скарлет примигна — искаше ѝ се да може да види баба си в тъмното.

— Киборг ли?

— Ако не си е сменила името, тогава още се казва Синдер.

Името ѝ се стори познато, но мозъкът на Скарлет беше твърде замъглен, за да може да се досети откъде го е чувала.

— Grand-mere, недей да говориш. Аз трябва да...

— Ти трябва да я откриеш. Логан и Гаран единствени знаят за нея, но щом кралицата успя да намери мен, и тях ще намери. Някой трябва да каже на момичето коя е. Някой трябва да я открие. Ти трябва да я откриеш.

Скарлет поклати глава.

— Изобщо не давам пукната пара за глупавата принцеса. За теб ще се грижа. Теб ще защитавам.

— Скарлет, аз не мога да тръгна с теб. — Бинтованите ръце на баба ѝ погалиха тези на Скарлет. — Моля те, Скарлет. Тя може да промени света.

Скарлет се отдръпна назад.

— Но това е само едно момиче — успя да каже тя между подновилите се ридания. — Какво може да направи само?

И тогава тя си спомни името. Припомни си картината от новините — момичето, което тичаше надолу по стълбището в двореца, после падна и се приземи на купчина върху алеята от чакъл.

Лин Синдер.

Тийнейджърка. Киборг. Лунитянка.

Скарлет преглътна. Значи Левана вече беше намерила момичето. Беше я намерила, но пак я беше изпуснала.

— Все едно — измърмори тя и сложи глава на гърдите на баба си. — Това не е наш проблем. Аз ще те измъкна оттук. Ще избягаме.

Умът ѝ трескаво затърси начин как могат да избягат и двете. Ако можеше да намери носилка или инвалиден стол, или.

Но нямаше откъде.

А и нищо нямаше да помогне нагоре по стълбите. Нямаше нищо, с което да може да я пренесе. А баба ѝ нямаше да издържи сама.

Сърцето ѝ се сви от болка, която изтръгна от гърлото ѝ вопъл.

Не можеше да я остави тук в това състояние. Не можеше да им позволи да продължат да я измъчват.

— Милото ми момиче!

Тя затвори очи и навън потекоха две нови горещи сълзи.

— Grand-mere, кой е Логан Танер?

Баба ѝ леко я целуна по челото.

— Той е добър човек, Скарлет. И щеше да те обича. Дано някой ден се срещнете. Поздрави го от мен тогава. Кажи му сбогом от мен.

Едно ридание разряза сърцето на Скарлет. Ризата на баба ѝ беше подгизнала от сълзите ѝ.

Така и не можа да се реши да ѝ каже, че Логан Танер беше мъртъв, че беше полудял и се бе самоубил.

Нейният дядо.

— Обичам те, Grand-mere. Ти си всичко за мен.

Дебело бинтованите ръце погалиха коленете ѝ.

— И аз те обичам. Смелото ми, непреклонно момиче.

Скарлет подсмръкна и си даде клетва, че ще остане тук до сутринта. Ще остане завинаги тук. Никога нямаше да изостави баба си. Ако похитителите им се завърнеха, щяха да ги намерят заедно и ако трябва — да ги убият заедно.

Но тя никога нямаше да я напусне отново.

Клетвата беше дадена, обещанието — и то и тогава тя чу, че по коридора отекнаха стъпки.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Седнала клечешком над баба си, Скарлет се извърна към коридора. Старите жици забръмчаха отгоре и бледа светлина заля килията. Вратата продължаваше да стои отворена, а решетката хвърляше по пода сенки като скелет.

Очите ѝ бавно привикнаха към светлината. Тя затаи дъх и се послуша, но стъпките бяха секнали. При все това, там имаше някой. Някой приближаваше.

Бинтованата ръка на баба ѝ се плъзна в нейната и тя се обърна към нея. Стомахът ѝ се обърна. По обруленото ѝ лице имаше засъхнали вадички кръв, а косата ѝ беше сплетена и сплъстена. Беше излиняла почти като скелет, но кафявите ѝ очи все още излъчваха сила и енергия. И тя все още беше пълна с повече любов, отколкото имаше в целия останал свят.

— Бягай — прошепна тя.

Скарлет поклати глава.

— Няма да те оставя.

— Тази битка не е твоя. Бягай, Скарлет. Веднага!

Отново се чуха стъпките. Приближаваха.

Скарлет стисна зъби, изправи се на разтрепераните си крака и се обърна с лице към вратата. Сърцето ѝ препускаше, чакаше, а стъпките се усилваха.

Може би беше Вълка.

Идваше да ѝ помогне, да им помогне.

Почувства се замаяна, сърцето ѝ туптеше и не ѝ се вярваше, че след всичко, което ѝ бе причинил, искаше отново да го види.

Но той все пак ѝ беше дал чипа. А и беше силен, достатъчно силен, че да пренесе баба ѝ на ръце. Ако Вълка се беше върнал за нея, те бяха спасени.

Видя сянката на мъжа да прекосява пода, а сетне и той самият прекрачи прага.

Беше Ран и се усмихваше.

Скарлет преглътна и допря коленете си, решена да не издаде страха си. Но тази вечер у Ран имаше нещо различно. Очите му вече не бяха просто безмилостни — бяха гладни и се взираха в Скарлет, сякаш тя беше угощение, което беше чакал от много време.

— А, малка лисичке. Как успя да се измъкнеш от килията?

Цялото ѝ тяло се разтресе.

— Остави внучката ми на мира. — Дрезгавият глас на баба ѝ беше набрал малко сила. Тя се помръдна, опитвайки се да се изправи.

Скарлет седна до нея и стисна ръката ѝ.

— Grand-mere, недей.

— Помня те. — Мишел Беноа се взираше гневно в Ран. — Ти беше един от онези, които ме отвлякоха.

— Grand-mere.

Ран се подсмихна.

— Имаш остра памет за такива стари неща.

— Не се бой от него — каза Мишел. — Той е омегата. Оставили са го тук, защото е твърде слаб да участва в битката.

Ран изръмжа и оголи щръкналите си зъби, а Скарлет се сви назад.

— Останах тук — изръмжа той, — защото имам да довършвам една работа. — Очите му светнаха, даже пламнаха. В тях нямаше нищо, освен омраза — огнена и необузdana омраза.

Скарлет се премести така, че тялото ѝ да покрие баба ѝ.

— Ти си едно нищо — обади се Мишел, а клепките ѝ се затвориха от изтощение. Ужасът стисна сърцето на Скарлет. — Кукла на конци в ръцете на чародея. Отнели са ви дарбата и са ви превърнали до един в чудовища. Независимо колко си силен, колко остри са сетивата ти и колко си кръвожаден, ти си оставаш на най-долното стъпало сред останалите и никога няма да се изкачиш по-нагоре.

Умът на Скарлет се завъртя. Искаше разговорът да свърши, искаше баба ѝ да спре да го разярява — знаеше, че от това няма полза. По лицето на Ран се четеше жажда за кръв.

Груб смях се изтръгна от устата му. Ръцете му хванаха рамката на вратата и от двете страни, блокирайки напълно изхода.

— Грещиш, дърта вещице. Като знаеш толкова много, не знаеш ли какво става, когато някой от глутницата убие своя алфа? — Той не дочака отговора ѝ. — Заема неговото място. — На бузите му се

появиха трапчинки. — А аз открих, че брат ми, моята алфа, си има слабост. — Думите се изплъзнаха от устните му и в това време погледът му се спря отново върху Скарлет.

— Ти си един наивен млад мъж. — Баба й се закашля. — Слаб си. Никога няма да бъдеш нещо повече от една смирена омега. Дори аз виждам това.

Скарлет изшътка. Виждаше как расте яростта у Ран, чувстваше как гневът му се изливаше от него.

— Grand-mere!

И тогава стана ясно какво се опитваше да постигне баба й.

— Не! Тя не искаше да каже това! — Ненавиждаше себе си, че го моли, но това не я интересуваше сега. — Тя е стара! Бълнува! Остави я.

Разгневен, Ран влетя в килията, улови Скарлет за косата и я откъсна от баба й.

Тя изпищя и заби ноктите си в ръката му, но той я метна право в ъгъла.

— Не!

Баба й изпищя от болка, когато Ран я повдигна във въздуха за гърлото. Преди да може да примигне, тя беше закована за стената — твърде слаба да размаха ръце, да се бори, да окаже някаква съпротива.

— ПУСНИ Я! — Скарлет се изправи на крака и като се хвърли върху Ран, заключи ръцете си около врата му и стисна с всичка сила. Но той дори не трепна и тогава тя го одра, като се целеше в очите му.

Ран нададе вой от болка, пусна баба й на една купчина на земята и сетне изхвърли Скарлет от гърба си. Тя се свлече до стената, без да усети нищо, тъй като цялото й внимание беше насочено към немощната, бинтована фигура на баба й.

— Grand-mere!

Погледите им се срещнаха и тя в миг проумя, че баба й нямаше да се повдигне вече. Сухите й устни успяха да продумат:

— Бя... — Но нищо повече не се чу. Очите й останаха отворени и зловещо празни.

Скарлет се надигна от стената, но Ран стигна пръв. Огромната му фигура се приведе над тялото на баба й и го повдигна с една ръка под гърба, така че главата й падна тежко на твърдия под.

Като изгладняло животно, уловило първата си плячка, Ран се наведе над нея и стисна челюстите си във врата на Мишел.

Скарлет изпищя и падна назад. Стаята с кръвта и Ран, застанал на четири крака, се завъртя.

Обвинението на баба й отекина в главата й. *Всички до един са ви превърнали в чудовища.*

Все така ужасена, тя се насили да извърне лице и се завъртя на една страна. Стомахът й се повдигна, но нищо не излезе, освен лиги и горчилка. Усети в устата си вкус на желязо, киселина и кръв и осъзна, че си бе прехапала езика, след като Ран я беше захвърлил в стената, но болка нямаше. Само празнота и ужас и един черен облак, който бавно пълзеше над нея.

Тя не беше тук. Това не се случваше наистина.

Стомахът й гореше от усилието да изхвърли храната, която не беше в него, докато тя се влачеше към далечната стена, отдалечавайки се колкото се можеше повече от Ран. От Ран и баба й.

Ръката й попадна на една ивица светлина от коридора. Кожата й беше ужасно бледа. Цялата трепереше.

Бягай.

Тя повдигна глава и в края на коридора видя началото на стълбището. До него — един отдавна обезцветен надпис. Към сцената.

Бягай.

Мозъкът й се опитваше с мъка да намери смисъл в думите. Към сцената. Сцената. Сцената. Последните думи на баба й.

Бягай!

Тя протегна ръце, обви пръстите си около железните пръчки на вратата и ги използва като лост. Напрягна се да се надигне. Да се изправи. Да излезе навън, в коридора, на светло.

В началото не си чувстваше краката, докато куцаше към подножието на стълбището, но щом започна да се качва нагоре, силата им се върна. Движеше се напред. Затича се.

Една затворена врата се показва най-горе на стълбището — стара дървена врата, дори без скенер за чипове на нея. Щом я отвори, тя изскърца.

Тогава отдолу се чуха стъпки, които идваха за нея.

Скарлет се озова зад кулисите. Вдясно стояха скупчени една до друга стари колони, а лабиринтът от изкуствени каменни стени и

боядисани дървета запълваха сенките вляво. Вратата зад гърба ѝ се затръшна и тя изтича в направената от дърво гора, като грабна един свещник от ковано желязо.

Вдигна го с две ръце и зачака с разкрячени крака.

Ран изхвърча от вратата с брадичка, обляна в кръв.

Скарлет замахна с все сила. Силен рев се изтръгна от нея, когато желязото срещна черепа на Ран.

Той извика и се олюля назад в завесите. Препъна се в плата и се стовари по гръб.

Скарлет заби свещника в него, защото не беше сигурна, че ще има сила да го повдигне отново. Чу как завесите се раздраха, но вече беше избягала и тичаше между декорите, оглеждаше скърцащите дървени дъски на пода, докато прескачаше прашните намотани кабели и прекатурените прожектори. Претърколи се на сцената — празно пространство от дървени дъски и трапове — и едновременно скочи и падна сред призрачния оркестър. Без да обръща внимание на болката в коляното си, разбута стойките от пътя си и хукна към салона.

Зад нея по сцената задумкаха стъпки. Нечовешки бързо.

Редиците с празните столове профучаваха край нея и тя можа да види само вратата, която се задаваше отпред.

Той я хвана за качулката.

Тя го остави да я дръпне назад и като използва инерцията си, завъртя се с лице към него и го ритна с коляно в слабините.

Той извика от болка и залитна.

Скарлет хукна под ронещите се мраморни арки, край херувимите с техните счупени ръце, край потрошените полилеи и счупените плочки на пода. Изтича надолу по мраморното стълбище, заковала поглед върху гигантските врати, които водеха към улицата. Ако можеше само да се измъкне отгук. Сред хората. В истинския свят.

Но щом стъпи във фойето, на изхода се мярна силуетът на друг мъж.

Тя се подхлъзна от рязкото спиране и се озова в един квадрат от бледа слънчева светлина, която се процеждаше през дупката в тавана.

Завъртя се назад и хукна към другото стълбище, което слизаше обратно в дълбините на операта.

Отгоре се затръшна някаква вратата и затропаха стъпки, но не можеше да каже дали бяха на един, или двама души.

Потта покри гърба на ризата ѝ. Краката я боляха, а приливът на адреналин вече я напускаше.

Зави зад един ъгъл и се втурна право в мрака. Основното помещение тук някога е било използвано да посреща знатните гости на операта и няколко врати и коридори водеха към всяко кътче на подземие. Скарлет знаеше, че залите вдясно щяха да я отведат обратно в затворническите килии, затова тръгна наляво. Между двете стълбища, които водеха към горното ниво, стоеше коритото на един пресъхнал фонтан. Върху пиедестала в нишата имаше бронзова статуя на полусъблечена девойка — една от малкото статуи, които бяха оцелели през вековете, въпреки че никой не се бе погрижил за тях.

Скарлет се затича към стълбището срещу нея, като се питаше дали не бе самоубийство да се върне във фойето, но от друга страна знаеше, че да остане заклецена тук, не беше никакъв изход.

Тя стигна стълбището, но кракът ѝ се удари в долния ръб на фонтана. Препъна се и извика.

Ран се беше хвърлил отгоре, още преди да се удари в земята.

Той заби нокти в рамото ѝ и я обърна по гръб върху счупените малки плочици от пресъхналото корито. Тя погледна в искрящите му очи — очи на луд, на убиец, и си спомни Вълка на арената на борбите.

Страхът скова гърлото ѝ, задушавайки вика ѝ.

Той я хвана за ризата и я вдигна от земята. Тя стисна ръцете му за китките, но беше прекалено уплашена, за да се бори, когато той поднесе лицето ѝ към своето. Скарлет едва не повърна от дъха му, вонящ на разложено месо и кръв, толкова много кръв... баба ѝ.

— Ако самата мисъл за това не ме отблъскваше, бих се възползвал от теб тук, след като сме изцяло сами — рече той, а Скарлет потрепери. — Само за да видя изражението на брат ми, когато му кажа. — И с един вик той я запрати в статуята.

Гърбът ѝ се удари в бронзовия пиедестал и в главата ѝ избухна болка, която я остави без въздух. Тя се свлече на земята, стисна гърдите си и се помъчи да си поеме дъх.

Ран клекна пред нея и се приготви да скочи. Облиза с език зъбите си и ги покри с лига.

Стомахът ѝ се сви. Тя ритна земята, опитвайки се да се избута с крака в малкото пространство между статуята и стената. Да се скрие. Да изчезне.

Той скочи.

Тя се сви до стената, но ударът така и не дойде.

Скарлет чу един боен вик, след който последва тежко тупване. И ръмжене.

Тя пусна треперещите си ръце. В центъра на подземиято две фигури се бяха сплели една в друга. Щракаха челюсти. Кръв капеше от изопнатите мускули.

С размазан поглед тя успя да си поеме дъх, щастлива, че гърдите ѝ се повдигнаха. Протегна нагоре ръка, хвана се за статуята и опита да се повдигне, но мускулите на гърба ѝ изстенаха.

Тя стисна зъби и започна да подпъхва краката под тялото си, борейки се с болката, докато — задъхана и потна — можа да се изправи до бронзовата богиня.

Ако успееше да се измъкне оттук, преди боят да е свършил.

Ран направи хватка на главата на другия мъж. Смарагдовите очи на противника му пронизаха Скарлет за един миг, в който сърцето ѝ спря, а сетне той преметна Ран през главата си.

Земята се разтресе от удара, но Скарлет нищо не усети.

Вълка.

Това беше Вълка.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Ран рипна на крака и двамата с Вълка отскочиха един от друг, всеки изопнат под бушуващата у него енергия. Скарлет почти я виждаше да кипи и да се надига под кожата и на двамата. Вълка беше покрит с дълбоки рани и кръв, но, застанал леко приведен напред, той изглежда не ги забелязваше, а разгръщаше китките си.

Ран оголи зъби.

— Върни се на поста си, Ран — изръмжа Вълка. — Тя е моя.

Ран изпръхтя с отвращение.

— И да ти позволя да ме изложиш! И не само мен, а цялото семейство с твоето новооткрито състрадание, така ли? Ти си позор! — Той изплю една кървава хрчка на изпочупения цимент. — Нашата мисия е да убиваме! Хайде, отдръпни се, за да мога да я убия, освен ако не искаш сам да го направиш.

Скарлет погледна отвъд тях. Стълбището беше достатъчно ниско, за да може да се прехвърли над перилата, но тялото я заболя дори от самата мисъл за това. Опита се да се отърси от немоцта си и с огромни усилия допълзя до края на фонтана.

— Тя е моя! — повтори Вълка, а в гласа му се долови ниско ръмжене.

— Не искам да се бия с теб за някаква си жена от човешкия род, братко — рече Ран, но заради омразата, изписана на лицето му, нежното обръщение прозвуча повече като подигравка.

— Тогава ще я зарежеш.

— Оставиха я под моя надзор. Не биваше да напускаш поста си, за да се върнеш при нея.

— Тя е моя! — гневът на Вълка пламна и той удари силно близкия свещник, откъсвайки бронзовата поставка от стената. Скарлет залегна, а свещникът падна на пода и из коритото на фонтана се разхвърчаха восъчни свещи.

Вълка и брат му стояха все така приведени. Задъхани. Освирепели.

Накрая Ран изръмжа.

— В такъв случай, ти си направил своя избор.

И той се хвърли напред.

Вълка удари с отворената си длан още във въздуха и го прати в стената на фонтана.

Ран се приземи и изскимтя, но бързо се изправи на крака. Вълка се хвърли напред и заби челюсти в ръката на Ран, под лакътя му.

Ран извика от болка и с остриите си нокти раздра надълбоко гърдите на Вълка, оставяйки яркочервени следи. Вълка пусна захапката си и удари Ран през лицето с гърба на ръката си, като го запрати замаян право в статуята на фонтана.

Скарлет изпищя и се препъна назад в една колона в основата на стълбището.

Ран отново се нахвърли, но Вълка го очакваше и като го улови за врата, използва инерцията му и го преметна над главата си. Ран грациозно се завъртя и падна на крака. И двамата дишаха тежко, а от разкъсаните им дрехи капеше кръв. Те крачеха в кръг, изчакваха, дебнеха се да направят грешка.

И отново Ран направи първия ход. Хвърли се с цялата тежест на тялото си върху Вълка и го събори на земята. Устремени към врата му, челюстите му щракнаха, но Вълка обви гърлото му с ръцете си и го задържа на разстояние. Той изпъшка под тежестта на Ран, като се мъчеше да се държи настрана от зъбите му, по които се стичаха лиги, но тогава Ран заби юмрук в рамото на Вълка — там, където куршумът на Скарлет го беше ранил.

Вълка нададе вой и като сви крака, за да има опора, изхвърли Ран от себе си с един ритник в стомаха.

Ран се изгърколи настрана и двамата отново се изправиха, залитайки на крака. Скарлет виждаше как енергията им се топи, докато стояха и се поклащаха, а очите им святкаха смъртоносно. Никой не се опита да покрие раните си.

Ран обърса устата си с голата си ръка и остави кървави следи по брадичката си.

Вълка приклезна, скочи, събори Ран по гръб и се стовари отгоре му. Един юмрук се опита да го одере. Вълка залегна и ухото му отнесе тежестта на удара.

Вълка притисна противника си към мрамора, вдигна лице към тавана и зави.

Вцепенена от страх, Скарлет залепи гърба си в колоната. Воят отекна от стените в черепа ѝ, в костите ѝ и изпълни всяко празно място в тялото ѝ.

Когато спря да вие, Вълка се наведе и челюстите му щракнаха в гърлото на Ран.

Скарлет се скри зад ръката си, но така и не можа да отмести поглед. Кръвта забълбука, обля брадичката и врата на Вълка и покапа на мозаичния под.

Ран се разтресе и рязко се изпъна, но силите му бързо го напуснаха. Миг след това Вълка го пусна и мъртвото тяло се просна на земята.

Скарлет се пресегна край колоната, хвана перилата на стълбището и се преметна върху стъпалата. И като куцукаше, затича се нагоре.

Фойето беше все така пусто. Докато тичаше към входа, краката ѝ наджапах в локвата в средата на помещението. Вратите щяха да я отведат на улицата. Към свободата.

Тогава чу, че Вълка тичаше след нея.

Излезе навън. Хладният вечерен въздух я погълна и тя затопурка по стълбите надолу към празната улица, оглеждайки открития площад за помощ.

Но там нямаше никой.

Никой.

Вратата зад гърба ѝ се отвори толкова бързо, че дори не бе имала време да се затвори, и тя се запрепъва слепешката през улицата. В далечината видя една жена, която тичаше по близката уличка. Надеждата припламна у нея и Скарлет накара краката си да се движат по-бързо, да полетят. Изведнъж се почувства така, сякаш можеше да се издигне и да се понесе над земята. Ако само успееше да се добере до жената и да използва порта ѝ, за да повика помощ.

И тогава се появи още една фигура. Беше мъж, а вървежът му беше неестествено бърз. Той сви светкавично по уличката и миг след това ужасеният писък на жената се разнесе пронизително по площада, но бързо бе прерязан.

От същата тъмна уличка изригна вой.

В далечината се надигна друг вой, който поздравяваше първия, а след това и още един, и още един, докато здрачът се изпълни с

кръвожаден рев.

Ужасът и отчаянието задавиха Скарлет изневиделица и тя падна, а в ръцете ѝ се забиха кал и бетон. Задъхана и цялата обляна в пот, тя се завъртя по гръб. Вълка беше спрял да тича, но продължаваше да се приближава към нея. С премерени, дебнещи, търпеливи крачки той пристъпваше към нея.

Дишаше почти толкова тежко, колкото и тя.

Някъде в другия край на града се надигна нов виещ хор.

Вълка не се присъедини към него.

Цялото му внимание — студено, остро, гладно — беше съсредоточено върху Скарлет. Болката му беше видна. Яростта — дори повече.

Тя се отдръпна назад на изгарящите я длани.

Вълка спря, когато стигна средата на кръстовището. Лунната светлина очертаваше силуета му и очите му светеха — златни, зелени, черни, горящи.

Видя го как прокара език по зъбите си. Наблюдаваше го как свива и отпуска пръстите си.

Ченето му се местеше, сякаш за да поеме по-голяма глътка въздух.

Виждаше вътрешната му борба. Двубоя му. Толкова ясно, колкото виждаше животното — вълка у него. Толкова ясно, колкото виждаше и човека.

— Вълк. — Езикът ѝ беше засъхнал. Опита се да навлажни изсъхналите си устни и усети вкус на кръв. — Какво са направили с теб?

— Ти. — Той я заплю с думата, пълна с омраза. — Ти какво направи с мен?

Направи още една колеблива крачка към нея, а тя избяга назад, като се отблъскваше с пети от земята, но усилията ѝ бяха безполезни. Преди да успее да примигне, той се бе надвесил над нея и тя падна на лакти, без дори да се налага да я докосва. Ръцете му удариха земята от двете ѝ страни.

Скарлет го погледна в очите, които сега сякаш сияеха в мрака. Устата му беше рубиненочервена, а ризата му отпред чернееше от кръвта. Дрехите му, косата му, кожата му — целият миришеше на кръв.

Щом тя усещаше миризмата толкова остро, не можеше да си представи колко много той е завладян от нея.

Той изръмжа и наведе носа си до врата ѝ.

Подуши я.

— Вълк, знам, че не искаш да ме нараниш.

Носът му се опря в челюстта ѝ. Дъхът му помилва рамото ѝ.

— Ти ми помогна. Спаси ме.

Гореща сълза се търкулна по бузата ѝ.

Връхчетата на косата му, станала отново буйна и разрошена, докоснаха леко устните ѝ.

— Нещата се промениха.

Сърцето ѝ запърха като светулка с едно крило. Пулсът ѝ биеше тежко във вените и тя всеки миг очакваше зъбите му да я стиснат за гърлото. Но нещо го спираше. Досега вече можеше да я е убил, но не беше го направил.

Тя преглътна.

— Ти ме защити от Ран. Не си го направил, за да ме убиеш сега.

— Не знаеш какви мисли ми минават през главата.

— Знам, че не си като тях. — Тя се загледа в огромната луна над хоризонта. Напомни си, че той не е чудовище. Това беше Вълка, мъжът, който толкова нежно я бе държал в обятията си. Мъжът, който ѝ бе дал идентификационния чип, за да ѝ помогне да избяга. — Нали каза, че никога не си искал да ме плашиш? Е, сега ме плашиш.

Ръмженето му отекна в тялото ѝ. Скарлет потръпна, но заповяда на тялото си да не се отдръпва. Вместо това преглътна с мъка и долепи ръцете си до лицето му. Погали бузите му с палците си и го целуна по слепоочието.

— Спри, Вълк. Ти вече не си един от тях.

Челото му се набърчи, но възмущението му сякаш изтля. На лицето му още се четяха болка, отчаяние и безмълвен гняв, но те не бяха насочени към нея.

— Той е в главата ми — рече Вълка с грохотно ръмжене. — Скарлет. Не мога...

Той отвърна поглед встрани и лицето му се сгърчи.

Скарлет прокара пръсти по лицето му. Същата челюст, същите скули, същите белези и всички те, опръскани в кръв. Тя докосна лекичко буйната му коса.

— Остани при мен. Защити ме, както беше обещал.

Нещо изсвистя край ухото ѝ и се заби във врата на Вълка. Вълка се скова. Погледна нагоре с разтворени очи, които бяха светнали кръвожадно, но тогава те потъмняха. Гърлото му изклокочи сподавено, силата му го напусна и той падна отгоре ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Вълк! Вълк! — Скарлет изви врат и видя един мъж и една жена, които тичаха към нея, а луната се отразяваше в пистолета на жената. Ужасът ѝ бързо премина — това не бяха побеснели лунитяни. Тя върна вниманието си към Вълка и видя забитата във врата му стреличка. — Вълк! — извика тя отново, извади я от плътта му и я пусна на земята.

— Добре ли си? — провикна се жената, когато наближи. Скарлет ѝ обърна внимание чак когато собственото ѝ име преряза паниката ѝ. — Скарлет? Скарлет Беноа?

Жената намали крачка и Скарлет отново погледна нагоре, но не, това не беше жена. Беше момиче с чорлава коса и деликатни, смътно познати черти. Скарлет се смръщи — беше сигурна, че и преди е виждала момичето.

Мъжът я настигна, останал без дъх.

— Кой сте вие? — попита тя и склочи ръцете си около Вълка, когато двамата се наведоха и го задърпаха от нея. — Какво му причинихте?

— Хайде — каза мъжът и хвана Вълка. Той се опита да го отскубне от ръцете ѝ, но тя го стискаше здраво. — Трябва да изчезваме оттук.

— Престанете! Да не сте го докоснали! Вълк!

Тя хвана лицето на Вълка и го наклони назад. Ако не бяха острите му зъби и кръвта по брадата му, лицето му щеше да излъчва спокойствие.

— Какво му сторихте?

— Къде е баба ти, Скарлет? С теб ли е? — попита момичето.

Въпросът ѝ отново върна вниманието на Скарлет към нея.

— Баба ми?

Момичето коленичи до нея.

— Мишел Беноа? Знаеш ли къде е Мишел Беноа? — В бързината си да зададе въпроса, момичето чак се запъна.

Скарлет примигна. Паметта ѝ се задвижи. Тя наистина познаваше момичето. Тогава светлината се отрази от пръстите ѝ и Скарлет разбра, че това не е пистолет, както си беше помислила. Това беше ръката ѝ.

— Лин Синдер — прошепна тя.

— Не се страхувай — обади се мъжът. — Ние сме от добрите.

— Скарлет — поде отново момичето и хвана Вълка за рамото, за да отнеме част от тежестта, която падаше върху Скарлет. — Знам как изглеждат нещата от нетскрийна, но кълна се, не сме дошли тук, за да те нараним. Искам само да разбера къде е баба ти. В опасност ли е?

Скарлет преглътна. Това беше принцеса Селена. Това беше момичето, което глутницата търсеше и заради което бяха разпитвали баба ѝ.

Момичето, което баба ѝ беше опазила с цената на живота си.

Заедно с мъжа, двамата повдигнаха Вълка и го оставиха да лежи на земята.

— Моля те — каза Синдер. — Кажи ни къде е баба ти!

— В операта е — отвърна Скарлет. — Мъртва е.

Момичето я зяпна, но Скарлет не можа да реши дали със състрадание, или разочарование. Като се поизправи, тя долепи дланите си до гърдите на Вълка и с облекчение почувства как се надигат под ръцете ѝ.

— Теб търсеха.

Изненадата бързо смени съчувствието на лицето на момичето.

— Хайде — обади се пак мъжът зад нея и като се наведе, хвана Скарлет под мишниците. — Трябва да тръгваме.

— Не! Не и без него! — Тя го изблъска, за да се освободи, изпълзя над безжизненото тяло на Вълка и обви главата му с ръцете си. Непознатите я изгледаха като че ли беше полудяла. — Той не е като останалите.

— Той е точно като тях! — каза мъжът. — Та той се опита да те изяде!

— Той ми спаси живота!

Непознатите отново си размениха погледи, без да могат да повярват на ушите си, а момичето сви рамене объркано.

— Добре — каза мъжът. — Ти си на кормилото. Хващай го за главата.

Той откъсна Скарлет от Вълка, а в това време момичето го хвана за китката, повдигна го на рамото си и изпъшка от усилието.

Мъжът мина отзад и хвана Вълка за краката.

— Леле, майко! — измърмори той под нос задъхано. — От какво ги правят тези момчета?

Синдер тръгна към операта толкова бавно, сякаш беше излязла на излет. Скарлет се мушна между тях, за да подкрепя — колкото можеше — корема на Вълка, и така тримата се запрепъваха тромаво през площада.

Край жената от съседната улица изникна блестящото туловище на един военен товарен кораб.

Чу се вой и от уплаха Скарлет едва не изпусна тялото на Вълка. Чувстваше се неимоверно уязвима, увила ръцете си около тялото на Вълка, с открити гърди и стомах, с болки в цялото тяло, потна, изтощена, пълпеща бавно като охлюв. По тялото ѝ отстрани течеше кръв.

— По-добре си пригответи успокоителните стрели — подметна мъжът.

— Мога да изстрелвам само по една наведнъж.

Мъжът изруга тихо, сетне ахна.

— Синдер! На десет ча...

Чу се щракване и една стреличка се заби в гърдите на мъжа на тротоара пред операта. Той се свлече на земята, още преди Скарлет да разбере, че е там.

— Дайте да приберем стрелата — обади се мъжът отзад. — Колко още ти останаха?

— Само три — задъхано рече момичето.

— Трябва да се снабдиш с нови.

— Да. Ей сега... ще се отбия... до магазина и... — Тя така и не довърши, защото тежестта беше непосилна.

Синдер се препъна и след нея всички се олюляха, а тялото на Вълка тупна тежко на земята. Скарлет се измъкна отдолу и сърцето ѝ се сви, когато видя, че кръвта шурна от раните му, които се бяха отворили по време на бавното им пътуване.

— Вълк!

Страховит вой се надигна наоколо им. Много по-наблизо, отколкото изглеждаше преди.

— Отвори рампата! — викна момичето и изкара ума на мъжа.

— Ще ни трябват превръзки — каза Скарлет.

Момичето се изправи и отново хвана Вълка за китката.

— На кораба има превръзки! Хайде!

Мъжът изтича напред и изкрещя:

— Ико! Отваряй люка!

Скарлет чу изщракването на механизмите и електрониката забуча, когато люкът започна да се отваря и отвътре се показа гостоприемният интериор на кораба. Тя се изправи на крака, хвана Вълка за глезените и тогава видя как един мъж препускаше с големи скокове към тях, с разширени ноздри и опънати по острите му зъби устни. Това беше единият от мъжете, които я бяха отвели за първи път в килията ѝ.

Свистене, глух звук и стрелата се заби в ръката му. Той изрева, затича се още по-бързо, но само след две крачки гневът му се стопи и той падна по лице на паважа.

— Почти стигнахме — процеди Синдер през зъби и вдигна китките на Вълка, които беше изпуснала.

Но нов вой ги поздрави от улиците, от алеите, от сенките и от мрака изскочиха огромни подскачащи фигури.

Въпреки че краката ѝ и гърбът я боляха, а дланите ѝ бяха хлъзгави, Скарлет се мъчеше с все сили да не изпусне глезените на Вълка.

— Идват!

— Забелязах!

Скарлет падна на колене. Погледна към неподвижното лице на Вълка и към уплашеното момиче и в нея се надигна гняв. Нареди си да се изправи отново, макар краката ѝ да бяха слаби като от тесто.

Тогава мъжът се върна и я побутна да върви към кораба.

— Тичай! — викна ѝ той и сграбчи Вълка за глезените.

— Трън! Кретен такъв! Кой ще управлява кораба?!

Скарлет се обърна към отворения люк.

— Аз мога да летя! Само го вкарайте вътре!

И тя се затича напред, въпреки че умът ѝ крещеше, задето беше изоставила Вълка.

Мускулите ѝ я изгаряха, главата ѝ туптеше тежко от втурналата се там кръв. Можеше да се съсредоточи единствено върху това да слага

крак пред крак. Без да обръща внимание на горенето. Без да обръща внимание на пронизващата болка отстрани. Само примигваше, за да отпъди потта от очите си. Още. Една. Крачка.

Нещо проряза гърба ѝ. Чу как платът се скъса и след това нещото я сграбчи за глезена. Тя извика и падна най-долу на рампата. Ноктите се забиха в месото на крака ѝ и тя извика от болка.

Свистене. Глух звук.

Ръката я пусна.

Скарлет изрита мъжа в челюстта, а сетне изпълзя догоре и се пъкна в зиналия корпус на кораба. Изтича до кабината и седна трмаво в пилотското кресло. Трън и Синдер бяха оставили двигателите включени и сега корабът тътнеше и мъркаше около нея. Движенията ѝ бяха механични. Почти нищо не виждаше от солената пот, която смъдеше в очите ѝ. Сърцето ѝ биеше в гърдите като тежките подкови на кон.

Но пръстите ѝ си знаеха работата, докато леко и бързо се движеха над контролното табло.

— Капитане? Синдер?

Уплашена, тя се извърна към вратата, но там нямаше никого.

— Кой говори?

Секундна тишина, а сетне:

— Ти коя си?

Скарлет обърса потта от челото си. Беше корабът. Корабът разговаряше с нея.

— Аз съм Скарлет. Трябва да се подготвим за излитане. Можеш ли да...

— Къде са Трън и Синдер?

— Всеки момент ще са тук. Корабът разполага ли с оборудване за автоматично излитане? Няколко лампички светнаха на таблото.

— Автоматично излитане и автоматични магнитни стабилизатори.

— Отлично. — Тя се пресегна към копчето за контрол над двигателите и зачака да чуе стъпките по рампата.

Една капка пот се търкулна надолу по слепоочието ѝ. Скарлет преглътна рязко, но така и не успя да навлажни пресъхналото си гърло.

— Защо се бавят? — Тя се завъртя на стола и хукна към входа на кабината, за да надникне към товарното отделение.

Отпуснатото тяло на Вълка лежеше на десетина крачки от края на рампата и там, опрели гръб в гръб, стояха Лин Синдер и приятелят ѝ.

Седем оперативни агенти заедно с техния чародей ги бяха наобиколили.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Като хлъзгава змиорка, която се промъква в мозъка ѝ Синдер усети чародея, още преди да го зърне. Приканваше я да не бяга. Да не мърда и да се остави да я заловят.

Десният ѝ крак се подчини, а левият продължи.

Тя извика и падна с трясък на четири крака. Мъжът, който беше в безсъзнание — Вълка, едва не я смаза, преди тялото му да се търколи настрана. Трън извика, препъна се, но като не можа да се задържи, също падна.

Синдер скочи на крака и се завъртя.

С блеснали очи и оголени зъби мъжете излизаха от сенките, от уличките, иззад ъглите, иззад кораба. Бяха общо седем.

Накрая забеляза и чародея, красив, каквито винаги бяха чародеите — с къдрава черна коса и изваяно лице. Носеше червената дреха на чародей втори ранг.

Като отстъпи назад, тя се блъсна в Трън.

— Е... — каза ѝ той тихо. — Колко стрели ти останаха?

Черните ириси на чародея проблеснаха под лунната светлина.

— Една.

Не мислеше, че чародеят е успял да я чуе, но той се усмихна ведро и затъкна ръце в ръждивите си ръкави.

— Добре тогава — рече Трън.

И той извади бързо от колана си откраднатия пистолет от офицера, завъртя се и го насочи към чародея. Сетне замръзна.

— О, не.

С ъгълчето на окото си Синдер видя как ръката на Трън се изви и промени посоката си, докато цевта се насочи към нейното слепоочие.

— Синдер. — гласът му секна от уплаха.

Изражението на чародея остана доволно.

Синдер затаи дъх, успокои нервите си и насочи последната стреличка в крака на Трън. Глухият звук я накара да трепне, но само след секунди пистолетът падна от пръстите му и тялото му се свлече безжизнено върху Вълка.

Топъл смях се разля от устата на чародея.

— Здравейте, госпожице Лин. Много се радвам да се запознаем.

Тя хвърли бърз поглед към седемте мъже. Всички я гледаха заплашително, гладни, готови да скочат отгоре ѝ и да я разкъсат на парчета при най-малката провокация.

И някак това беше за предпочитане пред ликуващата ведрост на чародея. Поне намеренията на тези мъже бяха ясни.

Беше направила три крачки напред, когато осъзна какво става. Събра сили и се застави да остане на едно място, като за момент се олюля, но все пак успя да запази равновесие и стъпи здраво на паважа. В същото време оптобиониката ѝ вече беше уловила проникването в ума ѝ.

„Засечена е биоелектрическа манипулация. Започва процедура по противодей...“

Текстът изчезна, когато Синдер отново взе контрол над мислите и тялото си. Мозъкът ѝ се бе обтегнал на две страни, когато чародейт се провали в опита си да я подчини, защото нейната дарба се изправи срещу него.

— Значи е истина — отбеляза той.

Напрежението я напусна, ушите ѝ изпукаха и тя отново се завърна в собствената си глава. Дишаше тежко, сякаш току-що беше пробягала целия континент.

— Ще ми простите. Но трябваше да опитам поне. — Белите му зъби блеснаха. И ни най-малко не изглеждаше обезкуражен от факта, че не можа да я подчини така лесно както Трън. Както седемте мъже, които я бяха наобиколили.

С прескачащо сърце тя погледна към най-близкия от тях — той имаше рунтава тъмноруса коса, а от слепоочието до брадата му се спускаше белег. Синдер си заповяда да не губи присъствие, потисна отчаянието си, докато то стихна напълно, и насочи мислите си към него.

Умът на този мъж не приличаше по нищо на умовете, до които се бе докосвала посредством лунната си дарба досега. Не беше отворен и съсредоточен като на Трън, нито студен и решителен като на Алак,

нито вцепенен от страх като на Емили, нито горд и неспокоен като на жената офицер.

Този мъж имаше ум на животно. Хаотичен и див, в него бушуваха първични инстинкти. Желанието да убива, нуждата да гуляе, непрестанното съзнание каква е позицията му в глутницата и как би могъл да се изкачи по-нагоре. *Убивай! Яж! Руши!*

Тя потрепери и отдръпна мислите си от него.

Чародеят отново се смееше сподавено.

— Какво ще кажете за моите кученца? Лесно се сливат сред хората, но после бързо се превръщат в зверове.

— Защото вие ги контролирате — рече тя, когато дар словото ѝ се върна.

— Ласкаете ме. Аз просто насърчавам естествените им инстинкти.

— Не е вярно. Не съществуват нито хора, нито животни с такива инстинкти. Може би животните имат инстинкт да ловуват, да се защитават, но вие сте превърнали тези хора в чудовища.

— Може и да сме направили някои генетични промени. — Той довърши изречението си с нов смях, сякаш го беше заловила да върши някоя дребна пакост. — Но не се тревожете, госпожице Лин. Няма да им позволя да ви наранят. Искам кралицата ми да изпита това удоволствие. Вашите приятели, за беда...

Двама от войниците пристъпиха напред едновременно и уловиха Синдер за ръцете.

— Отведете я в операта — нареди чародеят. — А аз ще уведомя Нейно Величество, че Мишел Беноа най-сетне ни свърши някаква полезна работа.

Но пазачите на Синдер не бяха направили и две крачки, когато настилката на пътя беше разтресена от рева на двигател. Те се поколебаха, а Синдер обърна поглед назад и пред очите ѝ Рампион започна да се издига и се зарея във въздуха над улицата на височината на гърдите. Рампата все още беше пусната и тя видя, че металът вибрираше, а щайгите дрънчаха една в друга.

— Синдер! — гласът на Ико проряза бумтящия ѝ пулс. — Залегни.

Тя падна на колене и увисна между двамата войници, когато корабът се понесе напред. Спуснатата платформа ги удари. Те

изпуснаха Синдер, тя падна на четири крака и когато погледна нагоре, видя как рампата премина през останалите войници и ги покоси — без един, който има благоразумието да отскочи встрани, преди рампата да блъсне чародея.

Той изпъшка, улови се за ръба и краката му увиснаха.

Без да се надига, докато търбухът на кораба се рееше над главата ѝ, Синдер се завъртя и успя да стигне пистолета, който Трън беше изпуснал. Изчака, докато се увери, че се е прицелила добре, и стреля. Куршумът се заби в горната част на крака на чародея, той изпищя, пусна рампата и падна на паважа.

Спокойствието му се изпари и лицето му се сгърчи от ярост.

Сякаш от нищото изскочи русият войник, бутна Синдер на земята и пистолетът се плъзна от ръката ѝ по улицата. Тя се опита да избута мъжа от себе си, но той беше твърде тежък и здраво беше затиснал дясната ѝ ръка. Тя замахна и го удари с металния си юмрук и въпреки че чу как костите му се натрошиха при удара, той не я пусна.

Мъжът изръмжа и отвори широко челюстите си.

И точно когато поднесе устата си към врата ѝ, корабът се завъртя във въздуха. Колесниците завъртяха мъжа на една страна и освободиха Синдер от тежестта му. Тя се търкулна настрани и се блъсна в телата на Трън и Вълка, които лежаха проснати.

Корабът се завъртя и се оттегли, а светлините му окъпаха улицата. Рампата одра пътя и той кацна на земята само на няколко крачки от мястото, на което лежеше Синдер. На вратата на пилотската кабина, вътре в кораба, се показва главата на Скарлет Беноа.

— Хайде, бързо!

Като се изправи тронаво на крака, Синдер хвана Трън за лакътя, издърпа го от Вълка, но едва бе успяла да помръдне, и един дълъг вой полази по гръбнака ѝ. Той бе подет незабавно от останалите войници и виенето стана оглушително.

Синдер се препъна в основата на рампата и погледна назад. Двама от войниците лежаха неподвижни — тези, които бяха отнесли тежестта на първия удар от кораба. Останалите стояха на четири крака и виеха с лица, обърнати към небето.

Малко по-нататък чародеят се изправи от земята с подигравателна усмивка. Макар да беше тъмно, за да види кръвта му,

Синдер виждаше, че той се стареае да не стъпва много на простреляния крак.

Синдер отри потта си и се фокусира върху войника, който стоеше най-близко до нея. Мислено докосна гладните, диви биоелектрически вълни, които излизаха от него, и ги обви в мислите си.

Един рев секна неочаквано.

Главата вече беше започнала да я боли от усилието да го контролира, но тя веднага почувства разликата. Той пак беше жесток, пак беше гневен, но вече не беше онзи див звяр, готов да разкъса всичко, което се изпречеше на пътя му.

— Ей, ти. — Синдер не беше много сигурна дали произнесе обръщението гласно или наум. — Сега си мой. Качи тези двамата на борда.

Очите му примигнаха — пълни с омраза, но сдържани. „Веднага!“

Той тръгна тежко да изпълни заповедта и воят на останалите секна. Четири лица бяха обърнати към Синдер и предателя. Чародеят изръмжа, но Синдер едва го виждаше. Бели петна танцуваха пред погледа ѝ. Краката ѝ затрепериха от усилието да стои изправена, докато в това време държеше мъжа под контрол.

Той хвана Вълка и Трън за китките и ги повлече нагоре по рампата — същинска кукла на конци.

Но тогава тя почувства, че конците започнаха да се протриват.

Изсъска и падна на едно коляно.

— Впечатляващо.

Гласът на чародея в главата ѝ беше приглушен. Зад гърба ѝ пешката ѝ пусна Вълка и Трън на пода в товарното помещение.

— Сега разбирам защо кралицата ми се бои от теб. Но да установиш контрол над едно от кученцата ми, няма да те спаси.

Беше толкова близо. Трябваше да изкара войника от кораба. И да вкара себе си вътре.

Успя да го доведе до ръба, до самия край на рампата, но тогава властта ѝ над него се скъса. Тя падна напред и стисна главата си — сякаш стотици игли се забодоха в мозъка ѝ. Никога досега не беше изпитвала болка от това да контролира някого, никога.

Болката започна да намалява. Тя присви очи. Чародеят ръмжеше към нея, а едната му ръка притискаше корема, където го беше ударила рампата.

Другите войници просто стояха там, очите им още искряха, но израженията им бяха пасивни и на Синдер ѝ хрумна, че чародеят изпитваше прекалено силна болка, за да може да упражнява контрол над всички тях. И дори влиянието му беше отслабнало.

Но това беше без значение. Силите ѝ бяха свършили.

Тя се отпусна на пети, а ръцете ѝ тежко паднаха от двете ѝ страни. Тялото ѝ се олюля и тя усети как припадъкът я мами, прониква в мозъка ѝ.

Нова усмивка нагъна устните на чародея, но този път тя излъчваше повече облекчение, отколкото веселост.

— Троя — рече той, — иди да доведеш мадмоазел Беноа. Ще трябва да реша какво да правя с Алфа Кес.

Очите му се стрелнаха край Синдер и в същия миг тя чу изстрел. Чародеят се олюля назад и се хвана за гърдите.

Синдер седна на една страна и погледна назад — Скарлет вървеше надолу по рампата с пистолет в ръка.

— Мадмоазел Беноа е тук — рече тя, сложи крака си на гърба на замаяния войник, чието лице стоеше равнодушно, и го бутна от рампата. — И не се безпокойте, ние ще се погрижим за Алфа Кесли.

Чародеят се подсмихна подигравателно и падна на земята. Между пръстите му прокапа кръв.

— Откъде взе този пистолет? — изхриптя Синдер.

— Беше в една от щайгите ви — отвърна Скарлет. — Хайде да...

Смесица от чувства преминаха през очите ѝ — болезнена ярост, изненада, объркване, празнота.

Тя сведе цевта на пистолета.

Синдер изруга.

— Ико, рампата! — извика тя и като изпълзя отгоре върху нея, стовари се в краката на Скарлет. Протегна ръката си и издърпа пистолета, преди чародеят да е смогнал да го насочи към някоя от тях. И тогава рампата започна да се вдига, запращайки двете момичета надолу в товарното отделение.

Един гневен вик ги застигна, последван от виещ хор, който бързо се стопи. Последното усилие на чародея да наложи властта си над

своите кученца.

Синдер видя как Скарлет разтърси глава, за да прогони мъглата от ума си, а сетне се изправи на крака.

— Хвани се някъде, ако можеш — извика Скарлет, докато накуцваше към пилотската кабина. — Кораб, пусни магнитните повдигачи и включи двигателите на пълна мощност!

Синдер се отпусна на пода, като още стискаше пистолета. Само след секунди корабът се издигна от Земята и полетя в небето.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Кай се беше изпотил от усилието, което полагаше, да не повърне. Очите му смъдяха, но не можеше да ги отлепи от нетскрийна. Все едно гледаше много слаб филм на ужасите — прекалено страховит и фантастичен, за да бъде истински.

Видеовръзката се предаваше от централния площад, където само преди няколко дни се беше състоял седмичният пазарен ден и годишният фестивал с неговата коронация. Тела се валяха по площада, а пролятата им кръв чернееше под мигащите билбордове. Повечето трупове бяха струпани близо до входа на един нощен ресторант — един от малкото, които са били отворени и пълни с посетители в полунощ, когато беше започнало нападението.

Бяха му съобщили, че в ресторанта по това време е имало само един нападател, но Кай беше сигурен, че при цялата тази сеч трябва да са били повече. Как би могъл един мъж да убие толкова много хора?

Картината се смени и показва един хотел в Токио точно когато мъж с изцъклен поглед захвърли нечие безжизнено тяло в една колона. Кай се сви от удара и извърна лице.

— Изключи го! Не мога повече да гледам! Къде е полицията?

— Прави всичко по силите си да спре атаките, Ваше Величество — отвърна Торин зад гърба му, — но се иска време да се мобилизират и да направят организиран опит да отвърнат на удара. Нападението е невиджано досега. Толкова... нечовешко. Тези мъже се движат бързо, рядко се застояват на една улица повече от няколко минути, а това време им е достатъчно да убият всеки, който се намира там, и след това се преместват в нова част на града. — Гласът на Торин секна, сякаш беше чул надигащата се в гласа му паника и трябваше да поспре да говори, преди да го е завладяла. Той се покашля. — Екран, покажи основните новини от света.

В стаята се чу бръмчене и шестима водещи обявиха една и съща новина: неочаквани нападения, психопати убийци, чудовища, неизвестен брой жертви, хаос на цялата планета.

Четири града бяха ударени в Републиката: Нов Пекин, Мумбай, Токио и Манила. Още десет бяха станали жертва на атаките в останалите пет страни на Земята: Мексико Сити, Ню Йорк, Сао Паоло, Кайро, Лагос, Лондон, Москва, Париж, Истанбул и Сидни.

Общо четиринадесет града, макар да беше невъзможно да се даде точният брой на нападателите. Според сведенията на очевидците не повече от двайсет-трийсет човека стояха зад атаките на всяко укрепление.

Кай се напъна да пресметне числата наум. Триста мъже, най-много четиристотин.

Това изглеждаше невъзможно — броят на убитите продължаваше да расте, а нападнатите градове започнаха да търсят помощ от съседите си, за да откарат ранените в тамошните болници.

По думите на някои хора убитите бяха около десет хиляди — за по-малко от два часа — от ръцете на триста-четиристотин мъже.

Триста-четиристотин лунитяни. Той знаеше, знаеше, че Левана стои зад всичко това. В два от нападнатите градове оцелели твърдяха, че са видели сред мъжете и кралски чародеи. И макар че двамата свидетели не бяха на себе си от загубата на кръв, Кай им вярваше. Съвсем логично беше най-ценените слуги на кралицата да имат пръст в това дело. И също така беше логично, че те самите не участваха пряко в кръвопролитията, а дирижираха нападенията чрез своите пешки.

Кай се отдалечи от екрана, като търкаше очите си с пръсти.

Той беше виновен за всичко. Левана беше причинила тези ужаси заради него.

Заради него и Синдер.

— Това е война — обади се кралица Камила от Обединеното кралство. — Тя ни обявява война.

Кай се отпусна на бюрото си. Всички бяха мълчали толкова дълбоко, омагьосани от репортажите, които вървяха на екрана, че той беше забравил, че световната конференция с другите лидери от Съюза още не беше завършила.

Гласът на министър-председателя на Африка, Камин, отекна от високоговорителите, кипнал от недоволство:

— Първо петнайсет години чумата, а сега и това! И за какво? Левана е разстроена, че един-единствен затворник е избягал, така ли?

Едно нищо и никакво момиче? Едва ли! Използвала е това като повод. Иска да ни направи за смях!

— Аз ще наредя незабавна евакуация на хората от всички големи градове — обади се американският президент Варгас. — Можем поне да опитаме да спрем кръвопролитията.

Европейският министър-председател Бромстад се намеси:

— Преди да поемете по този път, боя се, че трябва да ви съобща някои още по-обезпокоителни новини.

Брадичката на Кай падна на гърдите му — беше победен. Изкуши се да запуши ушите си, за да не чува. Не искаше повече да слуша, но все пак се взе в ръце.

— Атаката не е проведена единствено в големите метрополиси — изрече Бромстад. — Току-що бях информиран, че освен Париж, Москва и Истанбул е било нападнато и едно малко градче. Рийо, селскостопански град в Южна Франция. Население — три хиляди и осемстотин души.

— Три хиляди и осемстотин! — възкликна кралица Камила. — Защо ѝ е било да атакува такова малко градче?

— За да ни обърка — обясни австралийският генерал-губернатор Уилямс. — За да ни накара да повярваме, че атаките са безцелни! Иска да ни уплаши, че може да ни удари, където си пожелае, по всяко време! Съвсем в неин стил е!

Тогава, без да чука, в кабинета на Кай влетя министър Хюи. Кай скочи — за миг си помисли, че министърът е някой лунатик, втурнал се да го убие, но после пулсът му започна да се успокоява отново.

— Някакви новини?

Хюи кимна. Кай забеляза, че през изминалата седмица лицето му се бе състарilo с години.

— Забелязали са Лин Синдер.

Кай преглътна възклицанието си и скочи от бюрото.

— Какво? Чий беше този глас? — попита Камила. — Какво е станало с Лин Синдер?

— Трябва да се погрижа за други дела — рече Кай. — Прекрати конференцията! — Протестните възклицания бяха заглушени незабавно и изопнат докрай, Кай насочи цялото си внимание към министъра. — Е?

— Трима военни офицери са успели да я проследят, като са използвали чипа на починалата ѝ заварена сестра, Лин Пеони — точно както и настойникът ѝ ни каза. Открихме я в едно малко градче в Южна Франция минути преди нападението.

— Южна... — Кай зяпна Торин точно когато съветникът му, осъзнал съвпадението, стисна очи уморено. — Да не би градчето да се казва Рийо?

Хюи оцъкли очи.

— Откъде разбрахте?

Кай простена и заобиколи зад бюрото си.

— Хората на Левана са нападнали Рийо и това е единственият малък град, върху който са връхлетели. Сигурно и те са успели да я проследят. Именно затова са отишли там.

— Трябва да известим и останалите лидери от Съюза — каза Торин. — Поне знаем, че не атакува безцелно.

— Но как са я открили? Чипът на сестра ѝ беше единствената ни диря. Как по друг начин е могла да... — Той замлъкна и прокара гневно ръце през косата си. — Ясно е като бял ден! Тя е знаела за чипа! Аз съм такъв идиот!

— Ваше Величество?

Той се завъртя към Хюи, но всъщност Торин улови погледа му.

— Не ми казвайте, че това е параноя! Тя ни подслушва! Не знам как го прави, но тя ни шпионира! Може би даже и в кабинета ми има микрофони. Така е узнала за чипа, така е разбрала кога е бил отключен кабинетът ми, за да може да влети тук без предупреждение, и така е научила, когато баща ми почина!

Лицето на Торин потъмня, но за първи път той не подхвърли ни един подигравателен коментар по адрес на Кай и абсурдните му теории.

— Е, значи сме я открили, така ли? Синдер?

По челото на Хюи трепна неловко смущение.

— Съжалявам, Ваше Величество. След като атаката е започнала, тя е успяла да се измъкне сред хаоса. Намерихме чипа в една ферма извън Рийо, в близост до следи, които показваха, че оттам е излетял кораб. Работим по задържането на всеки, който може да я е видял, но за съжаление... тримата офицери, които първи са я разпознали, са били убити при нападението.

Кай се разтнесе и в цялото му тяло избухна пожар — отвътре навън. Той хвърли гневен поглед към тавана и почти изкрещя:

— Е, видяхте ли това, Ваше Величество? Ако атаката ви не ни беше попречила, щяхме да успеем да я заловим! Дано сте доволна от себе си!

Като пуфтеше, той скръсти ръце на гърдите си и зачака кръвното му да спадне.

— Край — дотук сме! Прекратете издирването!

— Ваше Величество?

— Искам всички военни офицери и полицаи, с които разполагаме, да се съсредоточат в издирването на мъжете, които ни нападат, и да сложат край на атаката им. Това е новият ни приоритет.

Сякаш облекчен от решението, Хюи се поклонил рязко и излезе от кабинета, оставяйки вратата отворена след себе си.

— Ваше Величество — обади се Торин, — не оспорвам този ваш ход, но все пак трябва да помислим каква ще бъде реакцията на Левана. Не трябва да пренебрегваме възможността, че тази атака, с всичките ѝ ужаси, е просто дребна неприятност в сравнение с онова, на което тя е способна в действителност. Може би трябва да опитаме да я усмирим, преди да е причинила още по-големи щети.

— Знам. — Кай се обърна с лице към екрана и уплашените водещи на новините, които мрънкаха нещо. — Не съм забравил онези снимки, с които разполага Американската република.

Хлад полази по гърба му, когато си спомни за тях — стотици строени войници, всеки от които беше кръстоска между човек и звяр. Стърчащи зъби и огромни нокти, прегърбени рамене и фин слой козина по широките им ръце.

Мъжете, които бяха нападнали Земята, сега бяха жестоки, диви и безмилостни — в това нямаше съмнение. Но те все пак бяха просто хора. И Кай подозираше, че бяха само предвестник на онова, в което армията на Левана можеше да се превърне.

И той си бе мислил, че не можеше да я мрази повече. Че най-чудовищното деяние, на което беше способна, беше да скрие, както той вярваше, лекарството против летумозис от него. И да нападне една от прислужниците му, за да постигне политическите си цели. И да го застави да предаде Синдер само защото беше избягала от Луна преди много години.

Но тази жестокост не се побираше в ума му.

И по тази причина той вечно щеше да се презира заради онова, което се канеше да направи.

— Торин, ще ме оставите ли сам?

— Ваше Величество? — Ъгълчетата на очите на Торин бяха набраздени от бръчки, сякаш издялани в кожата му. Може би всички бяха поостарели несправедливо през тази седмица.

— Желаете да напусна, така ли?

Той прехапа бузата си от вътрешната страна и кимна.

Торин изви устни, но мина доста време, преди да каже и дума. Кай наблюдаваше проницателното лице на съветника си — Торин беше разбрал какво възнамеряваше да стори.

— Ваше Величество, сигурен ли сте, че не искате да обсъдим решението ви? Нека ви предложи съвета си. Нека ви помогна.

Кай се опита да се усмихне, но от усмивката не излезе нищо повече от мъчителна гримаса.

— Не мога да стоя тук, на сигурно в двореца, и да не правя нищо. Не мога да ѝ позволя да продължи да убива. Не и с тези чудовища, не и като крие от нас лекарството против чумата, не и... какъвто и да е следващият ѝ ход, който планира. И двамата знаем какво иска тя. И двамата знаем какво ще я спре.

— Тогава, позволете ми да остана и да ви подкрепя, Ваше Величество.

Той поклати глава.

— Това не е добър избор за Републиката. Може да е единственият, но не е добър. — Той пооправи яката си. — Републиката не бива да обвинява другиго, освен мен. Моля ви, вървете си.

Той видя как Торин пое дълбоко и мъчително въздух, а сетне се поклони дълбоко.

— Ще бъда отвън, в случай че ви потрябвам, Ваше Величество. — С изключително нещастен вид Торин напусна и затвори вратата след себе си.

Кай отиде до екрана и коремът му се сви от тревога. Опъна ризата си, измачкана от дългия ден — поне когато сигналът за нападението дойде, той си беше в кабинета. Мислеше си, че след това никога вече нямаше да може да спи нощем.

След това, което се канеше да направи сега.

И в обърканите си мисли той не можа да не си спомни за Синдер на бала. Колко щастлив се беше почувствал, когато я видя да слиза по стълбите към балната зала. Каква невинна веселост го завладя, когато спря поглед на прогизналата ѝ от дъжда коса и смачканата ѝ рокля. И как си помисли тогава, че този вид подхождаше напълно на най-известния механик в града. Беше сметнал, че благоприличието и модните прищевки на обществото не я интересуваха. Че тя се чувстваше толкова удобно в кожата си, че можеше да дойде на кралския бал като личен гост на императора с рошава коса и петна от машинно масло по ръкавиците и да държи главата си изправена, както и беше направила.

Така си беше мислил, преди да научи, че тя се бе втурнала на бала, за да го предупреди.

Синдер бе изложила на риск собствения си живот, за да го помоли да не приема съюза. Да не се жени за Левана. Защото след брачната церемония, щом се възкачеше на престола на Източната република, Левана възнамеряваше да го погуби.

Почувства как стомахът му се свива, защото знаеше, че Синдер има право. Знаеше, че Левана не би се поколебала да се отърве от него, щом вече нямаше да ѝ е нужен.

Но той трябваше да спре убийствата. Трябваше да спре войната.

Не само Синдер беше в състояние да жертва себе си за нещо по-голямо.

Той пое въздух, изпусна го и се обърна към екрана.

— Установете видеовръзка с кралица Левана от Луна.

Малкият глобус в ъгъла се завъртя само веднъж и сетне екранът светна с образа на лунната кралица, забулена в своя бял дантелен воал. Представи си лицето ѝ под покривалото — старо, мършава, сбръчкано — но това не му помогна.

Кай усети, че тя беше очаквала връзката. Почувства, че беше подслушала всичко и вече знаеше съвсем точно какви са намеренията му. Усещаше, че под булото си тя му се присмиваше.

— Скъпи мой император Каито, каква приятна изненада! Сигурно е доста късно в Нов Пекин. Около два часа и двадесет и четири минути след полунощ. Поправете ме, ако греша.

Той преглътна отвращението си, както можа, и разтвори широко ръцете си към нея.

— Ваше Величество, умолявам ви, спрете атаката! Моля ви, отзовете войниците си!

Воалът се размести, когато тя склони главата си на една страна.

— Умолявате ме, значи? Но моля ви, продължете.

Лицето му пламна в огън.

— Невинни хора умират — жени, деца, случайни наблюдатели, които не са ви сторили никакво зло. Вие спечелихте и го знаете. Затова, моля ви, спрете атаката още сега!

— Казвате, че съм спечелила, но не казвате каква е наградата ми, млади императоре? Заловихте ли момичето киборг, което започна цялото стълкновение? Нея трябва да умолявате, не мен. Ако тя се предаде, аз ще отзова хората си. Това е предложението ми. Уведовете ме, когато сте готов да се пазарите с мен. А дотогава, лека нощ.

— Чакайте!

Тя скръсти ръце.

— Да?

Пулсът блъскаше болезнено в слепоочията му.

— Не мога да ви дам момичето. Помислихме, че сме я заловили, но тя за пореден път се е измъкнала, както, подозирам, вече сама сте научили. Но не мога да ви оставя да продължите да убивате невинни земни жители, докато ние се мъчим да намерим друг начин да я заловим.

— Боя се, че това е ваш проблем, Ваше Величество.

— Но има нещо друго, което вие желаете, нещо, което аз мога да ви предложа. И двамата знаем какво е то.

— Не съм сигурна, че разбирам за какво говорите.

Кай осъзна, че е стиснал ръцете си към нея умоляващо едва когато кокалчетата започнаха да го болят.

— Ако предложението ви за брачен съюз е все още в сила, приемам. Ако отзовете хората си, ще получите за награда Източната република. — При последните думи гласът му секна и той стисна здраво зъби.

И зачака, останал без дъх, защото знаеше, че всяка изминала минута означаваше нови кръвопролития по улиците на Земята.

След дълго, агонизиращо мълчание, Левана се изсмя сподавено.

— Скъпи мой императоре, та как бих могла да устоя на очарователното ви предложение?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Когато корабът навлезе в естествена орбита, Скарлет изпусна въздуха от горящите си дробове и се тръшна назад в пилотското кресло. Простена, когато почувства всичките си болки и рани наведнъж, а сетне се обърна с лице към товарното отделение на кораба.

Лин Синдер седеше на пода с разкрячени крака, опънати пред нея. Вълка, разперил широко ръце, лежеше в безсъзнание. Ивица кръв водеше от рампата към тялото му — там, където го беше влачил русият воин. Другият мъж беше плъснат по корем.

— Ти си била пилот — обади се Синдер.

Лин Синдер.

Принцеса Селена.

— Баба ми ме научи. Тя беше пилот в... — Думите се изпариха и сърцето ѝ се сви. — Но вашият кораб се справя доста добре и сам.

— Много се радвам, че съм полезна — рече безплътният глас. — Аз съм Ико. Има ли ранени?

— Всички са ранени — рече Синдер и изстена.

Скарлет се придвижи с куцукане до Вълка и седна до него.

— Ще се оправят, нали?

— Надявам се — отвърна Синдер, — но никога не съм се застоявала достатъчно дълго, че да видя ефекта, който произвеждат стрелите.

Скарлет отвори ципа на якето си и уви с него отворената рана на ръката на Вълка.

— Нали каза, че тук има превръзки?

Тя видя ужаса на Синдер при мисълта, че трябва да стане и да отиде до лазарета, но не след дълго тя все пак се надигна и се скри във вратата в другия край на товарното отделение.

Тихо стенание привлече вниманието на Скарлет към непознатия. Той се обърна по гръб и се сви.

— Къде сме? — измрънка той неясно.

— О, ти вече си буден — обади се Синдер, която се завърна с мехлем и марли. — Надявах се да останеш в безсъзнание още малко.

Тишината и спокойствието започнаха да ми се отразяват добре.

Въпреки тона ѝ Скарлет почувства облекчението, което струеше от момичето, когато пусна тубичката с мехлема на корема му. Тя подаде на Скарлет марлите заедно с още една тубичка с мехлем и един скалпел.

— Трябва да изрежем чиповете ви и да ги унищожим, преди да са ви проследили.

Мъжът седна изправен и огледа със замаян, но изпитателен поглед Скарлет. За миг тя си помисли, че беше забравил от къде се е взела, но тогава вниманието му се насочи към Вълка на пода.

— А! Значи си успяла да качиш и лудия на борда, а? Може би ще успея да му намеря някоя клетка из тия щайги. След всичко преживяно никак няма да се зарадвам, ако ни убие, докато спим.

Скарлет се намръщи и разви едно парче марля.

— Той не е животно — каза тя и се загледа в следите от нокти по едната страна на лицето на Вълка.

— Сигурна ли си?

— Мразя да се съгласявам с Трън — обади се и Синдер, — наистина мразя да се съгласявам с него, но той има право. Изобщо не знаем дали е на наша страна.

Скарлет стисна устни и измъкна нова лента.

— Ще видите, когато се събуди. Той не е... — Скарлет се поколеба и миг по-късно си даде сметка, че и себе си не можеше да убеди, че той е на тяхна страна.

— Е — каза мъжът. — Сега вече се чувствам по-спокоен. — Той направи дупка в панталоните си и намаза с мехлем раната от стрелата.

Скарлет отметна косата от лицето си, разкъса ризата на Вълка и намаза обилно дълбоките прорези по корема му.

— А ти кой си?

— Капитан Карсуел Трън. — Той зави капачето на тубичката и се облегна на стената. Ръката му хвана пушката. — А това откъде се взе?

— Скарлет я е намерила в една от щайгите — отвърна Синдер и се обърна към нетскрийна на стената. — Екран, включи се.

Екранът показва подскачащия образ на окървавен мъж, който тичаше с все сила към камерата. Чу се писък и всичко замря. Картината се смени с водещ на новините, чието лице беше преbledняло.

— Това са кадри, които получихме от атаките в Манхатън по-рано тази нощ, и източниците ни вече потвърдиха, че повече от дванайсет града в Съюза са под обсада.

Скарлет се наведе да изреже идентификационния чип от китката на Вълка. Забеляза, че той вече имаше белег там, сякаш чипът му е бил поставен съвсем скоро.

Водещият продължи:

— Призоваваме гражданите да не напускат домовете си и да заключат вратите и прозорците си. Сега ще се включим пряко от Капитолия, където президентът Варгас ще направи обръщение.

Един стон накара всички да обърнат очи към Вълка. С ъгъла на окото си Скарлет видя как капитан Трън вдигна пушката и я насочи в гърдите му.

Тя остави настрана скалпела и двата идентификационни чипа, а сетне обърна леко лицето на Вълка към себе си.

— Добре ли си?

Той вдигна замъгления си поглед към нея, но след това внезапно се отскубна, претърколи се настрана и повърна на пода. Скарлет потрепери.

— Извинявай — рече Синдер. — Това вероятно е страничен ефект от упоителните вещества.

— Мамичко! Добре, че това не ми се случи на мен! Щях да умра от срам!

Вълка обърса устните си и отново се отпусна немощно по гръб, като при всяко движение се свиваше от болка. Съвси вежди и с присвити очи погледна нагоре към Скарлет. Те бяха върнали обичайния си яркозелен цвят и в тях вече не се четеше животински глад.

— Ти си жива.

Тя затъкна една къдрица зад ухото си, объркана от облекчението, което изпитваше. Това беше мъжът, който я бе предал в ръцете на онези чудовища. Трябваше да го мрази, но тя не можеше да мисли за друго, освен за отчаянието му, когато я бе целунал във влака и когато я беше помолил да не отива да търси баба си.

— Благодарение на теб.

Трън се изсмя.

— Благодарение на него ли?

Вълка се опита да погледне към Трън, но не можа да извърти врата си достатъчно.

— Къде сме?

— На борда на товарен кораб, който орбитира около Земята — отвърна Синдер. — Извинявай за успокоителните. Помислих си, че ще я изядеш.

— И аз така си помислих. — Лицето му потъмня, когато видя металната ръка на Синдер. — Кралицата ми те издирва.

Трън повдигна вежди.

— А, това вече трябваше да ме накара да се почувствам по-добре, че го взехме на кораба, нали?

— Той сега е по-добър — защити го Скарлет. — Нали, Вълк?

Той поклати глава.

— Не трябваше да ме взимате с вас. Така само ще ви изложи на опасност. Трябваше да ме оставите на Земята. Трябваше да ме убиеете.

Трън пусна предпазителя на пушката.

— Не ставай глупав — каза му Скарлет. — Те са те направили такъв. Ти нямаш никаква вина.

Вълка я погледна — като че ли говореше на упоритото дете.

— Скарлет... ако нещо се случи с теб заради мен...

— Имаш ли намерение да нараниш някого на този кораб, или не? — обади се Синдер и прекъсна разговора им.

Вълка примигна към нея, към Трън, а после и към Скарлет, върху която очите му се застояха по-дълго.

— Не — прошепна той.

След три секунди тялото на Синдер се отпусна.

— Казва истината.

— Моля? — възкликна Трън. — И това трябва да ме накара да се почувствам по-добре, така ли?

— Кай ще направи изявление! — Гласът на Ико гръмна оглушително на кораба, а сетне звукът на нетскрийна се увеличи.

Отново говореше някакъв водещ:

— ... изглежда, че всички атаки са прекратени. Ще ви държим в течение за последните новини. А сега отиваме в Източната република, където очакваме да започне извънредното изявление на император Каито.

Речта му беше прекъсната и картината се смени със залата за пресконференции на ИР, където Кай стоеше пред трибуната. Синдер сви на топка в юмруците си крачолите на панталона си.

— Синдер е влюбена до уши в него — каза Трън с гръмък шепот.

— Че не е ли с всички ни така? — обади се Ико.

За миг Кай сякаш се смути под ярките светлини, но вълнението му премина, щом изправи раменете си.

— Всички знаете защо свиках тази среднощна пресконференция и ви благодаря, че се отзовахте толкова бързо. Надявам се да отговоря на някои от въпросите, които си задавате, откакто започнаха нападенията преди почти три часа и половина.

Вълка изсъска от болка, когато се изправи, за да вижда по-добре. Пръстите на Скарлет се затегнаха около ръката му.

— Ще потвърдя, че тези мъже идват от Луна. Нашите учени започнаха да провеждат тестове с тялото на един от тях, който е бил убит от полицията в Токио, и те потвърдиха, че това са войници, създадени чрез методите на генното инженерство. По всичко личи, че това са лунитяни, чиито тела са комбинирани с нервната верига на някакъв хибриден вълк. Ясно е, че изненадващата им атака е била дирижирана така, че те да всеят ужас, смут и хаос сред основните градове на Земята. И в това, смея да кажа, те имаха успех.

Мнозина от вас знаят добре, че почти от самото начало на своето управление кралица Левана заплашва да обяви война на Земята. Ако се питате защо е избрала именно този момент, за да започне атаките си след толкова дълги години на заплахи... причината съм аз.

Скарлет видя как Синдер придърпа коленете до гърдите си и започна да ги стиска, дордето ръцете ѝ затрепериха.

— Кралица Левана е разгневена от моята неспособност да спазвам договора между Луна и Земя, според който всички лунни бегълци трябва да бъдат арестувани и върнати на Луна. Кралица Левана съвсем ясно показва очакванията си по този въпрос, а аз не съумях да им отговоря.

Необичаен звук се изтръгна от гърлото на Синдер — писък или хленч — и тя затисна устата си с металната си ръка, за да го заглуши.

— Поради тази причина считам, че върху мен пада отговорността да сложа край на тези нападения и да предотвратя една пълномащабна война, след като имам силата да го направя. И аз точно

това сторих. И по единствения начин, по който можах. — Погледът му прониза стената в дъното на залата, сякаш се чувстваше твърде унижен да погледне журналистите в очите. — Аз приех брачния съюз с кралица Левана от Луна.

Уплашен вик се изтръгна от Синдер и тя скочи на крака.

— Не! Не!

— В замяна — продължи Кай, — кралица Левана се съгласи да спре по-нататъшните атаки. Сватбата е насрочена за следващото пълнолуние, на двацет и петия ден от месец септември, а след брачната церемония ще се състои и коронасването на кралица Левана като императрица на Източната република. Изтеглянето на всички лунни войници от територията на Земята ще започне на следващия ден.

— Не! — изкрещя Синдер и като свали ботуша от крака си, замери с него екрана. — Идиот такъв! Ах, ти, идиот такъв!

— Щом имаме нова информация, аз и кабинетът ми ще ви я дадем в следващите дни. Тази вечер няма да отговарям на никакви въпроси. Благодаря ви. — Въпреки това залата се изпълни с шумна глъчка от въпроси, но, без да им обръща внимание, Кай слезе от подиума като победен генерал.

Синдер се завъртя и изрита близката щайга с голия си метален крак.

— Той знае, че това е нейно дело, и пак ще ѝ даде всичко, каквото поиска! Тя е отговорна за смъртта на хилядите земляни, а сега ще стане и императрица! — Тя закрачи по пода, забеляза двата окървавени чипа до Скарлет и безмилостно ги стъпка на парчета, а накрая ги стри в пода с петата си. — И за колко време ще ѝ стигне това? За месец? Или седмица? Та аз нали го предупредих! Обясних му, че възнамерява да използва Републиката като средство, за да обяви война на останалите страни на Земята! А той пак ще се жени за нея! И така ще ѝ даде пълен контрол над всички ни! И всичко — само заради него!

Скарлет скръсти ръце на гърдите си.

— На мен ми се струва — рече тя и гласът ѝ се повиши, съперничейки си с този на Синдер, — че това ще се случи само заради теб!

Тирадата на Синдер секна и тя зяпна Скарлет с отворена уста. Помежду им Трън сложи брадичка в дланта си, сякаш гледаше някое забавно шоу. Въпреки че другата му ръка още стискаше пушката, насочена в главата на Вълка.

— Ти знаеш защо е наредила да започнат нападенията — каза Скарлет и въпреки протестите на мускулите ѝ се изправи на крака. — Знаеш защо иска да те залови.

Яростта на Синдер се уталожи.

— Значи баба ти ти е казала.

— Да, каза ми. Онова, което ме отвращава, е, че си позволила това да се случи!

Като гледаше кръвнишки, Синдер се наведе и свали и другия си ботуш. Скарлет се сви назад, но Синдер го метна в ъгъла.

— А ти какво искаш да направя? Просто да отида и да се предам, така ли? Да направя саможертва с надеждата, че това ще я удовлетвори? И дотам ще се стигне рано или късно.

— Не говоря за арестуването ти на бала. Говоря за по-рано. Защо не си направила нищо да я спреш? Хората разчитат на теб. Те вярват, че ти можеш да промениш нещата! А ти какво правиш? Бягаш и се криеш! Баба ми не умря, за да можеш ти да живееш като беглец, като страхливка, която се бои да предприеме нещо!

— Ъъ, объркан съм — намеси се Трън и вдигна пръст във въздуха. — За какво говорим?

Скарлет хвърли поглед към капитана.

— Ти няма ли да свалиш тая пушка най-сетне от Вълка?

Трън хвърли пушката настрана и склучи ръцете си в скута си.

— И той дори не знае, нали? — нахвърли се Скарлет върху Синдер. — Изложила си на опасност живота му, живота на всички ни, а той дори не знае защо!

— По-сложно е, отколкото изглежда.

— Така ли?

— Та аз самата не знаех допреди седмица! Научих коя съм ден след бала, докато седях в килията в затвора и се подготвих да ме предадат като трофей на Левана. И между бягството от затвора, с цялата армия на Източната република по петите ми, и опита ми да спася твоя живот не ми остана много време да сваля режима на

Левана. Съжалявам, ако съм те разочаровала, но ти какво очакваш от мен?

Скарлет отстъпи назад — в главата ѝ пулсираше главоболие.

— Как така не си знаела?

— Защото баба ти ме е пратила по влака за Нов Пекин, без да си направи труда да ми каже нищо.

— Но не е ли това причината да отидеш на бала?

— Не, звезди! Мислиш ли, че съм толкова глупава да се изправя срещу Левана, ако знаех истината? — Тя се поколеба. — Е, знам ли и аз. Може би... заради Кай, но... — Тя хвана главата си с две ръце. — Не знам! Не знаех!

Изведнъж на Скарлет ѝ се зави свят от гнева, от прилива на кръв, от изтощението. И не можа да каже друго, освен едно смутено:

— О!

Трън се закашля.

— Все така съм объркан.

Синдер въздъхна, отпусна се на една щайга и се вгледа в различните си ръце. Тя сгърчи цялото си лице, сякаш се готвеше за удар, и измрънка:

— Аз съм принцеса Селена.

Трън изсумтя и всички се обърнаха към него.

Той примигна.

— Ама какво? Наистина ли?

— Наистина.

Шеговитата усмивка замръзна на устните му.

Последва тежко мълчание, което беше прекъснато от вибрация под краката им и гласа на Ико:

— Не разбирам.

— Ставаме двама — каза Трън. — И откога?

Синдер сви рамене.

— Трябваше да ти кажа, но... Не знаех дали мога да ти се доверя и си помислих, че ако успея да намеря Мишел Беноа, тя ще ми обясни някои неща, ще ми каже как съм се озовала тук, как съм се превърнала в това. — Тя вдигна и двете си ръце, а сетне ги пусна вяло в скута си. — ... и тогава може би щях да реша какво да правя. — Тя въздъхна. — Ико, съжалявам, наистина. Кълна се, и аз не знаех преди.

Трън затвори зиналата си уста и се почеса по брадичката.

— Ти си принцеса Селена — каза той, сякаш опитваше думите.
— Лудото момиче киборг е принцеса Селена.

— Дарбата ти още ли е непокътната? — попита Вълка. Той седеше превит, като се стараеше да не натовазва хълбока си.

— Така мисля — отвърна Синдер и се размърда неспокойно. — Все още се уча как да я използвам.

— Тя установи контрол над един от специалните агенти — обади се Скарлет. — Видях я, когато го направи.

Синдер погледна надолу.

— Само донякъде. Не успях да задържа контрола.

— Съумяла си да изманипулираш някой от глутницата? Докато Яил е бил там?

— Да, но беше ужасно. Можех да стигна само до един от тях и почти припаднах.

Рязък смях я накара да замълчи, а сетне Вълка се разкашля болезнено. Но дори тогава развеселеното изражение не напусна лицето му.

— Значи затова Левана те търси под дърво и камък. Ти си посилна от нея. Или... би могла да станеш с малко упражнения.

Синдер поклати глава.

— Ти не разбираш. Онзи чародей държеше под контрола си седем мъже, а аз едва успях да се справя и с един. Много по-слаба съм от тях.

— Не, ти не разбираш — отвърна Вълка. — Начело на всяка глутница стои по един чародей, който ни контролира, когато животинските ни инстинкти вземат връх и не можем да мислим за друго, освен как да убиваме. Те изменят лунната ни дарба и я използват, за да ни превърнат в чудовища — е, с помощта и на някои физически изменения също. Но всичко е свързано с господаря ни. Повечето лунитяни изобщо не могат да ни контролират — те дори ни мислят за щитове — и дори господарите ни, които обикновено могат да подчинят стотици обикновени хора наведнъж, могат да упражняват влияние на около една дузина оперативни агенти. Точно затова и глутниците ни са толкова малобройни. Разбираш ли?

— Не — едновременно отвърнаха Синдер и Трън.

Вълка продължаваше да се усмихва.

— Дори най-талантливите чародеи могат да контролират дузина оперативни — най-много петнайсет — и това след години на генетични изменения и тренировки. А ти си успяла при първия си опит да отвлечеш един оперативен от господаря му? С малко упражнения. — Видът му показваше, че му идва да се разсмее на глас. — Не бих си го помислил доскоро, но сега, като претегля нещата, Нейно Величество май има пълно основание да се бои от теб, принцесо.

Синдер трепна.

— Не ме наричай така.

— Предполагам, че ти наистина искаш да се бориш срещу нея — продължи Вълка, — като съдя по реакцията ти на изявлението на императора.

Синдер поклати глава.

— Нямам ни най-малка идея как да... Не знам нищичко за това какво е нужно, за да управляваш и да ръководиш, и...

— Но толкова много хора вярват, че ти можеш да я спреш — обади се Скарлет. — Баба ми умря, за да можеш ти да получиш този шанс. Няма да позволя саможертвата ѝ да отиде на вятъра.

— И аз ще ти помогна — добави Вълка. — Можеш да упражняваш способностите си върху мен. — Той се отпусна назад — тялото му се бе изнурило от дългото седене. — Освен това, ако ти наистина си онази, която твърдиш, тогава ти си моята истинска кралица. И имаш верността ми.

Синдер поклати глава и скокна от щайгата.

— Не ти искам верността.

Скарлет скръсти ръце на хълбок.

— И какво искаш тогава?

— Искам... искам малко време да помисля върху всичко и да реша какво да правя след това, без всички да ми дрънкате в ушите! — Синдер закри с тежки, ядни крачки към главния коридор и през една крачка се чуваше силното дрънчене на металния ѝ крак, който се удряше в пода.

Когато останаха сами, Трън изсвири тихо с уста.

— Знам, знам. Изглежда малко... — той кръстоса очите си и завъртя и двете си ръце край ушите си, — но това е част от очарованието ѝ. Трябва само да свикнете.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Беше наредила да ѝ построят моста от много специално стъкло, така че да може да наблюдава войниците си отгоре: да ги наблюдава, докато тренират, докато се бият, докато се адаптират към новите си мутации — и всичко това, без самата тя да може да бъде забелязана. Вниманието ѝ сега беше ангажирано от една нова глутница, чиито генетични трансформации бяха завършили само преди няколко дни. Бяха още толкова млади. Просто едни момчета — дванайсетгодишни, не повече.

Но бяха направо фантастични — някои стояха настрани от групата и непрестанно поглаждаха изящната козина на гърба на дланите си; или подскачаха напред-назад на краката си, чиято структура беше изменена, а пък други вече се караха шумно и се подиграваха един на друг.

И завоюваха мястото си. Определяха си йерархията.

Точно като животните, каквито си бяха.

Всеки чародей правеше мълчаливи знаци на подчинените си, които му бяха зачислени, превеждайки ги през редица бойни строеве. Това също винаги я бе очаровало. Как някои налагаха насила контрола си, докато други — подобно на грижовни майки, се опитваха да подмамят малките зверчета.

Наблюдаваше най-младото крило с растящо удоволствие. Седем от тях се бяха наредили безропотно, но едно кутре стоеше настрани от другите. Беше застанало на четири крака, ръмжеше с оголени зъби на чародейката и приличаше на вълк повече от всички останали. В златните му очи светеше недоволство и омраза.

От този щеше да излезе алфа. Беше сигурна.

Тя наклони глава, но не свали очи от момчето.

— Сибил.

Токчетата на главната чародейка изчаткаха по стъкления под. Тя долови как дрехата ѝ се надипли, когато Сибил се поклони.

А долу в пещерата кутрето кръстосваше в кръг около господарката си — едно младо русокосо момиче, бледо като призрак в

черната си дреха.

— Всички специални агенти временно бяха освободени от мисиите си и отново се укриват. Изчислихме, че има двеста и шестдесет убити сред тях.

— Земяните скоро ще забележат татуировките, ако това все още не се е случило. Погрижи се да ги замаскират добре.

— Разбира се, Ваше Величество. Боя се, че трябва да ви докладвам и за смъртта на един чародей.

Левана вдигна очи, очаквайки за миг да улови в стъклото отражението на Сибил, но там нямаше нищо, не и на този прозорец. Нито на който и да е кралски прозорец. Беше се погрижила за това. Но дори след всичките тези години не беше свикнала напълно.

Тя повдигна вежди и подкани Сибил да продължи.

— Става дума за чародея Яил. Бил е прострелян в гърдите.

— Яил ли? Не е в негов стил да напусне убежището си дори по време на битка.

— Един от неговите зверове ми съобщи, че Лин Синдер се е появила — изглежда е опитал да я залови лично.

Ноздрите на Левана се разшириха и тя отново се обърна към тренировъчните бази точно когато малкото кутре се нахвърли върху господарката си. Момичето изпищя и падна по гръб, но след това цялото ѝ тяло се скова от концентрация. Дори от наблюдателната си кула Левана виждаше капките пот, които избиваха по челото ѝ и се търкулваха надолу по слепоочията ѝ.

Кутрето отвори устата си и зъбите му проблеснаха, но после се поколеба.

Левана не можеше да каже кое надви животинския му инстинкт — дали контролът, който се опитваше да наложи чародейката, или остатъците от лунното момче, които все още придружаваха мислите в главата му.

— Глутницата на Яил вече се е разпуснала, с изключение на една бета, открита в парижката крепост. Ще изпратя Еймъри да ги прибере.

Кутрето падна от господарката си и се сви на топка до нея. Трепереше. Скимтеше. Очевидно изпитваше болка.

Като залиташе, чародейката се изправи на крака и изтупа черния реголитен прах от якето си. Той беше навсякъде в тези пещери — естествено образуваните тръби от лава, които никога нямаше да се

изчистят от него, без значение колко дълго още продължаваха да строят вътре в тях. Левана ненавиждаше праха, ненавиждаше как полепва по косата и по ноктите ѝ, как пълнеше дробовете ѝ. Щом можеше, винаги се стремеше да отбягва тръбите, като предпочиташе да стои в светлия, лъскав купол, под който се намираше столицата на Луна и дворецът ѝ.

— Ваше Величество? — обади се Сибил.

— Не, не пращай Еймъри — рече тя, без да сваля очи от кутрето, което се гърчеше в болки. И продължаваше да се бори срещу контрола на господарката си. Продължаваше да се мъчи да запази разума си. Продължаваше да иска да е малко момче. А не войник. Или чудовище.

Нито пешка.

— Остави глутницата на Яил да си върви. Специалните агенти свършиха работата си.

Най-сетне кутрето спря да се превива. Нежната козина на лицето му беше мокра от сълзите, докато лежеше там задъхано.

Погледът на господарката му беше жесток и толкова животински, колкото и на поверениците ѝ. Левана почти чуваше заповедите на жената, макар че ни една дума не излезе от устата ѝ. Каза му да се изправи. Да се строи в редицата при другите. Да ѝ се подчини. И момчето се подчини. Като се движеше бавно и болезнено, то се изправи на стройните си крака и се нареди в строя. С наведена глава. И приведени рамене.

Като куче, което бяха нахокали.

— Тези войници почти са готови — каза Левана. — Генетичните им изменения са завършени, чародеите им са подготвени. Следващия път, когато ударим Земята, тези мъже ще водят атаката и тогава няма да ги крием.

— Да, Ваше Величество. — Сибил се поклони и този път Левана почувства как уважението ѝ се стелеше и от нея, не само от думите ѝ. — Ще ми позволите ли да ви поднеса най-топлите си поздравления по случай годежа ви, кралице моя.

Лявата ръка на Левана се сви и тя прокара палец по шлифованата каменна халка на пръста си. Винаги я бе прикривала в своето обаяние. Не беше сигурна дали имаше жив човек, който да знае, че тя все още я носи. Дори тя самата често забравяше, че е там, но тази вечер, след

като принц Каито беше приел брачния съюз, пръстът ѝ беше изтръпнал.

— Благодаря, Сибил. Това е всичко.

Нов поклон, а след него и отдалечаващите се стъпки.

Долу строените войници започваха да се разпускат, тъй като подготовката за деня беше завършила. Чародеите отведоха войниците в отделните пещери в естествения лабиринт под лицето на Луната.

Беше странно да наблюдава тези мъже и момчета, тези създания, които по времето на родителите ѝ не бяха нищо повече от един експеримент, но под нейно управление се бяха превърнали в реалност. Интелигентността на хора, инстинктите на вълци, податливостта на деца. Създаваха у нея чувство на напрегнатост, каквото не бе изпитвала с години. Толкова много лунитяни, с такива особени мозъчни вълни, които и тя самата не можеше да контролира. Не и всички наведнъж.

Тези зверове, тези творения на науката никога нямаше да я обикнат.

Не и както хората от Луна я обичаха.

Не и както скоро щяха да я обикнат хората на Земята.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Часове наред Скарлет плака, свита на кълбо на долното легло в новата си каюта. Всяко ридание отекваше в мускулите ѝ, които я боляха, но болката я караше да плаче още по-силно, когато си спомнеше всичко.

Адреналинът, гневът и отричането си бяха отишли, още докато преравяше гардероба, когато намери една военна униформа, сгъната почти в най-долното чекмедже. И макар че американската униформа беше цялата в сиво и бяло, вместо със смесицата от сини цветове на европейските пилоти, тя пак поразително приличаше на дрехите, които баба ѝ беше носила в дните си на военна служба.

Тя стисна чисто бялата тениска до себе си и плака в нея толкова дълго, че я изцапа почти колкото дрехите, които бяха на нея и искаше да смени.

Цялото ѝ тяло пулсираше тежко, когато най-накрая сълзите ѝ започнаха да пресъхват. Задъхана тежко, тя се завъртя по гръб и обърса последните вадички в памучната тениска.

Всеки път щом сълзите ѝ стихваха, в главата ѝ отекваха думите „Grand-mere вече я няма“ и тогава се изсипваше нов порой. Но думите ставаха все по-кухи, а болката се превръщаше в безчувственост.

Стомахът ѝ изкъркори.

Скарлет простена, сложи ръка отгоре му и се запита дали, ако затвори очи и заспи, тялото ѝ щеше да забрави, че не е яла повече от ден. Но докато си лежеше там и се молеше безчувствеността да я обхване цялата, коремът ѝ отново изръмжа. По-силно.

Скарлет подсмръкна ядосано. Като се улови за леглото над нея, тя се изправи и седна. Главата ѝ беше замаяна от обезводняването, но с малко залитане успя да стигне до вратата.

Щом я отвори, от кухнята се чу някакъв трясък. Като надникна в коридора, тя видя, че Вълка се е навел над плота и държи една консерва.

Тя пристъпи под светлината на кухнята и видя, че върху етикета на консервата имаше нарисувани червени домати. Като се съдеше по

вдълбнатините отстриани на кутията, Вълка се беше опитал да я отвори с вилица.

Той вдигна погледа си към нея и тя остана доволна, че не беше единствената, чието лице се беше зачервило.

— Защо ще слагат храна в това нещо, ако след това няма да могат да го отворят?

Тя прехапа устните си, за да не се засмее слабо, без да е сигурна дали от съжаление, или веселост.

— А ти опита ли с отварачката за консерви?

Вълка я погледна озадачено, докато тя заобиколи масата и прерови най-горното шкафче.

— Ние на Земята си имаме всякакви уреди като този тук — рече тя и извади отварачката. Завъртя я по капака на консервата, като я усукваше бавно по ръба.

Бузите те на Вълка порозовяха, когато повдигна капака и се намръщи пред яркочервената каша.

— Не това очаквах да видя.

— Това не са пресни домати от градината, на каквито си свикнал, но няма как — ще трябва да минем с тези. — Като се разтърси в шкафа, Скарлет извади една консерва с маслини и буркан с мариновани сърчица артишок. — Ето, сега ще си направим една антипаста.

Тогава усети съвсем лек допир в косата си и се отдръпна. Вълка отпусна ръката си и стисна ръба на плота.

— Съжалявам. Имаш... косата ти.

Скарлет остави бурканите, опипа косата си и откри, че се е заплела на възли и стърчи навсякъде като разплетена кошница. Тя бутна маслините към Вълка.

— Я опитай да ги отвориш с отварачката.

Тя разсеяно започна да разплита възлите, а в това време намери една вилица и седна на дългата маса. През годините върху нея бяха издълбани инициалите на много войници и това ѝ напомни за килията ѝ в операта. Макар че на кораба беше несравнимо по-добре, отколкото да стои арестувана в онова подземие, затвореното пространство я притискаше, почти я задушаваше. Знаеше, че баба ѝ сигурно е била назначена на подобен кораб по време на службата си в армията. Нищо

чудно тогава, че, когато се беше пенсионирала, беше избрала фермата с откритото небе и далечния хоризонт.

Дано Емили да се грижи за животните.

Когато не можа да открие повече възли, тя приглади косата си с две ръце и отви капака на буркана с артишока. Като погледна нагоре, видя, че Вълка все така стои с домати и маслините във всяка ръка.

— Добре ли си?

Очите му светнаха. Паника, помисли си тя. А може би страх.

— Защо ме доведе тук? — попита той. — Защо не ме остави?

Скарлет погледна надолу, набучи едно плодче с формата на сърчице и се загледа, докато мазнината се оттичаше в буркана.

— Не знам. Не съм се спряла, за да претегля на кантар плюсовете и минусите. — Тя остави плодчето да падне обратно в маринатата. — Но не ми се струваше правилно да те зарежа там.

Той ѝ обърна гръб, остави кутиите на плота и взе отварачката. От третия опит успя да я захване за ръба на консервата и да я завърти по края ѝ.

— Ти защо не ми каза истината? — попита го Скарлет. — Преди да стигнем в Париж.

— Това нищо нямаше да промени. — Той остави отворените кутии на масата. — Ти пак щеше да настояваш да отидеш при баба си. Мислех си, че ще мога да те защитя пред Яил, да го убедя, че си безполезна и трябва да те пусне да си вървиш. Но можех да извърша това само ако им останех верен.

Скарлет отново прободе плодчето с форма на сърчице и го мушна в устата си. Не искаше да мисли какво би станало, ако бяха направили това или онова. Не искаше да умува над всички възможности, които можеха да свършат с благополучното им завръщане с баба ѝ обратно във фермата. Дори не знаеше дали тези възможности наистина съществуваха.

Вълка свали поглед и се намести на пейката срещу нея, като при всяко движение лицето му се сгърчваше от болка. Когато се настани, извади един домати от консервата и го мушна в устата си. Носът му се сбърчи. Имаше вид, сякаш беше лапнал червей, който преглъщаше с мъка.

Скарлет стисна устните си, за да не се разсмее.

— Виждам, че оценяваш градинските ми домати сега, а?

— Оценявам всичко, което си ми дала. — Той взе маслините и ги подуши, като се пазеше да не бъде изигран отново. — Макар че нищо не съм заслужил.

Скарлет прехапа устни. Помисли си, че той не говореше за зеленчуците.

Като наведе глава, тя топна вилицата си в консервата с маслините, които Вълка държеше в ръката си, и успя да набучи две на остриетата ѝ.

Хранеха се мълчаливо, а Вълка установи, че маслините му харесват, но се прежали да хапне още два подгизнали домата, докато Скарлет накрая му предложи един артишок. Комбинацията от двете, както констатираха и двамата, беше почти поносима.

— Ще е хубаво, ако има и малко хляб — каза Скарлет и огледа откритите лавици зад Вълка, на които имаше различни чинии и големи чаши за кафе с герба на американската република.

— Толкова съжалявам.

Тя настръхна и все пак се осмели да го погледне, но той гледаше втренчено в консервата от домати и почти я бе смачкал в ръцете си.

— Отделих те от всичко, което е важно за теб. И баба ти.

— Недей, Вълк. Не говори така. Не можем да променим станалото и... а и нали ти ми даде онзи чип. Ти ме отърва от Ран.

Той преви раменете си. Половината от косата му беше рошава, буйна и нормална, а другата беше сплъстена от засъхналата кръв.

— Яил ми каза, че щял да те измъчва. Смяташе, че така ще накара баба ти да проговори. И аз просто не можах...

Скарлет потрепери и затвори очи.

— Знаех, че ще ме убият, когато научат, но... — Той с трудност намираще думите и затова остро въздъхна. — Мисля, че осъзнах, че по-скоро бих умрял, защото съм предал тях, отколкото да живея, защото съм предал теб.

Скарлет избърса в дънките си мазните си пръсти.

— Връщах се за теб и баба ти, когато видях, че Ран те преследва. В главата ми цареше такава бъркотия, че не можех да мисля ясно и честно, не знам дали исках да ви помогна, или да ви убия и двете. И тогава, когато Ран те хвърли в статуята, нещо просто... — Кокалчетата му побеляха. Той поклати глава и връхчетата на косата му се поклатиха. — Няма значение.

Закъснях много.

— Ти ме спаси.

— Ако не бях аз, нямаше да имаш нужда някой да те спасява.

— О? Значи, ако не бяха избрали точно теб да ме отведеш при тях и да ме разпиташ какво знам, щяха да ме оставят да си живея спокойно, така ли? Не, не. Ако не бяха изпратили теб, а някой друг, досега щях да съм мъртва вече.

Вълка се намръщи на масата.

— И за миг не вярвам, че си се върнал, за да ни убиеш. Няма значение какъв контрол е имал над теб онзи чародей, там, в операта, това си беше пак ти. Ти нямаше да ме нараниш.

Тъжен и смутен, Вълка срещна погледа ѝ.

— Искрено се надявам, че никога вече няма да се наложи да изпробваме тази теория. Защото наистина не знаеш колко малко ми оставаше.

— И все пак успя да надвиеш желанието си да ме убиеш.

Лицето му се сгърчи, но тя остана доволна, когато той не ѝ възрази.

— Не би трябвало да мога да му устоя толкова лесно. С онова, което ни причиниха... на мозъците ни... те промениха начина, по който мислим. Гневът и насилието идват толкова лесно, но другите неща... не би трябвало изобщо да е възможно. — Ръката му тръгна към нея, но спря по средата на пътя. Той бързо я отдръпна и захвана да си играе със смачкания етикет на доматиите.

— Ами ако... — Скарлет наклони глава. — Нали каза, че успяват да ви контролират, когато животинските ви инстинкти вземат връх над собствените ви мисли? Но ловът и борбите не са единствените инстинкти, които имат вълците. Да започнем с това, че... вълците не са ли моногамни? — Бузите ѝ започнаха да горят и тя трябваше да отмести поглед, докато с вилицата си дращеше по едни инициали. — И не е ли именно алфа самецът, който има грижата да пази живота на всички? Не само на глутницата, но също и на женската си? — Тя пусна вилицата и разпери ръце във въздуха. — Не казвам, че си мисля, че ти и аз... само след... знам, че тъкмо се запознахме и това е... но все пак не може да се отхвърли, нали? Не може да се отхвърли, че инстинктът ти да ме защитиш може би е точно толкова силен, колкото и инстинктът ти да убиваш, а?

Тя затаи дъх и се осмели да вдигне поглед. Вълка я зяпаше открито и за миг изглеждаше почти засрамен, но после се усмихна широко с озадачен, но топъл поглед. Скарлет зърна за миг лъскавите му остри зъби и от гледката коремът ѝ се обърна.

— Може и да имаш право — рече той. — Има известен смисъл. На Луна винаги ни държат толкова далеч от останалите хора, че няма никакъв шанс да се...

Скарлет остана доволна, когато и той започна да се изчервява.

Той се почеса по ухото.

— Може би това е причината. Може би контролът на Яил е работил против самия него, защото инстинктът ми прошепна да те защита.

Скарлет опита да се усмихне равнодушно.

— Ето на, намерихме отговор. Докато наоколо ти има алфа женска, всичко ще бъде наред. Няма да е трудно да ти намерим някоя, нали?

Изражението на Вълка се вледени и той погледна настрани. Гласът му отново беше станал неспокоен.

— Знам, че сигурно не искаш да имаш нищо общо с мен. Не те виня. — Вълка изпъна раменете си и срещна очите ѝ с изражение, на което се четеше разкаяние. — Но, Скарлет, ти си единствената. Винаги ще бъдеш единствената.

Сърцето ѝ запърха.

— Вълк...

— Знам. Срещнахме се едва преди седмица и през това време аз само те лъгах, мамих и те предавах. Знам. Но ако ми дадеш шанс... не искам нищо друго, освен да те пазя. Да бъда близо до теб. Докато мога.

Тя прехапа устни, протегна ръка и издърпа пръстите му, които обвиваха консервата. Видя, че беше накъсал етикета, докато си е играл разсеяно с него.

— Вълк? Да не би да ми предлагаш да бъда... твоята алфа женска?

Той се поколеба.

Скарлет не можа да се сдържи и избухна в смях.

— О, извинявай. Беше подло от моя страна. Знам, че не биваше да се шегувам така. — И като не спираше да се смее, тя понечи да отдръпне ръката си, но той неочаквано я стисна и отказа да я пусне. —

Просто имаш толкова уплашен вид, сякаш всеки миг ще изчезна. Вълк, ние се намираме на космически кораб. Няма къде да избягам.

Устните му се огънаха и макар ръката му да продължи да я стиска напрегнато, нервността му започна да се топи.

— Алфа женска, а? — измърмори той. — Това ми харесва.

Скарлет засия и сви леко рамене.

— Може и аз да започна да го харесвам.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Синдер лежеше по гръб и се взираше нагоре към вътрешностите на двигателя на Рампион. Единствено изкуствената ѝ ръка се движеше, като премяташе през пръстите ѝ малкия, блещукащ чип за директна връзка. Беше хипнотизирана от това как странният материал на чипа улавяше светлините от главния компютър на стената и ги отразяваше, а после пращаше рубини и смарагди, които трепкаха по жиците, по вентилаторите и по бучащите трансформатори. Беше хипнотизирана, но без да вижда цветовете в действителност.

Мислите ѝ бяха разпънати между пространство от хиляди километри.

Земята. Източната република. Нов Пекин и Кай, който се беше сгодил за кралица Левана. Стомахът ѝ се обърна и тя продължи да си припомня жлъчта в гласа му, когато бяха разговаряли за кралицата. Опита се да си представи през какви изпитания минаваше сега. Но имаше ли друг избор пред него? Тя не знаеше с положителност. Искаше ѝ се да каже „да“ и че всичко друго — война, чума, робство — би било за предпочитане пред това да избере за императрица Левана, но не знаеше дали наистина беше така. Не знаеше дали някога изобщо е имал друг избор, или решението му винаги е било неизбежно.

От Земята мислите ѝ се насочиха към Луна. Страна, която не помнеше, дом, който никога не бе познавала. В този час кралица Левана сигурно празнуваше победата си, без дори да помисли за всички хора, чийто живот бе погубила.

Кралица Левана. Лелята на Синдер.

Чипът чат-чат-чаткаше по пръстите ѝ.

— Синдер? Тук ли си?

Пръстите ѝ застанаха неподвижно и чипът се закрепил върху кокалчето на малкия ѝ пръст.

— Да, Ико, тук съм.

— Ще можеш ли да ми вземеш едни сензори следващия път, когато слезем на Земята? Чувствам се, сякаш подслушвам нарочно,

защото аудиото ми е включено през цялото време. Започва да става неловко.

— Неловко ли?

Аварийните светлини светнаха по-ярко и напомниха на Синдер изчервяване. Питаше се дали беше нарочно.

— Вълка и Скарлет са се разнежили в кухнята — рече Ико. — Обикновено обичам сантименталностите, но с истински хора е по-различно. Предпочитам драмите по нета.

Неочаквано Синдер се улови, че се усмихва.

— Ще направя всичко възможно да те уредя със сензори следващия път, когато отидем на Земята. — И тя продължи да си играе с чипа. Той се преобръщаше, потропваше, обръщаше се, завърташе се. — Как се чувстваш, Ико? Свикваш ли с живота на система за автоматичен контрол? Става ли ти по-лесно?

Нещо забуча на компютърното табло.

— Шокът вече изчезна, но пак продължавам да се чувствам, сякаш се опитвам да бъда по-силна, отколкото съм в действителност, и ме е страх, че ще разочаровам всички. Отговорността е тежка. — Жълтите лампички по пода светнаха. — Но в Париж се справих отлично, нали?

— Беше невероятна!

Температурата в машинното отделение скочи рязко нагоре.

— Бях съвсем невероятна!

— Всички щяхме да умрем, ако не беше ти.

Ико изпусна един необичайно остър звук, който според Синдер сигурно беше притеснено кикотене.

— Предполагам, че не е чак толкова зле да си кораб. Докато ти имаш нужда от мен, разбира се.

Синдер се усмихна самодоволно.

— Ико, щедростта ти е голяма... като теб.

Един от вентилаторите в двигателя намали.

— Това беше шега, нали?

Синдер се засмя и опита да завърти чипа като пумпал на върха на пръста си. След няколко упражнения вече се научи и сега можеше да го гледа как блести и танцува без никакви усилия.

— Ами ти? — каза Ико след миг. — Как се чувстваш като истинска принцеса?

Синдер трепна. Чипът падна от пръста ѝ и тя едва успя да го хване.

— Досега изобщо не е толкова забавно, както би си помислил човек. Ти какво каза за това да имаш твърде много сила и отговорности и да се страхуваш, че ще разочароваш всички? Звучеше ми доста познато.

— И аз така си помислих.

— Сърдиш ли ми се, че не ти казах?

Последва дълго мълчание, което сви стомаха на Синдер на възел.

— Не — най-сетне рече Ико и на Синдер ѝ се прииска детекторът ѝ за лъжа да може да работи и на андроиди или на кораби. — Но се тревожа. Преди си мислех, че кралица Левана все някога ще се умори да ни търси и най-накрая ще можем да се приберем у дома. Или поне да се върнем на Земята и отново да заживеем нормално. Но това никога няма да стане, нали?

Синдер преглътна с мъка и отново започна да върти чипа на пръстите си.

— Не, не мисля.

Чат, чат, чат.

Тя въздъхна дълго, превъртя чипа за последен път и го стисна в юмрук.

— Левана ще убие Кай след сватбата. Ще изчака да я коронясат като императрица, после ще го убие, а цялата Източна република ще остане под нейна власт. След това е въпрос само на време да завладее и останалата част от Съюза. — Тя отметна косата от челото си. — Или поне така ми каза онова момиче. Програмистката на кралицата.

Тя отпусна хватката си — изведнъж се беше уплашила да не би металната ѝ ръка да счупи чипа, докато тя не внимаваше.

— Но аз харесвам Кай.

— Ти и всяко друго момиче в галактиката.

— Всяко момиче ли? Да не би най-сетне да включваш и себе си в това число?

Синдер прехапа устни. Знаеше, че Ико си беше спомнила как Синдер винаги дразнеше Пеони заради безнадеждното ѝ влюбване в принца, като сама се преструваше, че е имунизирана срещу подобна болест. Но сега всичко ѝ се струваше, че се е случило много, много отдавна. Почти не помнеше онова момиче, което беше тогава.

— Знам само, че не мога да го оставя да се ожени за Левана — рече тя с рязък глас. — Не мога да го оставя да поеме по този път.

Тя вдигна чипа между палеца и показалеца си. Все още чувстваше ръката си прекалено нова. Беше толкова чиста, без никакви петна. Присви очите си и остави електрическият поток да потече по гръбнака ѝ и да стопли китката ѝ, докато ръката ѝ не заприлича на човешка. С кожа и кости.

— Съгласна съм с теб — рече Ико. — Тогава какво смяташ да правиш?

Синдер преглътна и смени обаянието. Плътта на ръката ѝ отново се превърна в метал, но не в безупречното титаново покритие, а в обикновена стомана, очукана от времето, мръсна, захабена по пукнатините, малко дребна ръчичка, малко скована. Старата ѝ киборгска ръка. Онази, която винаги криеше под тежките памучни ръкавици на петна. А веднъж скри и под копринените.

Момичето, което беше тогава. Момичето, което винаги се бе опитвала да скрие.

В ъгъла на окоето ѝ светна оранжевата лампичка. Тя не ѝ обърна внимание.

— Ще накарам Вълка да ме тренира. Ще стана по-силна от нея. — Тя отново превъртя чипа. В началото беше малко странно, защото трябваше да следи дали пръстите в илюзията се движат, както трябва, и дали ставите се огъваха и се местеха в точния момент. — Ще намеря доктор Ърланд и той ще ме научи как да я надвия. След това ще проследя момичето, което е програмирало този чип, и то ще ми разкаже всичко, което знае за Луна, за охраната там и за тайните на кралицата.

Чат. Чат. Чат.

— И тогава ще спра да се крия.

Издание:

Автор: Мариса Мейър

Заглавие: Скарлет

Преводач: Кристина Георгиева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Егмонт България

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: САЩ

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Лиза Балтова

Коректор: Сабина Георгиева

ISBN: 978-954-271-053-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2557>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.